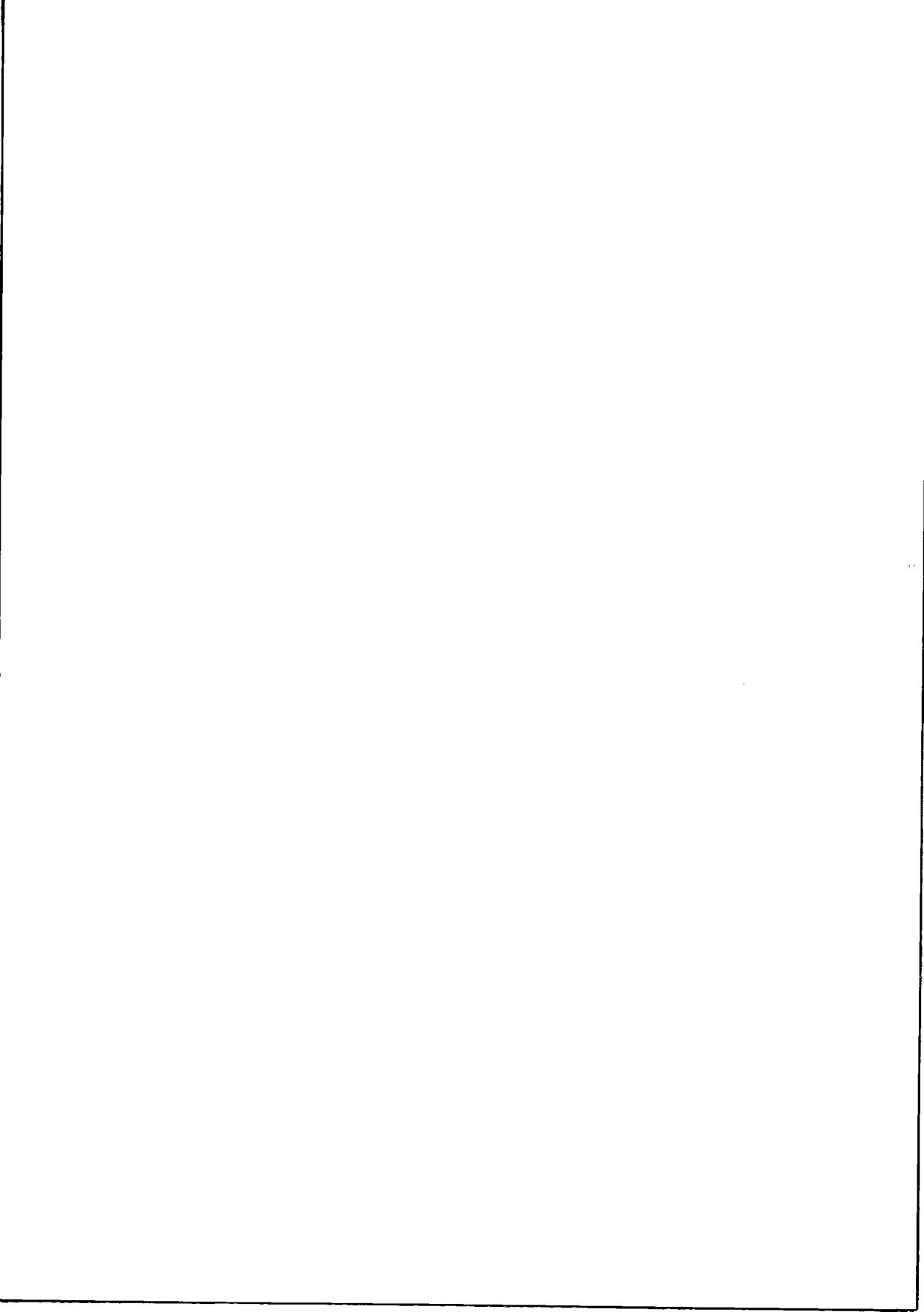


**A MAGYAR HIDROLÓGIAI TÁRSASÁG
KITÜNTETETTJEI
1917–2000**



Magyar Hidrológiai Társaság
2000



**A MAGYAR HIDROLÓGIAI TÁRSASÁG
KITÜNTETETTJEI
1917–2000**

Készült a



NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG MINISZTERIUMA

támogatásával

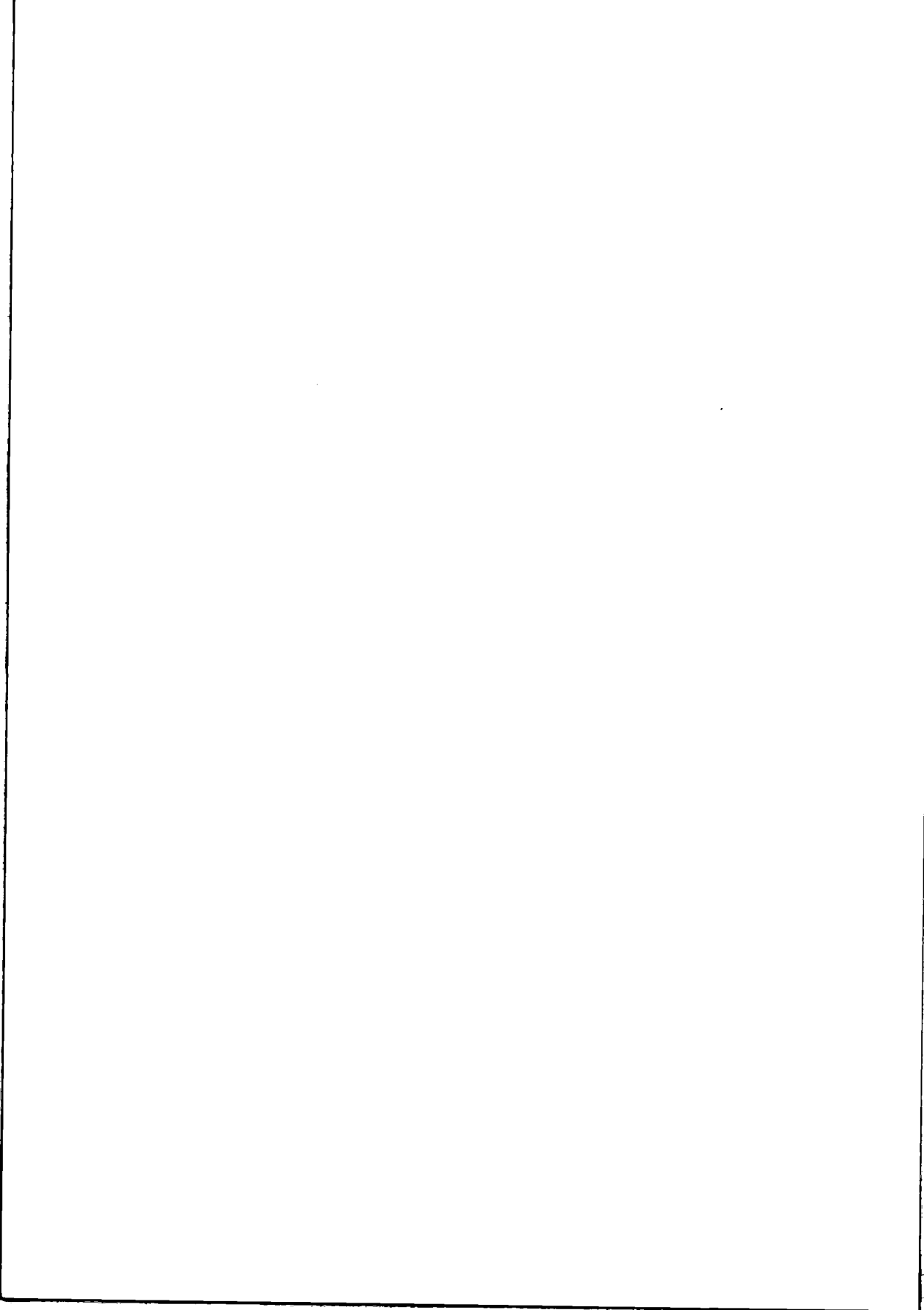
Kiadja:
a Magyar Hidrológiai Társaság
2000

Összeállította és szerkesztette:
MARCZELL FERENC

Lektorálta:
Dr. VÁGÁS ISTVÁN

Tartalom

Előszó: Starosolszky Ödön dr.	5
A szerkesztő előszava: Marczell Ferenc	7
A Társaság kitüntetései, elismerései	9
Jelenleg is adományozott kitüntetések	
Tiszteleti (és levelező) tagság	9
Kvassay Jenő díj	13
Dr. Schafarzik Ferenc-emlékérem	14
Bogdánfy Ödön-emlékérem	16
Pro Aqua-emlékérem	18
Vitális Sándor szakirodalmi nívódíj	21
Lampl Hugó díj	25
A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének kitüntetése	
MTESZ-díj	27
Korábban adományozott kitüntetések	
Vásárhelyi Pál díj	28
Vásárhelyi Pál-emléklap	29
Dr. Dalmady Zoltán-emléknap	30
Dr. Entz Géza-emléklap	30
Dr. Fodor József-emléklap	31
Kvassay Jenő-emléklap	31
Sajó Elemér-emléklap	32
Wein János-emléklap	32
Zsigmondy Vilmos-emléklap	33
Péché József-emléklap	33
A társasági kitüntetések és elismerések névadói	35
Lexikon	45
Rövidítések magyarázata	45
Ki kicsoda A–Zs-ig	49



Előszó

A Magyar Hidrológiai Társaság a vízgazdálkodás szakértőinek széles értelemben vett tudományos és műszaki egyesülete 1917 óta fejt ki tevékenységét, mint nem-kormányzati szervezet. 1999 óta nem profitorientált, közhasznú szervezet, amely egyik fő feladatának tekinti a kimagasló eredményeket felmutató szakemberek elismerését, különböző díjak és kitüntetések segítségével, amelyeket a jóváhagyott szabályzat értelmében érdemelnek ki tagjai és arra érdemes szakemberek. A díjak elosztására alakított bizottság évente egyszer választja ki a szabályzatban leírtak szerint megfelelő jelölteket, akiket ezután az Elnökség javaslatára a közgyűlésen részesítenek kitüntetésekben. A díjak több kategóriában nyerhetők el, a Pro Aquától a tiszteletbeli tagságig.

A külföldi szakembereknek szóló elismerés a külföldi tiszteleti tagság, amelyből az utóbbi időben évente mintegy kettőt adományozunk.

A Társaság 75 éves fennállása évében, 1992-ben jelentette meg a díjazottak jegyzékét, amely rövid ismertetésben mutatja be a különféle elismerésben részesülteket. Az eltelt 8 év alatt rendszeressé vált a különféle elismerések kiosztása a közgyűléseken. Ezért vált indokolttá, hogy a díjazott tagokról újból megjelentsük a jegyzéket és kiegészítsük a bemutatkozásokat. Az 1992 óta eltelt 8 év alatti értékelésekről készült új vagy felújított/kiegészített összefoglaló.

A Társaság a kiegészített jegyzékben kiemelten foglalkozik az MHT által díjazottakkal, de esetenként felemlíti a tagok egyéb jelentősebb elismeréseit is. A jegyzék alapvetően az elismerésben részesültek saját szövegén alapul, kivétel az elismerés óta már elhunyt tagok, akik helyett is kellett kiegészítéseket közreadni. A kitüntetettek jegyzékét a Titkárság különösen Marczell Ferenc szerkesztő igekezdett megfelelően kiegészíteni. A lelkiismeretes munkáért ezen a helyen is a Társaság nevében köszönetünket fejezzük ki.

Nem mulasztható el, hogy a Társaság ezen a fórumon is kiemelve a kitüntetettek érdemeit, amelyekkel kiérdemelték a különféle kitüntetések és azokat a tisztségviselőket, akik önfeláldozó munkájukkal megalapították, és fejlesztették a Társaságot gyakran rendkívül nehéz körülmények között.

A Társaság névtelen „harcosait” is fel kellene sorolni, ha erre lehetőség lenne, azokat akik nélkül a Társaság nem létezne. Hála nekik, a Társaság ma is kereken 2500 egyéni taggal és 250 jogi taggal működik, élénk társadalmi élet van, és az anyagi eszközök is – szerényen ugyan –, de rendelkezésre állnak.

Külön kell szólni azokról a külföldi tiszteleti tagokról, akik révén kapcsolataink élnek a külföldi társintézményekkel, különösen az osztrákokkal, szlovákokkal, románokkal, németekkel, angolokkal és amerikaiakkal. A 2000-ben sorra kerülő Millenniumi Konferencia alkalmából közülük többen köszöntötték a Társaságot, amelyről külön kiadvány fog beszámolni.

Az elmúlt években elterjedtek a biográfiák, és nagy kiadványok jelentek meg, köztük a magyar „Ki-kicsoda” is. Ezekben az életrajzi kiadványokban számos vízgazdálkodási szakember és tisztségviselőnk szerepel, hála aktív Társaságunknak. Kérjük előmozdítani, hogy az ilyen gyűjteményes jegyékben minél többen szerepelhessenek, különös figyelemmel a Társaság által adományozott díjakra és kitüntetésekre.

Ezen alkalommal meg kell emlékezni azokról a neves vízügyi szakemberekről, akik a Társaság alapítását megelőzően éltek és dolgoztak, és munkájukkal kiérdemelték volna a Társaság díjait, de érhetően nem lehetett őket a kiadványban sem felsorolni. Köztük vannak a reformkor és a XIX. század második felének neves vízépítési szakemberei, akik a Kárpát-medence területén, – tehát a jelenlegi magyar állam határain túl is – végeztek elismerésre méltó munkát (pl. a Vaskapu szabályozása).

Arra is kell gondolni, hogy élő kitüntetettjeink már az idősebb generációból kerültek ki. Ez természetes, hiszen az érdemszerző képesség később domborodik ki. Ennek ellenére rá kell mutatni tagságunk aránytalanul nagyobb részére, akik túl vannak az 50 éves koron. Gondoskodni kell arról is, hogy egyesületünk vonzó legyen a fentiek számára is, és kitüntetettjeink között a fiatalabb szakemberek aránya nőhessen.

Kívánjuk, hogy a Társaság őrizze meg és erősítse taglétszámát és ezen belül a jövőben is adjon erkölcsi elismerést aktív tagjainak. Ezért látszik indokoltnak az a hagyomány bevezetés, hogy 5–10 évente kiegészítsük és megújítsuk a kitüntetettek jegyzékét.

Reméljük, hogy a Társaság elismerései továbbra is az érdemekben dús tagoknak fognak emlékül szolgálni. Amikor az utódok visszagondolnak elődeikre, remélhetőleg úgy vélik majd, hogy az elismeréseket megszolgálták!

Dr. Starosolszky Ödön
elnök

A Szerkesztő előszava

A Társaság másodszor adja ki kitüntetéseinek ill. kitüntetettjeinek legfontosabb adatait, életrajzainak összefoglaló gyűjteményét.

A kiadvány első részének összeállítása különösebb magyarázatot nem igényel.

Néhány szót kell azonban ejteni a „Ki-Kicsoda” részhez. A több mint félezer „életút” egymással sem tartalmában, sem terjedelmében nem vethető össze, mert az a kézirat amiből – részben – készült, az sem homogén. Az életrajzoknak (életrajz sűrítmények) mintegy 60–70%-a az érintett személyek által írt „szakmai életrajz” alapján íródott, melyek egymástól mélységükben és alaposságukban, terjedelmükben – ötsorostól a tízoldalasig – nagyon eltérőek. Sok csak telefonbeszélgetés, mások kollégák emlékezéseinek felhasználásával, elhunytaknál a megjelent – ha volt ilyen – nekrológok; családi segítséggel készültek el. Tehát újra hangsúlyozni kell: nem homogének. Sok adat, leginkább a halálozási, születési dátumok, munkahelyek pontos megnevezése, az ott eltöltött idő megjelölése pontatlan, az életút leírása hiányos. Ezekért itt elöljáróban bocsánatot kell kérni. Ugyancsak elnézést kell kérni, ha a túl bőséges forrásanyagból esetleg némely fontos rész csak kisebb hangsúlyt kapott, vagy elkerülte a figyelmet. Tehát egy-egy életrajz hossza nem mindig tükrözi a személyiség életútjának gazdagságát, szerepének súlyát.

Néhány kitüntetett életrajza hiányzik a lexikon részből, mert határozott kérésük volt, hogy ne szerepeljenek a kiadványban. Kérésüket természetesen teljesítettük, de nevük a kitüntetettek névsorában megtalálható. Ezenkívül néhány személyről nem sikerült annyi megbízható információt összegyűjteni, hogy az életút leírás elkészülhessen. Továbbá néhány szakirodalmi nivódíjas társzerző –, akik nem tagjai Társaságunknak – is sajnálatosan kimaradtak az összeállításból. A Lampl Hugó díjjal kitüntetett művek alkotóit – ha csak más kitüntetésben nem részesültek – e kiadvány lexikon része nem tartalmazza. A külföldi tiszteleti tagok életrajzainak csak mintegy 50–60% található meg a kötetben – azok megszerzésének nehézségei miatt –, és felépítésükben a – források különbözősége – miatt némileg eltérnek a többtől.

Ezen kötet tartalmaz minden adatot, mely az 1992-es kötetben szerepelt, az eltel 8 év adataival kiegészítve, pótolva az azóta felszínre került hiányosságokat, adatokat. Kiadványunk kiegészült – szinte minden kitüntetett esetében – a Tár-

szakaságban végzett munkák, tisztségek adataival, hogy ezzel is teljesebb képet adjunk tagtársaink tevékenységéről. Tehát füzetünk az első füzet nélkül is teljes.

Az első kötet összeállításában közreműködőket itt nem sorolom fel újra, de nem tudok eltekinteni, hogy köszönetet ne mondjak az anyagok összegyűjtésében, adatok pontosításában és egyéb munkálatokban nyújtott önzetlen segítségükért a Titkárság munkatársainak, közülük különösen Geszler Ödönnének és Gábris Évának, kik nélkül nem vehetnék kézbe a kötetet. Végül, de nem utolsó sorban megköszönöm Dr. Vágás István c. egyetemi tanárnak hasznos tanácsait, adatkiegészítéseit, gondos lektori munkáját.

Az elmondottak előrebocsátása után újjólag elnézést kér a hibákért és hiányosságokért az életutak írója, a kiadvány összeállítója.

Marczell Ferenc

A TÁRSASÁG KITÜNTETÉSEI, ELISMERÉSEI

Jelenleg is adományozott kitüntetések

A személyek kitüntetésének szabályzatát a Társaság ügyrendjének 4. sz. melléklete tartalmazza, melyet a Társaság Közgyűlése 2000. V. 30.-án fogadta el.

A *Magyar Hidrológiai Társaság* az általa alapított kitüntetésekkel

– a Társaság rendes tagjainak és

– a köztisztviselőben álló egyéb személyiségeknek

a magyar vízügy egésze, annak egyes részterülete, továbbá a szakma fejlődése, a Társaság érdekében végzett kiváló szakmai és szervező munkáját, illetve kiemelkedő érdemeket szerző pártoló együttműködését kívánja elismerni.

Ennek érdekében a Társaság az arra érdemes szakembereknek és személyiségeknek

a) *tiszteletbeli tag* címet adományoz,

b) őket *Kvassay Jenő* díjban részesíti,

c) számukra *Dr. Schafarzik Ferenc*, *Bogdánfy Ödön*, *Pro Aqua* emlékérmeket, illetve *Vitális Sándor* szakirodalmi nívódíjat és *Lampl Hugó* díjat adományoz.

Tiszteleti tag cím

A *tiszteleti tag cím* a Társaság legrégebbi kitüntetése.

A kitüntetés címhasználattal, ezen kívül emlékgyűrűvel és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

– A cím birtokosa jogosult a „*Magyar Hidrológiai Társaság tiszteleti tagja*” cím használatára.

– Az emlékgyűrű pecsétgyűrű formájú arany gyűrű. Előlapján, annak tetején a Társaság nevének „MHT” rövidítése, alján a „TISZTELETI TAG” cím, közepén egy tündérrózsa, hátoldalán pedig az adományozás éve áll.

Az a *tiszteleti tag*, aki e kitüntető címét a jelen szabályzat életbe lépte előtt nyerte el, s így a címmel együtt aranygyűrűt még nem kapott, jogosult arra, hogy az arany gyűrűt a Társaság írásbeli engedélye alapján, a Társaság által megadott ékszerésznél, a saját költ-

ségére elkészíttesse. Az erre vonatkozó engedélyt írásban kell kérni, s a levelet a Társaság elnökének címezve, a Társaság titkárságához kell eljuttatni, feltüntetve azt, hogy az aranygyűrűt saját költségére kívánja elkészíteni.

Tiszteleti tag cím adományozható a Társaság azon rendes tagjának, aki a Társaság működésével érintett egy vagy több szakterületen végzett szakmai, illetve szervező munkájával; vagy annak az élő, köztisztviselőben álló *belföldi személynek*, aki a Társaság szakterületeinek a megerősítése, fejlődésének elősegítése, elismertségének növelése érdekében tett erőfeszítéseivel kiemelkedő érdemeket szerzett.

A Társaság első alkalommal 1929-ben választott tiszteleti tagot. Azóta – hosszabb-rövidebb – szünetekkel tiszteleti tagokat iktat soraiba. 1929–2000 között 145 személy lett a Társaság tiszteletbeli tagja.

TISZTELETI TAGOK

1929	1959	1967
Farkass Kálmán Marenzi Ferenc Károly	Maucha Rezső	Boronkay Pál Hallósy Ferenc Scherf Emil Schréter Zoltán Tavy Lajos
1930	1960	
Böckh Hugó Szontagh Tamás	Horváth József	
1940	1961	1971
Weszelszky Gyula	Németh Endre Szilágyi Gyula	Csajághy Gábor Holló István Ihrig Dénes Papp Szilárd Schmidt E. Róbert Vendel Miklós
1941	1962	
Emszt Kálmán Horusitzky Henrik Rohringer Sándor	Papp Ferenc	
1944	1963	1974
Pap Ferenc Vendl Aladár	Tőry Kálmán	Bélteky Lajos Hartyányi László Kövessy Gábor Pichler János
1954	1964	
Lampl Hugó Trummer Árpád	Király Lajos Sebestyén Olga	
1958	1965	1975
Ditróy János Sikó Attila	Dévény István Dudich Endre	Lászlóffy Woldemár
	1966	1977
	Ziegler Károly	Ajtay Zoltán Horváth Sándor

Kolta János
Nemes Gerzson
Salamin Pál
Schneider Szilárd
Szablya Ferenc
Varró István
Várnai Tivadar

1978

Abos Brunó
Bogárdi János
Rónai András

1980

Alföldi György
Fóris Gyula
Kertai Ede
Láng Sándor
Mantuáno József
Mispál István

1981

Frank Melánia
Oroszlány István
Szakall Kálmán
Zádor Alfréd

1982

Fehérváry István

1983

Borbély Sándor
Kessler Hubert
Szabó Zoltán (ifj.)

1984

Némethy László

1985

Bokor Mihály
Gábri Mihály
Gerhard Kálmán

Hortobágyi Tibor
Nagy L. Dénes
Varga Jenő
Varsa Ferenc
Zákonyi Ferenc

1986

Garád Róbert
Kiss György
Schlegel Oszkár
Szász helyi Pál

1987

Bözsöny Dénes
Majorlaky József
Simonfai László
Szebényi Lajos
Takács Lajos

1988

Barna Aladár
Hajdu György
Holényi László
Lipták Ferenc
Pálinkás Lajos

1989

Kiss István
Bartha István
Jalsovszky Jenő

1990

Bernolák Jenő
Bartsch Lajos
Csermák Béla
Entz Béla
Forgó László
Illés György
Mosonyi Emil

1991

Czirák József

Horváth József
Mistéth Endre
Uherkovich Gábor

1992

Budavári Kurt
Bukovszky György
Gy. Molnár László
Muhits Katalin

1993

Hankó Zoltán
Karászi Kálmán
Papp Ferenc

1994

Bulkai Lajos
Dobos Irma
Karkus Pál
Kőrösmezey László
Öllös Géza
Szesztay Károly

1995

Bozzay Józsefné
Góg Imre
Joó Ottó
Karádi Gábor
Kálmán Miklós
Koch László
Major Pál
Szigyártó Zoltán

1996

Dulovics Dezső
Hörcher Ferenc
Kardos Imre
Kováts Béla
Vass Béla
Wisnovszky Iván

1997	Korim Kálmán	Mátrai István
Kaliczka László	Kováts Zoltán	
Sellyey Gyula	Várallyay György	2000
Vitális György		Békési János
	1999	Vágás István
1998	Környei László	
Karácsonyi Sándor	Marczell Ferenc	

Külföldi tiszteleti tag cím

A *külföldi tiszteleti tag cím* a Társaság ugyancsak egyik legrégebbi kitüntetése, de korábban a Társaság a *külföldi tiszteleti tagnak* is *tiszteleti tag címet* adományozott.

A cím birtokosa jogosult a „*Magyar Hidrológiai Társaság külföldi tiszteleti tagja*” cím használatára.

Külföldi tiszteleti tag cím adományozható annak a köztisztviselőben álló *külföldi személynek*, aki a Társaság működésével érintett szakterületen elért magyar eredmények külföldi, illetve az e téren elért külföldi eredmények hazai ismertetésével elévülhetetlen érdemeket szerzett.

Külföldi állampolgárok közül először 1961-ben választottak tiszteleti, ill. levelező tagokat. 1961–2000 között 74 személy lett külföldi tiszteletbeli tag.

KÜLFÖLDI TISZTELETI TAGOK

Abramov, N. N.	Szovjetunió, 1977	Celestre, Pietro	Olaszország, 1977
Altmann, Klaus	Németország, 1982	Csallány Sándor	USA, 1992
André, M. Henry	Franciaország, 1977	d' Ancona, Umberto	Olaszország, 1965
Banal, Michel	Franciaország, 1967	Darves, Borno, R. L.	Franciaország, 1982
Bergmann, Heinz	Ausztria, 1990	Dirksen, W. H. K.	Németország, 2000
Beurle, Georg	Ausztria, 1967	Dooge, James C. I.	Írország, 1971
Billib, Herbert	Németország, 1974	Dyck, Siegfried	Németország, 1982
Breitschuh, Gerhard	Németország, 1992	von der Emde, W.	Ausztria, 1977
Bruk István	Jugoszlávia, 1967	Ertel, Hans	Németország, 1967
Bursill, D. B.	Ausztrália, 1998	Escande, Leopold	Franciaország, 1964
Bucksch, Roland	Ausztria, 1974	Güntschl, Ernst D.	Ausztria, 1971
Büdin, F. I.	Szovjetunió, 1961	Hofius, Karl	Németország, 1993
Chartier, Marcel M.	Franciaország, 1971	Hohl, Rudolf	Németország, 1961

Hoppe, Walter	Németország, 1961	Nyevrajev, G. A.	Szovjetunió, 1967
Jaatinen, Simo	Finnország, 1990	Ovcsinyikov, M. A.	Szovjetunió, 1961
Jaquet, Joseph	Franciaország, 1967	Pardé, M.	Franciaország, 1961
Kaczmarek, Zdislaw	Lengyelország, 1967	Prins, Jacob Egbert	Hollandia, 1977
Kalinin, G.P.	Szovjetunió, 1963	Reméniérás, Gaston	Franciaország, 1971
Kar, Julius	Ausztria, 1963	Rodda, John H.	Nagy-Britannia, 1992
Karri, Kenneth D.	USA, 1992	Sauer, Kurt	Németország, 1971
Kennedy, J.F.	USA, 1963	Saxena, P.C.	India, 1977
Kolupaila, S.	USA, 1963	Schiller, Heinz	Németország, 1991
Kramer, D.	Hollandia, 1964	Schoemaker, H. J.	Németország, 1962
Kresser, Werner	Ausztria, 1961	Sickert, Eberhard	Németország, 1992
Krickij, Sz. Ny.	Szovjetunió, 1962	Sikora, Anton	Csehszlovákia, 1991
Lambor, Julian	Lengyelország, 1962	Sperling, Walter	Németország, 1962
Leentvaar, Jan	Hollandia, 1995	Srebrenovic, Dionis	Jugoszlávia, 1974
Leliavsky, S.	E. A. K., 1963	Stanescu, V-A	Románia, 1997
Liteanu, Emil	Románia, 1964	Stehlik, Vojtech	Csehszlovákia, 1971
Manczak, Henryk	Lengyelország, 1974	Szolgai János	Szlovákia, 2000
Manwaging, James F.	USA, 1995	Suchomel, Peter	Ausztria, 1997
Matul, Kazimierz	Lengyelország, 1965	Tison, Leon	Belgium, 1963
Menkelj, M. F.	Szovjetunió, 1961	Ujvári József	Románia, 1967
Miloradov, Milorad	Jugoszlávia, 1977	Yevjevich, Vujica	USA, 1990
La Moreaux, P. E.	USA, 1964	Vasziljev, O. F.	Szovjetunió, 1977
Morariu, Tiberiu	Románia, 1967	Velev, Dimo	Bulgária, 1964
Murawsky, Tadeus	Lengyelország, 1981	Vladisavljevic, Zivko	Jugoszlávia, 1967
Nawrocka, Elzbieta	Lengyelország, 1965	Volker, Andriaan	Hollandia, 1967
Nougaro, Jean	Franciaország, 1965	Wingrich, Horst	Németország, 1990

Kvassay Jenő díj

A *Kvassay Jenő díj*-at a Társaság 1992-ben – az akkor állami kitüntetéssé vált, s így Társasági kitüntetésként megszűnt *Vásárhelyi Pál díj* helyett – alapította. A díj alapításával és évenkénti adományozásával a Társaság egyben emléket kíván állítani *Kvassay Jenő*-nek, a kiváló vízimérnöknek, a kultúrmérnöki intézmény megszervezőjének, az első vízügyi törvény megalkotójának.

A kitüntetés címhasználatlaltal, ezen kívül emlékérem, pénzjutalom és a Tagság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

– A cím birtokosa jogosult a „*Kvassay Jenő díjas*” cím használatára.

– Az emlékérem fekvő téglalap alakú, 75x100 mm méretű, 5 mm vastag bronz érem. Előlapján *Kvassay Jenő* domborműví arcképe látható. „*Kvassay Jenő díj, a magyar*

kultúrmérnöki intézmény megszervezője 1850–1919.” felirattal. Hátoldalán jobb- és bal oldalt babérág, közötté „*A Magyar Hidrológiai Társaság ... részére, a vízgazdálkodás terén kifejtett kiemelkedő tevékenységéért*” felirattal.

– A pénzjutalom összege 500 svájci franknak megfelelő forintösszeg.

Kvassay Jenő díj-jal tüntethető ki a Társaságnak az a rendes tagja, aki a vízzel foglalkozó szakterületek egy vagy több területén kimagasló tudományos, oktató, tervező, kivitelező vagy igazgatási tevékenységet végzett, s *tiszteleti tag* címet még nem kapott.

A Társaság első alkalommal 1993-ban adott ki *Kvassay Jenő díjat*, melyet 2000-ig 8 személy nyert el.

KVASSAY JENŐ DÍJJAL KITÜNTETETTEK

1993	1996	1999
Zorkóczy Zoltán	Környei László	Csanády Mihály
1994	1997	2000
Vágás István	Szalai György	Pálfai Imre
1995	1998	
Öllős Géza	Domokos Miklós	

Dr. Schafarzik Ferenc emlékérem

A Magyar Hidrológiai Társaság – a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának jogutódja – folyamatosan fenntartja a Társulat Hidrológiai Szakosztálya által 1942-ben alapított *Dr. Schafarzik Ferenc emlékérem* adományozását. Az emlékérem évenkénti adományozásával a Magyar Hidrológiai Társaság egyben emléket kíván állítani jogelődje, a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztálya nagyérdemű alapítójának és volt elnökének.

A kitüntetés emlékérem és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár. Az emlékérem 80 mm átmérőjű, 7 mm vastag bronz érem. Előlapján profilból *Dr. Schafarzik Ferenc* domborművű arcképe látható, „*Dr. Schafarzik Ferenc 1854–1927.*” körfelirattal. Hátoldalán a „*Magyar Hidrológiai Társaság 1917.*” felirat, s egy dombormű látható, melynek háttere a Tihany-félsziget, előtte pedig egy tengeri kagylóból vizet csorgató nimfa van.

Dr. Schafarzik Ferenc emlékéremmel tüntethető ki a Társaságnak az a rendes tagja, aki a vízzel foglalkozó szakterületek valamely ágában hosszú időn át elmélyült, magas

színvonalú tudományos munkát, oktató és szakirodalmi tevékenységet végzett; feltéve, hogy korábban már *tiszteleti tag* címet vagy *Kvassay Jenő* díjat nem kapott.

A Társaság az emlékérmét először 1943-ban adta ki. Eddig 41 személy kapott emlékérmét.

DR. SCHAFARZIK FERENC-EMLÉKÉREMMELEL KITÜNTETETTEK

1943	1965	1984
Pávai Vajna Ferenc	Németh Endre	Major Pál
1947	1967	1985
Lászlóffy Woldemár	Salamin Pál	Környei László
1950	1971	1986
Maucha Rezső	Öllős Géza	Vitális György
1951	1974	1987
Vitális Sándor	Kovács György	Mucsy György
1952	1977	1988
Papp Ferenc	Bozóky-Szeszich Károly Erdélyi Mihály	Dobos Irma
1954	1978	1989
Sebestyén Olga	Frank Melánia Szabó Zoltán (ifj.)	Zorkóczy Zoltán
1955	1979	1990
Mosonyi Emil	Berczik Árpád Nagy L. Dénes	Csanády Mihály
1958	1980	1991
Dévény István Schulhof Ödön	Scheuer Gyula	Vágás István
1960	1981	1992
Ihrig Dénes	Entz Béla	Szlávik Lajos
1961	1982	1993
Varga Lajos	Korim Kálmán	Stéfán Márton
1962	1983	1994
Schmidt E. Róbert	Karácsonyi Sándor	Szalai György

1995	1997	1999
Pálfai Imre	Bukovszky András	Hrechuss György
1996	1998	2000
Bancsi István	Pataki Nándor	Váradai József

Bogdánfy Ödön-émlékérem

Az emlékérmeket a *Magyar Hidrológiai Társaság* 1951-ben alapította. az emlékérem alapításával és évenkénti adományozásával a *Magyar Hidrológiai Társaság* emléket kíván állítani *Bogdánfy Ödön*nek, a nagy vízimérnöknek.

A kitüntetés emlékérem a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

Az emlékérem 80 mm átmérőjű és 7 mm vastag bronz érem. Előlapján *Bogdánfy Ödön* bronzművű arcképe látható, „*Bogdánfy Ödön 1863-1941.*” körfelirattal. Hátoldalán a „*Magyar Hidrológiai Társaság, 1917.*” felirat, s egy dombormű látható, melynek háttérre a Tihanyi-félsziget, előtte pedig egy tengeri kagylóból vizet csorgató nimfa van.

Bogdánfy Ödön emlékéremmel tüntethető ki a Társaságnak az a rendes tagja, aki a Társaságban, magas szintű gyakorlati, tervező, szervező és szakirodalmi tevékenységet végzett; feltéve, hogy korábban már *tiszteleti tag címet* vagy *Kvassay Jenő díjat* nem kapott.

1951–2000 között 55 személy részesült e kitüntetésben.

BOGDÁNFY ÖDÖN-EMLÉKÉREMMEL KITÜNTETETTEK

1951	1955	1961
Páter János Papp Szilárd	Hortobágyi Tibor Rónai András	Fazekas Károly
1952	1958	1962
Salamín Pál Csajághy Gábor	Finály Lajos Holló István Mazalán Pál	Szesztay Károly
1954	Oroszlány István	Urbancsek János
Lesenyey József Sarló Károly	1960	1964
	Bélteky Lajos Galli László	Károlyi Zoltán

<i>1965</i>	<i>1983</i>	<i>1993</i>
Kolossváry Gábor	Bukovszky György Goda László	Hrehuss György Török Imre György
<i>1967</i>	<i>1984</i>	<i>1994</i>
Bolberitz Károly Entz Béla	Marjai Gyula Fáy Csaba	Kaliczka László Kollár Ferenc
<i>1971</i>	<i>1985</i>	<i>1995</i>
Berczik Árpád Juhász József	Holl Lajos Marczell Ferenc	Halász Béla Varga Miklós
<i>1974</i>	<i>1986</i>	<i>1996</i>
Starosolszky Ödön	Kőrösmezey László Baranyó Géza	Ijjas István Litauszki István
<i>1977</i>	<i>1987</i>	<i>1997</i>
Felföldy Lajos Szalay Miklós Szigyártó Zoltán Török László	Koltay József Pataki Nándor	Ivicsics Ferenc Nagy István
<i>1978</i>	<i>1988</i>	<i>1998</i>
Csanády Mihály Vágás István	Vermes László Perecsi Ferenc	Kolin László Markó László
<i>1979</i>	<i>1989</i>	<i>1999</i>
Bencsik Béla Öllős Géza Szeifert Gyula	Juhász Endre Békési János	Szlávik Lajos Várszegi Csaba
<i>1980</i>	<i>1990</i>	<i>2000</i>
Dabolczi János Bulakai Lajos	Ember Károly Sellyey Gyula	Juhász József Mészáros Gábor
<i>1981</i>	<i>1991</i>	
Krempels Tibor	Becker Károly Domokos Miklós	
<i>1982</i>	<i>1992</i>	
Gerhard Kálmán Bozzay Józsefné	Barna Bertalan Wisnovszky Iván	

Pro Aqua emlékérem

A Magyar Hidrológiai Társaság 1976-ban – a Társaság szakmai tagozódásához igazodó, addigi sokfajta emléklap adományozását megszüntetve – helyettük egyetlen, *Pro Aqua-emlékérm*et alapított.

A kitüntetés emlékérem és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

Az emlékérem 70 mm átmérőjű és 7 mm vastag bronz érem. Előlapján a földgömb és a „*Pro Aqua*” felirat látható. Háttoldalán a „*Magyar Hidrológiai Társaság, 1917.*” felirat, s egy dombormű látható, melynek háttere egy duzzasztómű, előtte pedig egy hullámok felett szálló sirály van.

*Pro Aqua emlékérem*mel tüntethető ki a Társaságnak az a rendes tagja, aki a Társaságban jelentős szakmai, illetve Társasági szervező munkát végzett; feltéve, hogy korábban már *tiszteleti tag* címet vagy *Kvassay Jenő díjat*, *Dr. Schafarzik Ferenc-* illetve *Bogdánfy Ödön emlékérm*et még nem kapott.

1977-2000 között a Társaság 240 emlékérm

PRO AQUA-EMLÉKÉREMMELEL KITÜNTETETTEK

1977	Dávid László	Tóth Mihály
Bartha István	Fömötör Gyula	Wisnovszky Iván
Csoma János	Horváth István	
Decsi Sándorné	Kőrösmezey László	1980
Ember Károly	Stéfan Márton	Kováts Zoltán
Gábos László	Szebényi Lajos	Bakonyi Péter
Joó Ottó	Szlabóczky Pál	Dobos Irma
Karácsonyi Sándor	Tölg István	Fázold Ádám
Korim Kálmán	Várszegi Csaba	Goóts Kálmán
Kováts Béla	Víg Károly	Király István
Mucsy György		Nagy Illés
Perényi Károly	1979	Sellyey Gyula
Szeifert Gyula	Bratán Mária	Thyll Szilárd
Szlávik Lajos	Donászy Ernő	Tóth József
Uherkovich Gábor	Gaál Ferenc	Vavrik Ferenc
Vass Béla	Garád Róbert	Zorkóczy Zoltán
Vermes László	Hajós Béla	
Vitális György	Holl Lajos	1981
	Kovács Lajos	Koch László
1978	Marczell Ferenc	Murai Gyula
Barna Aladár	Simor József	Szöke Miklós
Békési János	Szöllösi-Nagy András	Benkovits Ferenc

Csinády László
Vukováry Atiila
Magó István
Juhász József

1982

Andrikovics Sándor
Bukovszky András
Cseri Géza
Dely Géza
Kardos Mária
Kontur István
Musulin Béla
Péter Gábor

1983

Horváth Antal
Domokos Miklós
Buzás Zsuzsanna
Jeczko János
Pálfalvay Kálmán
Juhász Endre
Obert Ferenc
Kaliczka László

1984

Major László
Markó László
Hrehuss György
Vigh Sándor
Stein Judit
Szabóné Muhits Katalin
Barna Bertalan
Kovács Dezső

1985

Bosznay Miklós
Csekő Géza
Herke Paula
Hörcher Ferenc
Lotz Gyula

Stéfán Mártonné
Timár Mátyás
Vajk Ödön

1986

Végváriné Bede Ildikó
Puskás Tamás
Bucsányi György
Hembach Kamill
Bancsi István
Boga Tamás László
Nováky Béla
Philipp István

1987

Köves László
Cziráky József
Dulovics Dezső
Hajék Sándor
Kovács S. Krisztina
Stimm Miklós
Szalay Árpád
Tóth László

1988

Aujeszky Géza
Bencze Kázmér
Eszéky Ottó
Lacza István
Marek Milós
Pados Imre
Vörös Ferenc
Kiss István

1989

Antalné Angster Mária
Déri József
Ivicsics Ferenc
Károlyi Csaba
Kelemen László
Litauszki István

Ponyi Jenő
Primás Antal
Tarján Tibor
Váradai József Gyula

1990

Baksa István
Blum Anna
Eiben Endre
Homonnay Andrásné
Körösi Zoltán
Miskolczi Lajos
Szalay Miklós
Várnai Iván
Zákonyi János

1991

Abaffyné Bothár Anna
Bukovszkyné Inotai Mária
Csobok Veronika
Geszler Ödönné
Halász Rudolf
Kóhidi Andor
Orosz Ottó
Radványi Rudolf
Szilágyi Mihály
Tóth Sándor

1992

Goda László (ifj.)
Jolánkai Géza
Kardos Imre
Kovács Sándor
Mészáros Gábor
Ördögh József
Szabó Lajos
Szepessy József
Taxner Ernőné
Virág Mihály

<i>1993</i>	Tarján Levente Török Tiborné Wittmann Mihályné	Kaposvári Kázmér Kertészné Komlóssy Anikó Korompai András Lelkes János Licskó István Misbrenner Márton Vasvári Lászlóné
Boda János Bódás Sándor Dunka Sándor Hlavay József Ivaskó Lajos Kiss István Koch György Schmidt Antal István Szalontai Gergely Takács Sándor	<i>1996</i>	<i>1999</i>
<i>1994</i>	Dicházy Istvánné Havas András Klemm Ervin Klopp Gáborné Kovács Józsefné Lenténé Karkus Márta Németh Kálmán Német Miklós Rónay István Török József Urbanovszky István	Ákoshegyi György Bartha Péter Bíró Péter Csath Béla Fehér Ferenc Gilyén Elemérné Pásztó Péter Pomogyi Piroska Takáts Tamás Tiszay József Tóth László
Degré András Dulovicsné Dombi Mária Józsa István Kolin László Molnár Béla Némedy László Pálhidy Csaba Salacz Tamásné Szilárd György Szolnoky Csaba Varsányi Zoltánné	<i>1997</i>	<i>2000</i>
<i>1995</i>	Borsányi Mátyás Fejér László Hutter Sándor Kerti Andor Kollár György Kováts Gábor Novák Gyula Süveges György Szabó Mátyás Szinay Miklós	Bancsiné Tóth Mária Baross Károly Buzás Kálmánné Csernyászkó László Kaján Imre Kalmár István Kolossváry Gábor Solti Dezső Szilvássy Zoltán Várkonyi Kálmán
Beregi László Fekete Endre Francia Tamás Hecker László Kozmáné Zimonyi Márta Madarassy László Szathmáry Magdolna	<i>1998</i>	
	Barcs Sándorné Gábris Éva Karászi Gáspár	

Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj

A Magyar Hidrológiai Társaság az Országos Vízügyi Főigazgatósággal közösen 1979-ben „Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj” alapítását határozta el.

A szakirodalmi Nívódíj célja, hogy ösztönözzön a Magyar Hidrológiai Társaság munkaterületén végzett magas színvonalú, újszerű munka eredményeit bemutató, igényes szakkikkek írására; ezúton is elősegítve az új, hatékony módszerek, eljárások elterjesztését.

A díj alapításával, illetve adományozásával a Magyar Hidrológiai Társaság egyben emléket kíván állítani Vitális Sándornak, a kiváló geológusnak, Társaságunkat évtizedeken át elnökként vezető, köztiszteletben álló tagjának.

A Nívódíjban évenként legfeljebb két, a kiosztást megelőző három naptári éven belül megjelent szakkikk írója, vagy írói részesíthetők. A Nívódíjjal posztumusz megjelent cikk is díjazható. A Nívódíj könyvért, vagy önálló kiadványért nem adományozható.

A szakirodalmi Nívódíj jogelődje az 1976-ban alapított „Vitális Sándor pályadíj”, mely egyetlen egyszer, 1979-ben került adományozásra. 1980-ban a szakirodalmi Nívódíj „Vitális Sándor Nívódíj” címmel került kiosztásra.

A Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíjban részesíthető minden olyan Magyarországon vagy külföldön, magyar vagy idegen nyelven megjelent szakkikk, melynek szerzője, vagy szerzőinek legalább egyike a pályázat meghirdetésekor már legalább három éve (3x365 napja) a Társaság tagja.

A szakkikk elbírálásakor általános szempont: a magas színvonal, az anyag újszerűsége, a szakkikk tárgyának egyértelmű megfogalmazása, a tárggyal kapcsolatos hazai- és világirodalom – szükséges mennyiségű – ismertetése, a felhasznált szakirodalom felsorolása, a szakkikk világos, áttekinthető szerkezete, s a magyar nyelvű szakkikknél a szép magyar fogalmazás.

1979–2000 között 73 személy kapott önálló vagy megosztott Nívódíjat.

VITÁLIS SÁNDOR SZAKIRODALMI NÍVÓDÍJJAL KITÜNTETETT SZAKCIKKEK ÉS AZOK SZERZŐI

1979

Komisné Akantisz Zsuzsanna: „Mozgómedrű folyószabályozási kisminta tervezése és bearányosítása. Mozgómedrű folyószabályozási kisminta kísérletek”. HK. 1976. 8. és 1977. 12.

dr. Szalay Miklós: „Folyók vízhozam adatainak javítása vizállásadatok felhasználásával”. HK. 1977. 8.

1980

dr. Korim Kálmán: „A hazai hévíz előfordulások hidrogeológiai alapjai”. 1978. MTA X. osztályának közleményei.

dr. Toókos Ildikó: „Az eleveniszapos szennyvíztisztítási folyamatok vizsgálata a nagy szervesanyag tartalmú élelmiszeripari szennyvízeknél”. 1977. angol nyelven az Effluent and Water Treatment Journal-ban.

1981

Juhász József – dr. Bulkai Lajos: „Szűrési sebesség növelése kétrétegű zárt szűrőben”. VITUKI Közlemények. 1979.

dr. Joó Ottó – Lotz Gyula: „A Zala folyó szerepe a Balaton eutrofizálódásában”. VK. 1980.

1982

Böcskei László – Écsi Imre – Nagy Gábor – Vigh Zoltán: „A mosonmagyaróvári duzzasztómű építése”. VK. 1979.

dr. Csanády Mihály – Kárpáti Zoltán: „Az ivóvíz klórozásakor keletkező daganatkeltő vegyületek mennyisége és minősége”. HK. 1981.

1983

dr. Szolnoky Csaba: „A folyók hőszennyezésének folyamatai. A hőszennyezés jellegzetes fizikai folyamatai hazai nagy folyóinkon és a hőszennyezés fizikai és vízbiológiai folyamatainak kapcsolatáról”. HK. 1980. évi 8. és 9., továbbá az 1981. 1. számban megjelent összefüggő cikksorozatáért.

dr. Benedek Pál – dr. Licskó István – Uzarowicz Román: „Szervetlen mikroszennyezők eltávolítási lehetőségei a szennyvíztisztításban”. HK. 1981.

1984

Dövényi Péter – Horváth Ferenc – Liebe Pál – Gálfi János – Erki Imre: „Magyarország geotermikus viszonyai”. Geofizikai Közlemények, 1983.

dr. Domokos Miklós: „A tározószámítás tömeggörbe módszerei, és ezek összehasonlítása a rendszertechnikai módszerekkel”. Műszaki Tudomány, 1982.

1985

dr. Szepessy József: „Szemcsés és kötött talajok járatos eróziója, illetve megfolyósodása árvízvédelmi gátakban.” HK. 1983.

dr. Szlávik Lajos: „Árvízi szükségtározók tervezése és üzemeltetése”. VK. 1983.

1986

dr. Pálfi Imre: „Síkvidéki vízrendezés időszerű kérdései”. VK. 1985.

dr. Karácsony Sándor: „Alföldi talajvizek metángázosságának vízföldtani prognózisa”. HK. 1983.

1987

dr. Juhász József: „A fővárosi hévízkészlet és célszerű hasznosítása”. HK. 1984.

dr. Somlyódy László – dr. Licskó István – Fehér János – Csányi Béla: „A Sajó kadmium szennyezettségének vizsgálata. A Sajó kadmium szennyezettségének modellezése”. VK. 1985.

1988

dr. Petrasovits Imre – dr. Szalay György: „A mezőgazdasági vízgazdálkodás hosszú távú fejlesztését megalapozó előrejelzés”. VK. 1986.

Várszegi Csaba – Csernyánszky László – dr. Kolin László: „A Budapesti Vízművek új ózonfejlesztő telepével kapcsolatos tapasztalatok”. 1987. zürichi 8th World Congress.

1989

dr. Völgyesi István: „A talajvízszint szabályozás szivárgó – csatornával”. VK. 1986.

dr. Domokos Miklós – Sass Jenő: „A Duna-medence sok évi átlagos vízmérlege. A Duna-medencébe eső országterületek vízmérlegei”. VK. 1985. 1986.

1990

dr. Dévai István – dr. Felföldi Lajos – dr. Wittner Ilona – Plósz Sándor: „Foszfén kimutatása: a vizek foszforforgalma új megvilágításban”. 1988. Nature.

dr. Laczay István: „Folyószabályozás, ipari kotrás és parti szűrésű vízbázis”. VK. 1987. 1988. 1989.

1991

Nováky Béla: „A globális éghajlati változások társadalmi-környezeti vizsgálata”. VK. 1989.

dr. Szeredi István: „A prédikálószéki szivattyús energiahordozó szerepe az energiarendszerben” VK. 1988.

1992

dr. Pálfi Imre: „Az 1990. évi aszály Magyarországon” VK. 1991.

dr. Szepessy József: „Árvízvédelmi gátak töltésének repedései – a kúszási repedés”. HK. 1991.

1993

dr. Szesztay Károly: „Az éghajlatváltozás vízgazdálkodási és hidrológiai vonatkozásai”. VK. 1991.

1994

dr. Völgyesi István: „Mederkapcsolati hatások”. HK. 1993.

dr. Tarján Tibor – Vasvári Lászlóné: „Hidrogén-karbonát ciklusban nitrátszelektív anion-cserélő gyantával folytatott kísérletek eredményei”. HK. 1992.

1995

dr. Gáspár Csaba – dr. Józsa János – Simbierowicz Pawel: „Új szemlélet a numerikus hidraulikában”. HK. 1994.

Fejér László – dr. Koltay József: „Gróf Széchenyi Istvánra emlékezve: A vízgazdálkodási társulatok múltja és jelene”. VK. 1993.

1996

Fejér László – Baross Károly: „Magyar Felső-Duna történeti szellemében”. HK. 1994.

Szél Sándor – Gáspár Csaba: „Kvázi-analitikus számítási eljárás az egydimenziós vízmozgás és szennyezőanyag terjedés modellezésében”. HK. 1992.

1997

dr. Szlávik Lajos – Galabáts Zoltán – Kiss Attila: „Az 1995. decemberi Körös-völgyi árvíz és a szükségtározások hidrológiai elemzése és értékelése”. VK. 1996.

Varsányi Zoltánné: „A Dél-alföld felszín alatti vizei. Eredet, kémiai evolúció és vízmozgás a jelenlegi kémiai összetétel tükrében”. HK. 1994.

1998

dr. Goda László: „A Duna gázlói Pozsony–Mohács között”. VK. 1995.

dr. Antal Emánuel: „A Tisza szabályozásának éghajlat módosító szerepe”. VK. 1997.

1999

dr. Szlávik Lajos – Bálint Gábor: „Az 1997. évi tavaszi-nyári ár- és belvizek és a védekezési munkák”. VK. 1997.

Szabó Mátyás: „A Velencei-tó vízháztartása”. VK. 1997.

2000

Mádlné Szőnyi Judit: „Vízartó rendszerek sérülékenységének vizsgálata a dunántúli középhegység főkarsztvíztároló rendszer (DNy-i rész) példáján” Földtani Közlöny 127. évf. 1997. évi 1-2. füzet (19-83. old.)

dr. Dombay Gábor: „Baktérium újraszaporodási jelenség az ivóvíz elosztó hálózatban” Hidrológiai közlöny, 79. évf. 1999. évi 3. füzet (181–188. old.)

Lampl Hugó díj

A Magyar Hidrológiai Társaság az Országos Vízügyi Főigazgatósággal egyetértésben és támogatásával 1993-ban *Lampl Hugó díj*-at alapított.

A díjat olyan, nemzetközileg is figyelemre méltó, a legutolsó 3 évben készült, új vízepítési létesítmény vagy létesítmény csoport nyerheti el, amely tervezési, technológiai, kivitelezési, üzemeltetési és tájba illő esztétikai, valamint az emberi környezet előnyös kialakítása szempontjából egyaránt kimagasló. Évente legfeljebb egy díj adható ki.

A díj odaítélését két lépcsőben kell előkészíteni. Az első lépcsőben a területileg illetékes vízügyi igazgatóságok és az MHT területi szervezetei, fővárosi művek esetében az MHT Vízépítőipari Szakosztálya az érdekelt szakmai intézmények közreműködésével tehetnek javaslatot a Területi Bizottságnak, a mű részletes dokumentálásával (műszaki leírás, tervek és egyéb dokumentumok). A Területi Bizottságok vezetőjét és két tagját az MHT területi szervezetének elnöke, két másik tagját a vízügyi igazgatóság javaslatára az OVF főigazgatója nevezi ki. A Területi Bizottságok javaslatai alapján díjazásra érdemes alkotásokat a Lampl Hugó Díj Bizottság tekinti át és választja ki azt a művet, melyet díjazásban kíván részesíteni. A bizottság elnökét és három tagját az MHT Közgyűlése választja, további három tagját az OVF főigazgatója nevezi ki. A díjnyertes mű alkotói emlékérem kitüntetésben részesülnek, és a létesítmény külső felületén, jól látható helyén, vörösréz emléktábla tanúsítja a díj odaítélését. Az emlékéremmel (plakettel) jutalmazottak jogsullttá válnak a „*Lampl Hugó díjas*” jelző használatára.

1993

Mekszikó-pusztai (Fertő széli) zsilip

Alkotók:

Dóra Tibor,

Dipl. Ing. J. Plattner (A),

Víg Zoltán

1994

Mohács város árvízvédelmi partfala

Alkotók:

Fenyvesi György,

György Béla,

Szappanos Ferenc,

Széles István,

Varga Dezső

1995

Szeghalom ivóvíztisztító műve

Alkotók:

Botyánszki György,

Hosszú Szilárd,

Nagy Zoltán,

Schalbert Géza,

Veress Pál

1996

Hódmezővásárhely szennyvíztisztító
művének korszerűsítése

Alkotók:

Csáki Imre,

Csízmadia Antal,

Fodor Mátyás,

Kósa János,

Molnár Ferenc,

Serény József

1997

Miskolc város szennyvíztisztító művének
biológiai fokozata

Alkotók:

Vojtilla László,

Vőneky Ágnes

1998

A Fővárosi Csatornázási Művek Rt.

Csepeli Vízbekelő Műve

Alkotók:

Zerkovitz Tamás,

Tátrai Alfréd

1999

A gyulai tömlős gát és az Élővíz-csatorna
tápzsilip létesítménye

Alkotók:

Bunyevácz Viktor,

Galbáts Zoltán,

Faulháber Antal,

Nagy László,

Nádházi Ferenc,

Pálinkás Lajos

A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének kitüntetése

MTESZ-díj

A Magyar Hidrológiai Társaság javaslatára, az MHT azon tagjai részesültek a díjban, akik a Társaság vezető testületeiben, az MTESZ különböző szervezeteiben a Társaság képviselőjeként eredményes társadalmi munkát végeztek. Eddig 23 tagtársunk kapott MTESZ-díjat.

MTESZ-DÍJJAL KITÜNTETETTEK

<i>1970</i> Vitalis Sándor	<i>1978</i> Bendefy László Nemes Gerzson	<i>1983</i> Bencsik Béla Fázold Ádám
<i>1971</i> Illés György	<i>1979</i> Szalai György	<i>1986</i> Juhász József
<i>1972</i> Dégen Imre	<i>1980</i> Holl Lajos	<i>1987</i> Becker Károly
<i>1973</i> Dévény István Garád Róbert Gergely István	<i>1981</i> Nagy L. Dénes Szépfalusi József Alföldi László	<i>1988</i> Marczell Ferenc
<i>1974</i> Bözsöny Dénes	<i>1982</i> Hegedüs Lajos	<i>1989</i> Környei László
<i>1976</i> Berczik Árpád	<i>1991</i> Vitalis György	

Korábban adományozott kitüntetések

Vásárhelyi Pál-díj

A Magyar Hidrológiai Társaság 1970-ben alapította, azokat részesítette a díjban akik a vízgazdálkodás területén kimagasló tudományos, kutató, oktató, tervező, kivitelező vagy igazgatási tevékenységet végzett. 1992-ben a díj állami kitüntetéssé vált; adományozása megszűnt. Helyette alapította a Társaság 1992-ben a *Kvassay Jenő díjat*.

1971–1992 között a díjban 31 személy részesült.

VÁSÁRHELYI PÁL-DÍJJAL KITÜNTETETTEK

1971	1977	1985
Dégen Imre Szesztay Károly Rónai András	Juhász József Hajdu György	Berczik Árpád
1972	1978	1986
Lászlóffy Woldemár Schmidt E. Róbert	Ihrig Dénes	Illés György
1973	1979	1987
Lampl Hugó Bolberitz Károly Zsuffa István	Salamin Pál	Mátrai István
1974	1980	1988
Németh Endre Oroszlány István Karászi Kálmán	Csermák Béla	Vukovány Attila
1975	1981	1989
Ziegler Károly Hortobágyi Tibor Takács Lajos	Vezse Sándor	Hegedűs Lajos
	1982	1990
	Szigyártó Zoltán	Bognár Győző
	1983	1991
	Urbancsek János	Bencsik Béla
	1984	1992
	Starosolszky Ödön	Vitális György

A Társaság 1951–61 között több emléklapot alapított, melyek adományozását 1974 után megszüntette. A megszüntetett elismerések helyett 1976-ban alapította a *Pro Aqua-émlékérmét*, melynek adományozását 1976-ban kezdte el.

Vásárhelyi Pál-emléklap

Az emléklapot a Társaság Elnöksége alapította és 1951-ben adományozta először, 1958 után mind tudományos munkáért, mind társadalmi tevékenységért egyaránt adott ki emléklapot. 1951–1974 között 74 emléklapot adományozott.

VÁSÁRHELYI PÁL-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

<i>1951</i> Czirák József Farkas Imre Györke Olivér Szabó Zoltánné Veszprémi Béla Végh Sándorné	<i>1952</i> Dippold Anna Juhász József Leél-Őssy Sándor Szesztay Károly Tamás Gizella	<i>1954</i> Almássy Béláné Balló Iván Borbély Sándor Szabó László Tilesch György Török László	<i>1955</i> Berczik Árpád Békési János Holly Ferenc Tóth István	<i>1958</i> Bartha Tibor Dvihally Zsuzsa Ember Károly Molnár Miklós	Öllös Géza Pásztó Péter Puskás Tamás Szigyártó Zoltán Vágás István Wisnovszky Iván	<i>1960</i> Bartos Sándor Dobos Alajos Starosolszky Ödön	<i>1961</i> Kőrösmezey László Muszkalay László Szolnoki Csaba Zsuffa István	<i>1962</i> Lipták Ferenc Szeifert Gyula Tölg István Vitális György	<i>1963</i> Benedek Pál Haszpra Ottó Rácz Aladár Szabó Ernő	<i>1964</i> Cserjés Mátyás Horváth Imre Kontur György Schiefner Kálmán	<i>1965</i> Csapody István Major Pál Rákóczi László Vermes Zoltán	<i>1966</i> Csanády Mihály Hock Béla Kováts Zoltán Márky-Zay Lajos	<i>1967</i> Domokos Miklós Lesenyi Gábor Molnár Béla Pálfai Imre Sellyei Gyula	<i>1971</i> Bukovszky György Fázold Ádám Magyar Gábor Salamin András Szalontai Gergely Szilágyi Elemér	<i>1974</i> Kontur István Raum László Rónaki László Tóth József Varga István
---	--	---	---	---	---	---	---	---	---	--	---	--	---	--	---

Dr. Dalmady Zoltán-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a balneológia szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Összesen 7 személy részesült az elismerésben.

DR. DALMADY ZOLTÁN-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

<i>1960</i>	<i>1963</i>	<i>1967</i>
Frank Miklós	Székely Miklós	Moll Károly
<i>1961</i>	<i>1964</i>	<i>1974</i>
Berencsi György	Sziráky István	Cziráky József
	<i>1965</i>	
	Somfai Jenő	

Dr. Entz Géza-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a limnológia szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Összesen 8 személy részesült az elismerésben.

DR. ENTZ GÉZA-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

<i>1960</i>	<i>1963</i>	<i>1967</i>
Entz Béla	Varró István	Uherkovich Gábor
<i>1961</i>	<i>1964</i>	<i>1974</i>
Kol Erzsébet	Megyeri János	Bozzay Józsefné
<i>1962</i>	<i>1966</i>	
Török Piroska	Berczik Árpád	

Dr. Fodor József-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a csatornázás, szennyvíztisztítás szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Összesen 8 személy részesült az elismerésben.

DR. FODOR JÓZSEF-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

<i>1960</i>	<i>1964</i>	<i>1971</i>
Csoport Dezső	Szablya Ferenc	Csanády Mihály
<i>1961</i>	<i>1965</i>	<i>1974</i>
Besenyő István	Nagy L. Dénes	Béress Béla
<i>1962</i>	<i>1967</i>	
Szabó Zoltán (ifj.)	Majorlaki József	

Kvassay Jenő-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a vízépítés szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1971-ig. Összesen 6 személy részesült az elismerésben.

KVASSAY JENŐ-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

<i>1960</i>	<i>1963</i>	<i>1967</i>
Simonfai László	Horváth Sándor	Török László
<i>1961</i>	<i>1965</i>	<i>1971</i>
Hartyányi László	Molnár Endre	Vágás István

Sajó Elemér-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a vízgazdálkodás szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Összesen 8 személy részesült az elismerésben.

SAJÓ ELEMÉR-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

<i>1960</i>	<i>1965</i>	<i>1971</i>
Pichler János	Mantuano József	Bözsöny Dénes
<i>1961</i>	<i>1966</i>	<i>1974</i>
Csermák Béla	Balló Iván	Domokos Miklós
<i>1963</i>	<i>1967</i>	
de Chatel Rudolf	Csoma János	

Wein János-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a vízellátás-vízisztítás szakterületen eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Az elismerésben 8 személy részesült.

WEIN JÁNOS-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

<i>1960</i>	<i>1963</i>	<i>1971</i>
Illés György	Abos Brunó	Valló Sándor
<i>1961</i>	<i>1964</i>	<i>1974</i>
Bolberitz Károly	Bozóky-Szeszich Károly	Kolin László
<i>1962</i>	<i>1967</i>	
Öllős Géza	Szakáll Kálmán	

Zsigmondy Vilmos-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a hidrogeológia szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Az elismerésben 8 személy részesült.

ZSIGMONDY VILMOS-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

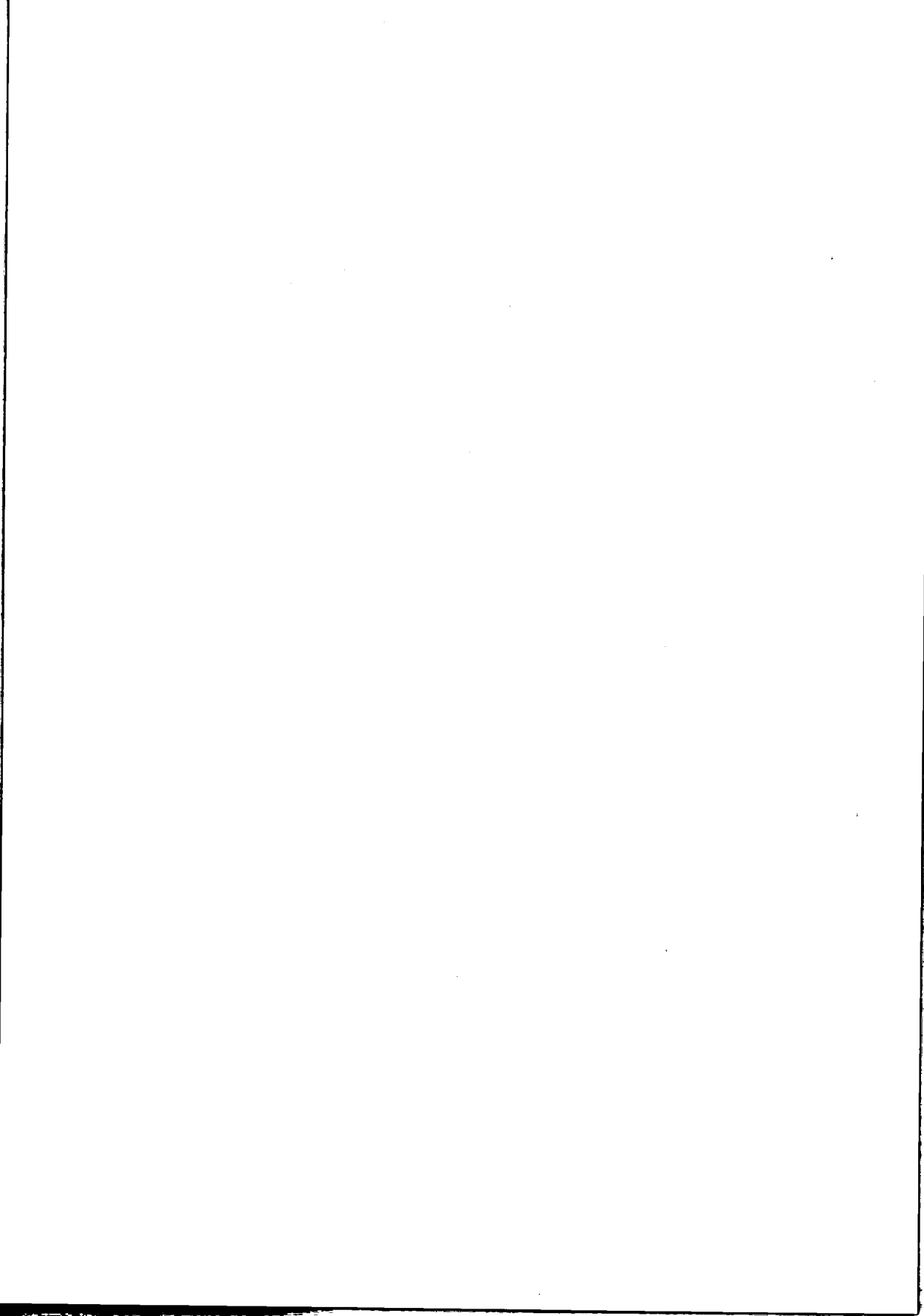
<i>1960</i>	<i>1964</i>	<i>1971</i>
Kassai Ferenc	Erdélyi Mihály	Scheuer Gyula
<i>1961</i>	<i>1966</i>	<i>1974</i>
Varga Jenő	Zoller József	Dobos Irma
<i>1962</i>	<i>1967</i>	
Juhász József	Korim Kálmán	

Péché József-emléklap

Az 1961-től kiosztott emléklapot a Társaság a hidrológia-hidraulika szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1971-ig. Az elismerésben 8 személy részesült.

PÉCH JÓZSEF-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

<i>1961</i>	<i>1964</i>	<i>1967</i>
Ubell Károly	Szigyártó Zoltán	Starosolszky Ödön
<i>1962</i>	<i>1965</i>	<i>1971</i>
Ivicsics Lajos	Kozák Miklós	Hankó Zoltán
<i>1963</i>	<i>1966</i>	
Kovács György	Zsuffa Zoltán	



A TÁRSASÁGI KITÜNTETÉSEK ÉS ELISMERÉSEK NÉVADÓI

BOGDÁNFY ÖDÖN

mérnök, a vízügyi szolgálat egyik neves vezetője.

Az erdélyi Tordán született 1863. december 18-án. Mérnöki tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetemen végezte, és 1885-ben szerzett diplomát. Az állami vízügyi szolgálatba 1890-ben lépett. Harmincévesen lett a Műegyetemen a hidrológia magántanára, 1893-tól az Országos Vízépítési Igazgatóság munkatársa. 1916-tól a budapesti Kultúrmeérnöki Hivatal vezetője és a Műegyetemen címzetes rendkívüli tanár. Az első világháború alatt a szolgálat egyik vezető egyénisége, a mérnökök társadalmi mozgalmának élenjárója. A háború utáni forradalmi időszakban a Földművelésügyi Minisztérium, majd a Földművelésügyi Népbiztosság felügyelete alá tartozó Országos Vízépítési Igazgatóság vezetője. Vezetése alatt készült az ország egyik első átfogó vízügyi programja. Nevéhez kapcsolódik az árvizek előrejelzésének megszervezése. 1911-től 1916-ig a Vízügyi Közlemények szerkesztője. Sokoldalú szakirodalmi tevékenységével a vízépítés és a hidrológia legkorszerűbb eredményeit közvetítette és fejlesztette tovább. Budapesten 1944. március 13-án, életének 81. évében hunyt el. Földi maradványai a Farkasréti temetőben nyugszanak.

Kimagasló tudományos-szakirodalmi munkásságát tükröző művek közül említhetők: Hidrológia (1902), Hidraulika (1904), A természetes vízfolyások hidraulikája I–II. (1906), A Duna és Tisza közötti csatorna (1907), A vízerő (Mérnöki kézikönyv I–II. 1914), Az Alföld hidrológiája. Vízi munkálatok az Alföldön (Debrecen, 1925).

DR. DALMADY ZOLTÁN

orvos, a magyar tudományos balneológia úttörője, a jelenlegi balneológus nemzedék szellemi atyja.

1880-ban Budapesten született, és ugyanitt halt meg 1934-ben. Tanulmányait Budapesten végezte, ahol 1902-ben avatták orvosdoktorrá. 1912-ben a budapesti egyetem magántanára lett a fizikális gyógymódok, orvosi éghajlat, fürdőtan és ásványvíz tan tárgyában. 1928-ban egyetemi címzetes rendkívüli tanári címet kapott.

Mint az I. sz. belgyógyászati klinika fiatal tanársegéde, lett Ótátrafüred fürdőorvosa, ahol a klímahatások mellett a szénsavas források élettani hatásának tanulmányozásával foglalkozott. Erre vonatkozó tanulmányai a külföldi szakirodalomban is elismerést arattak.

A belgyógyászat gyakorlati művelése közben a fizikai gyógymódok alapvető kérdései, élettani összefüggései érdekelték, és az elektroterápia, termoterápia és orvosi klimatológia alapjelenségein kívül a balneoterápia elemei is foglalkoztatták. Így született meg tanulmánya az ásványvizek hidrogénszuperoxid bontóképeségéről és javaslata az ásványvizek vegyi összetételének grafikus ábrázolására. Az első világháborúban hosszú időn át vezette a budapesti Császár fürdőben létesített hadirokkant kórházat. Ebből az időből származó munkái a harctéri sérülések balneo-fizikoterápiájával foglalkoznak. A magyar gyógyvizek felhasználásának meggyőződéses apostola volt, így az ő tollából jelent meg a Hidrológiai Közönyben az akkor feltárt hajdúszoboszlói gyógyvíz első orvosi méltatása. Fontos szerepet játszott a Nemzetközi Orvosi Hidrológiai Társaság 1929-ben Budapesten megtartott kongresszusának megszervezésében.

Társaságunk munkaterületéhez való közeli viszonyát az 1934-ben a Hidrológiai Közönyben „A balneológia és hidrológia kapcsolatáról” megjelent munkája mutatja.

DR. ENTZ GÉZA

neves magyar zoológus, hidrológus.

Kolozsváron született 1875. május 30-án. Tanulmányait a kolozsvári és budapesti egyetemeken végezte, 1902-ben bölcsészdoktorátust szerzett, majd 1907-ben protisztológiából egyetemi magántanár lett. A Magyar Tudományos Akadémia 1910-ben levelező tagjává, 1932-ben rendes tagjává választotta. 1898-tól a növényteni, 1905-től az állattani tanszék tanársegédje, asszisztense, végül adjunktusa volt. 1913-tól az Erzsébet polgári iskolai tanárképzőn a biológia tanára. 1920-ban Utrechtbe ment, ahol az egyetemen tanársegéd, majd konzervátor, végül egyetemi tanár volt. 1929. évi hazatérése után a tihanyi Biológiai Kutatóintézet igazgatója. 1932-től a Magyar Nemzeti Múzeum Állattárának igazgatója. 1934-ben lett a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem nyilvános rendes tanára. Az általános biológia és az általános állattan számos kérdésével foglalkozott. Neki és munkatársainak köszönhető a Balaton vízi életének részletes hidrobiológiai vizsgálatainak megindítása. Számos írása és cikke jelent meg hazai és külföldi szaklapokban. Budapesten hunyt el 1934. február 21-én. Főbb művei közül kiemelhetők: *Élet a tengerben* (Soós Lajossal Bp. 1931), *Az ostor és a protoplasma növekedéséről* (Bp. 1934), *A Balaton élete* (Sebestyén Olgával Bp. 1942).

DR. FODOR JÓZSEF

orvos, a közegészségügy világviszonylatában is kiemelkedő úttörő harcosa, a budapesti egyetem közegészségtani tanszékének megalapítója.

1843-ban, a Somogy megyei Lakócsán született, és 1901-ben, 57 éves korában halt meg Budapesten. Életpályájának fontosabb állomásai a következők: Egyetemi tanulmányait Bécsben és Pesten végezte. 1865-ben avatták orvosdoktorrá a pesti egyetemen és már

négy évre rá, mint a Rókus kórház orvosát, egyetemi magántanárrá habilitálták. 1872-ben Kolozsvárott az államorvostan rendes tanára. Kezdeményezésére Budapesten létesült a világ második közegészségtani tanszéke, melynek 1874-ben ő lesz az első tanára. 1878-ban a Tudományos Akadémia levelező tagja, 1883-ban az Akadémia rendes tagja, 1891-ben a Cambridge-i egyetem tiszteletbeli doktora.

Munkássága a közegészségügy minden területére kiterjedt, mert a tudományos kutatáson kívül a szervezési, műszaki, sőt jogi vonatkozásokkal is behatóan foglalkozott. Az ételmiszer-higiéne, környezethigiéne, közlekedéshigiéne, talajhigiéne kérdéseivel első-sorban a járványok leküzdése szempontjából foglalkozott, és itt volt szoros kapcsolata Társaságunk működési területével is, amit számos közleménye tanúsít.

Fodor József egész munkássága meggyőzően bizonyítja a közegészségügy és hidrológia elválaszthatatlan kapcsolatát. Emlékét a budapesti Gutenberg téren felállított mellszoborra hirdeti.

KVASSAY JENŐ

a magyar kultúrmérnökök atyja, vízügyi műszaki szolgálatunk megteremtője.

1850. július 5-én született Budán, s 1919. június hó 6-án hunyt el Budapesten. Gépészmérnöki oklevelének megszerzése után a magyaróvári gazdasági akadémián mezőgazdasági, majd az École des Ponts et Chaussée-n, Párizsban vízimérnöki irányban egészítette ki szakismereteit, ill. tökéletesítette nyelvtudását. „Rétművelés, tekintettel az alagszövezésre és öntözésre” c. tanulmánya alapján megbízást kap a kultúrmérnöki intézmény felállítását célzó emlékirat megszerkesztésére, majd 1879-ben a szolgálat megszervezésére. Ugyanebben az évben a Magyar Tudományos Akadémia a Fáy-díjjal jutalmazta kétkötetes „Mezőgazdasági vízműtan”-át, „a magyar kultúrmérnökök bibliáját”.

A kultúrmérnökök munkájának átütő sikere a szolgálat gyors kiterjedését biztosítja. Része van ebben a vízmesteri intézmény, ill. iskola megteremtésének (1879), a halászlati felügyelőség megszervezésének (1884), és a vízjogi törvény megalkotásának (1885), amelynek részben szervezője volt. Lefordítja De Lagréné háromkötetes „Hajózás szárazföldi vizeken” című művét (1885), majd megírja „Csekély esésű folyók szabályozása” című könyvét (1888). Ezek után a kormány Kvassayra bízta az újonnan felállított Földművelésügyi Minisztériumban összefogott vízi ügyek irányítását (1889), aki a közegészségügyi mérnöki szolgálat megszervezésével teszi teljessé művét.

Európai hírvű szaktekintély, aki hírlapi cikkeivel, magyar, német és francia nyelvű műveivel, a világkereskedelem vérkeringésébe való bekapcsolódásunk lelkes harcosaként küzd a nemzetközi dunai vízi út és a hozzákapcsolódó hazai víziút-hálózat kiépítéséért. Ezért a munkásságáért kapta 1918-ban az Akadémia Wahrmann-díját.

1919-ben vált meg a vízügyi szolgálattól, amelynek megszervezésétől kezdve 40 éven át állott irányítóan az élén, mint a magyar vízgazdálkodási politika megalapozója. Visszavonulását rövidesen követte halála.

DR. LAMPL HUGÓ

mérnök, a mai korszerű vízépítés megalapítója, a tiszántúli öntözések egyik úttörője.

Budapesten 1883. április hó 10-én született, s ugyanitt 1976. június hó 14-én hunyt el. Sokoldalú, maradandó életműve kiterjedt a vízgazdálkodás számos területére. A tiszántúli aszályos tájak öntözésének egyik úttörője, tudományos alaposságú kísérletező kutató, közéleti vezető, szervező egyéniség, átfogó vízgazdálkodási fejlesztési tervek megalkotója volt. Neve, munkássága mégis elsősorban a vízépítés nagy mestereként, a mai korszerű vízépítés megalapítójaként vonult be vízgazdálkodásunk történetébe. Pályája a századeleji évektől a harmadik évezred felé közelítő korszakig ívelt. Nagy történelmi változások időszaka volt ez társadalmi méretekben és a magyar vízgazdálkodás történetében is. Pályája kezdetén a folyószabályozás, az árvízvédelem, a belvízrendezés múlt században megkezdett munkájának tovább folytatása állt a vízgazdálkodás előterében. Pályája csúcán a két világháború közötti mostoha időszak ellenére sikerült kiküzdenie a Tiszántúli öntözéseinek elindítását, majd a háború utáni újjáépítés feladataiból, a komplex vízgazdálkodás kibontakozásából alkotó tettekkel való szolgálatából vállalt tevékeny részt. Mérnöki pályáját társulati mérnökként kezdte. 1907-ben a vízügyi szolgálat kötelékébe lép, majd Sajó Elemér mellett a Kvassay Zsilip építésének vezetője. Munkásságának fontos állomása volt a csepeli Szabadkikötő építése. Irányításával épült a tassi vízlépcső, mely a talajvízszint-süllyesztéses alapozás és öntőtornyos betonozás első hazai alkalmazása. Pályájának következő szakaszában a balatoni kikötők építését irányítja. Közben fáradhatatlanul munkálkodik az Alföld öntözését megalapozó tervek kidolgozásában. Pályájának csúcát az Országos Öntözésügyi Hivatal élén, a Tisza-völgy öntözése érdekében kifejtett munkássága jelzi. Irányításával épült meg a tiszafüredi, hódmezővásárhelyi, körös-völgyi öntözőrendszer, a békésszentandrás vízlépcső, a hortobágyi árvízkapu, a tiszai nagy öntözőrendszer főcsatornájának, a Keleti Főcsatornának Hajdúnánás és Balmazújváros közötti szakasza. Kezdeményezésére alkalmazták az úszó szivattyúműveket a Tiszából történő vízkivitelre. 1948-ban, az Öntözésügyi Hivatal megszűnése után nyugdíjba vonul, de mint szakértő és megbecsült tanácsadó tovább folytatja töretlen lendülettel szellemi értékeket eredményező és gyakorlati alkotásokat előrevivő tevékenységét.

PÉCH JÓZSEF

mérnök, a nagy hírű Vízrajzi Osztály megszervezője és haláláig főnöke, a magyar vízrajzi szolgálat világhírének megalapozója.

1829. január 4-én Nagyváradon született. Alig végezte el középiskoláit, mikor 1848-ban beállott honvédeknek, megsebesült, fogságba esett, majd szabadon bocsátották. 1853-ban szerzett mérnöki oklevelet. Húszesztendei magánmérnöki működés után, amelynek során részt vett a Tarna és a Zagyva szabályozásának előmunkálataiban, a Heves megyei tiszaszabályozó munkálatokban, a Pesttől Bajáig terjedő dunai ártér műszaki felvételében, majd

1859–70 közt az ópálos-temesvajkóci ármentesítő társulat munkálataiban, és ezt követően a Temes-Bega völgyi vízrendező munkálatok tervezésében. 1873-ban állami szolgálatba lépett. Szolgálatát Temesvárott kezdte, onnan rendelték 1879-ben a Közmunka- és Közlekedésügyi Minisztériumba. Az 1883. évi dunai árvíz alkalmával tanúsított önfeláldozó magatartásáért – amelynek következtében később fél lábát elvesztette – királyi tanácsosi címet kapott.

1886-ban megbízták az újonnan szervezett Vízirajzi Osztály vezetésével, amelyet alig egy évtized alatt európai hírű intézménnyé fejlesztett. Nevéhez fűződik a hazai vízmérce- és csapadékmérő hálózat kiépítése, az országos vízjelző szolgálat megszervezése, a vízrajzi magasságmérések és a medernyilvántartás megindítása, a rendszeres vízhozammérések bevezetése, és – nem utolsósorban – számos alapvető vízrajzi kiadványunk – a Vízirajzi Évkönyv, a Napi Vízjárás térkép, „A Tisza hajdan és most” című térképmű stb. – megindítása. Tudományos munkásságának legfőbb eredménye a vízállás-előrejelzésről készített, német és francia nyelven is megjelent tanulmánya, míg gyakorlati jelentőségében talán az 1892-ben kiadott „Gátvédelem” című zsebkönyve a leginkább kiemelkedő.

SAJÓ ELEMÉR

mérnök, tervszerű vízgazdálkodásunk előharcosa.

1875-ben Órszentmiklóson született. Oklevelének megszerzése után állami szolgálatba lépett, és munkásságát a Ferenc-csatorna hajózsilipjének építésénél, Óbecsén kezdte meg. Ezután az Alsó-Bega csatornázási munkálatainál, majd a Mosoni-Duna-ág csunyi (rajkai) vízbeeresztő zsilipjének építésénél gazdagította gyakorlati tudását. 1909-ben megjelent „Vízutak és vasutak hazánkban és külföldön” című műve már égető gazdaságpolitikai feladatokra hívja fel a figyelmet. Ekkor kerül Budapestre a Soroksári-Duna-ág és a kereskedelmi kikötő előmunkálatainak kirendeltségéhez, ahol a Kvassay-zsilip építését vezeti. A munkahellyel kapcsolatos cement- és betonkísérleti állomáson végzett kísérletek eredményei és addigi építési tapasztalatai alapján írja meg Lampl Hugóval „A beton” c. kézikönyvét (1914). Következő nagyobb tanulmányában a belvízlevezető zsilipek megrepedésnek okaival és a repedések megakadályozásának kérdéseivel foglalkozik (1916). Politikai ügyességének és kiváló szervezőképességének volt köszönhető, hogy a budapesti nemzeti és szabad kikötő építési munkálatai a veszett háború után sem maradtak félbe, nagy érdemei vannak e nagy jelentőségű mű megvalósításában.

A kikötő megnyitása után a Földművelésügyi Minisztérium vízügyi műszaki főosztályán a nemzetközi ügyek előadója, majd a balatoni kikötők kerületi felügyelője. 1930-ban átveszi a magyar vízügyek legfőbb irányítását. Ekkor adja ki élete főművét, vízgazdálkodási politikánk átfogó programját „Emlékirat vizeink fokozottabb kihasználása és újabb vízügyi politikánk megállapítása tárgyában” címmel (1931). A gazdaságilag nehéz időszakban hirdeti, hogy minden mélypontra emelkedésnek kell következnie, amelyre fel kell készülni, és ezért a jövő szellemi előkészítését tartja legfontosabb feladatának. Az öntözés-

ről, a halászatról, a szikések megjavításáról irányításával kiadott művekhez írott bevezető tanulmányaival előkészítője lett a későbbi vízi munkálatoknak.

A túlfeszített munka korán felőrölte egészségét. 1934-ben nyugalomba kellett vonulnia, de már késő volt: még ugyanezen év őszén meghalt. Őrszentmiklóson temették el, az MHT 1988-ban Szolnokon mellszobrot emelt tiszteletére.

DR. SCHAFARZIK FERENC

a műszaki földtan, földregésztan és hidrológia egyik hazai úttörője.

Debrecenben született 1854. március 20-án. A Pázmány Péter Tudományegyetemen geológiát tanult, ahol 1876-tól 1882-ig Szabó József professzor mellett az ásványföldtani tanszéken tanársegéd. 1882-től a Magyar Állami Földtani Intézet szolgálatába lép. 1884 és 1888 között Pethő Gyulával a Földtani Közlönyt szerkeszti. 1891-től a Budapesti Műszaki Egyetemen a technikai geológia magántanára. 1904-től az ásványföldtani tanszék nyilvános rendes tanára. A Magyar Tudományos Akadémia levelező (1902), majd rendes tagja (1916). A Magyarhoni Földtani Társulatnak 1904-től alelnöke. Munkásságnak első szakaszában közzétett tanulmányokat végzett. 1877–1885 között a Cserhát vulkanikus képződményeit vizsgálta, 1886-ban részt vett Déchy Mór kaukázusi expedíciójában, ahol számos jelentős megfigyelést tett nemcsak a leíró közzétan, hanem a vulkanizmus és a morfológia területén is. 1881-ben az ő kezdeményezésére alakult meg a Földtani Társulat földregésztani bizottsága. Az 1910-es években a román-magyar határhegységben és a Krassószörényi Érchegységben végzett földtani kutatásokat, és részletesen foglalkozott Budapest környékének geológiai viszonyaival. Hidrológiai kutatásainak fő területe a budai Duna-part és a budai hévizek hidrológiája. Számos ásványvízforrásunk védőterületi javaslatának szerzője. Néhány vízügyi témájú főbb műve: A budapesti Duna paleohidrográfiája, Visszapillantás a budai hévforrások fejlődéstörténetére, Geológiai kirándulások Budapest környékén (Vendl Aladárral). 1927. szeptember 5-én hunyt el Budapesten.

VÁSÁRHELYI PÁL

a XIX. század legjelesebb magyar mérnöke, Széchenyi országépítő tervének legfőbb támasza.

1795-ben született Szepesolasziban. Mérnöki oklevelét 1816-ban szerezte meg. Állami szolgálatát 1819-ben a Tisza-völgy vízrajzi felvételeinél, a Körös és a Berettyó munkálatainál kezdte. 1826-ban a dunai felmérések irányításával és az al-dunai hajózási mérnöki állás ideiglenes ellátásával bízták meg. Vezetésével készült el a Péterváradtól a Vaskapuig terjedő Duna-szakasz térképezése és a Duna-mappáció teljes vízrajzi része: a szintezési munka, a hossz- és keresztmetszvény-felvétel, tovább a vízhozammérések. Felvételei alapján dolgozta ki az Al-duna szabályozási terveit, egyidejűleg megindította a bal parti vontatóút építését, és közben – az 1834. évi rendkívüli kis vizet kihasználva – robbantás-

sal és sziklavéséssel eltávolította a hajózóútból a vízből kiemelkedő legkellemetlenebb akadályokat. Ez lehetővé tette a hajók felfelé vontatását, illetve kis víz idején a forgalom közúti átrakással való fenntartását.

Az al-dunai munkálatok befejezése után 1837-ben az országos építési igazgatóság első hajózási mérnökévé nevezték ki, aki akkor már két éve a Nemzeti Tudós Társaság (a mai Akadémia) levelező tagja volt. Részt vett a Lánchíd építésével kapcsolatban felmerült aggályok eloszlításában. Az 1838. év az Akadémia rendes tagságát hozta meg számára. Székfoglaló értekezését „A Berettyó vízének hajózhatóvá tételéről a Bega vízének példáján” címmel tartotta.

„A Duna és a többi hazai folyók szabályozása tárgyában kinevezett országos küldöttség által tett kérdésekre” adott „felvilágosító válasza” 1842-ben készült. A rákövetkező évben állította össze „Magyarország esetmérési térképét”, a hazai szintezések eredményét összefoglaló első térképművet. „A sebesség fokozatáról folyóvizeknél” c. nagyjelentőségű tanulmányában (1845) mérések alapján – ezek voltak a világon az első részletes folyami szárnymérések – állapítja meg a sebességek parabolikus megoszlását a függélyesben. Ugyanebben az évben kap meghívást a Tisza-szabályozás általános tervének elkészítésére. Előleges javaslata alapján alakult meg a terv megvalósítására 1846 januárjában a Tiszavölgyi Társulat, amely Vásárhelyit választja meg igazgatómérnökének. A szabályozás végleges tervének vitájában, 1846. április 8-án szélütés érte, amely még aznap kioltotta életét. Budapest XI. kerületében utca viseli nevét. Szobra Szeged városában áll.

VITÁLIS SÁNDOR

geológus, Kossuth-díjas, egyetemi tanár, a Magyar Hidrológiai Társaság elnöke.

Selmecbányán született 1900. április 13-án. Tanulmányait a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte. Diplomájának megszerzése után a bányaiparban helyezkedik el, és mintegy 25 éven keresztül a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. geológusa, majd a földtani osztályának vezetője. Ezen időszak alatt bányageológiával, készletfeltárásokkal és készletbecslésekkel, valamint új lelőhelyek felkutatásával foglalkozott. Szénkutatásokat végzett Baranyában, részt vett a recski érckutatásban, a bándi, komlóskai, istenmezei bentonitok felkutatásában, a sikondai és a pütkösdűrdői hévíz, a kisterenyei ásványvíz-feltárásban. Kidolgozta Salgótarján és környéke bánya- és hirdogeológiáját. Mint neves „ipari geológust” 1946–1951 között a szénbányászat legfelsőbb irányító szerveinél találjuk. A Magyar Állami Szénbányák (MÁSZ), illetve a Szénbányászati Igazgatóság osztályvezetője. Kimagasló geológusi munkássága elismeréséül 1951-ben megkapja a legmagasabb tudományos kitüntetést, a Kossuth-díjat, majd 1952-ben kinevezik egyetemi tanárnak. Konceptiók per áldozataként 1952–53-ban börtönbe került. 1953-ban rehabilitálják, visszakapja egyetemi tanszékét, melynek 71 éves koráig vezetője.

Nevéhez kapcsolódik az Alföld földtani újratérképezésének és hidrogeológiai felvételének szervezése. Szakismereteit anyaegyetemén kívül oktatja még a Műegyetem-

men, a Mérnöktovábbképző Intézetben és több főiskolán. Termékeny szakíró, több száz kéziratot szakvélemény összeállítója, korának egyik legelismerettebb szaktekinetelye.

A Magyar Hidrológiai Társaságnak tizenhét éven át volt ismételtlen megválasztott elnöke. 1976. június 21-én hunyt el.

A Magyar Hidrológiai Társaság Salgótarjánban szobrot állított emlékére.

WEIN JÁNOS

bányamérnök, budapesti vízművek első igazgatója

1829-ben Német-Bogsányban, Brassó vármegyében született. Középiszkoláit Nagyváradon és Temesvárott végezte el, majd a bécsi polytechnikumra ment. A szabadságharc miatt, ahol nemzetőrként és honvédként küzdött, azonban félbe kellett szakítania tanulmányait, és csak a szabadságharc után került vissza az akadémiára. Tanulmányait befejezve, előbb Resicán, majd Ruszkabányán szolgált, mint bányász. Később maga nyitott Hunyad megyében kisebb vasbányát, és 5 éven át e megye mérnöke is volt. 1866-ban Pestre jött, ahol nyomdát alapított. 1873 elején megválasztották a fővárosi vízmű igazgatójává. A főváros közelsége elsősorban neki köszönheti, hogy ma a kontinens egyik legsikerültebb vízművét vallhatja magáénak. Kisebbs bővítő munkálatok után, 1881 és 1882-ben, saját tervei alapján építette meg az újlaki vízművet, majd az Isten-hegyi átemelő telepet, és ezzel megteremtette a budai hegyvidék fejlődésének feltételét.

1884-ben elkészítette a bal parti vízmű tervét, amely szerint a víztermelés a káposztás-megyéri Duna-parton, 1 m-rel a Duna null-vízszíne alá helyezte, kb. 5 km hosszú gyűjtőcsővel történt volna. Ezt a tervet tökéletesítette és valósította meg 1893-ban nagy híró utóda, Kájlínger Mihály.

Wein nemcsak felismerte azt a helyet, ahol Budapest természetesen szűrt, kielégítő mennyiségű, tiszta és egészséges vízhez juthat, hanem a vízmű műszaki terveit is megfogalmazta, és éveken át keményen küzdött szóval és tollal megvalósításukért.

ZSIGMONDY VILMOS

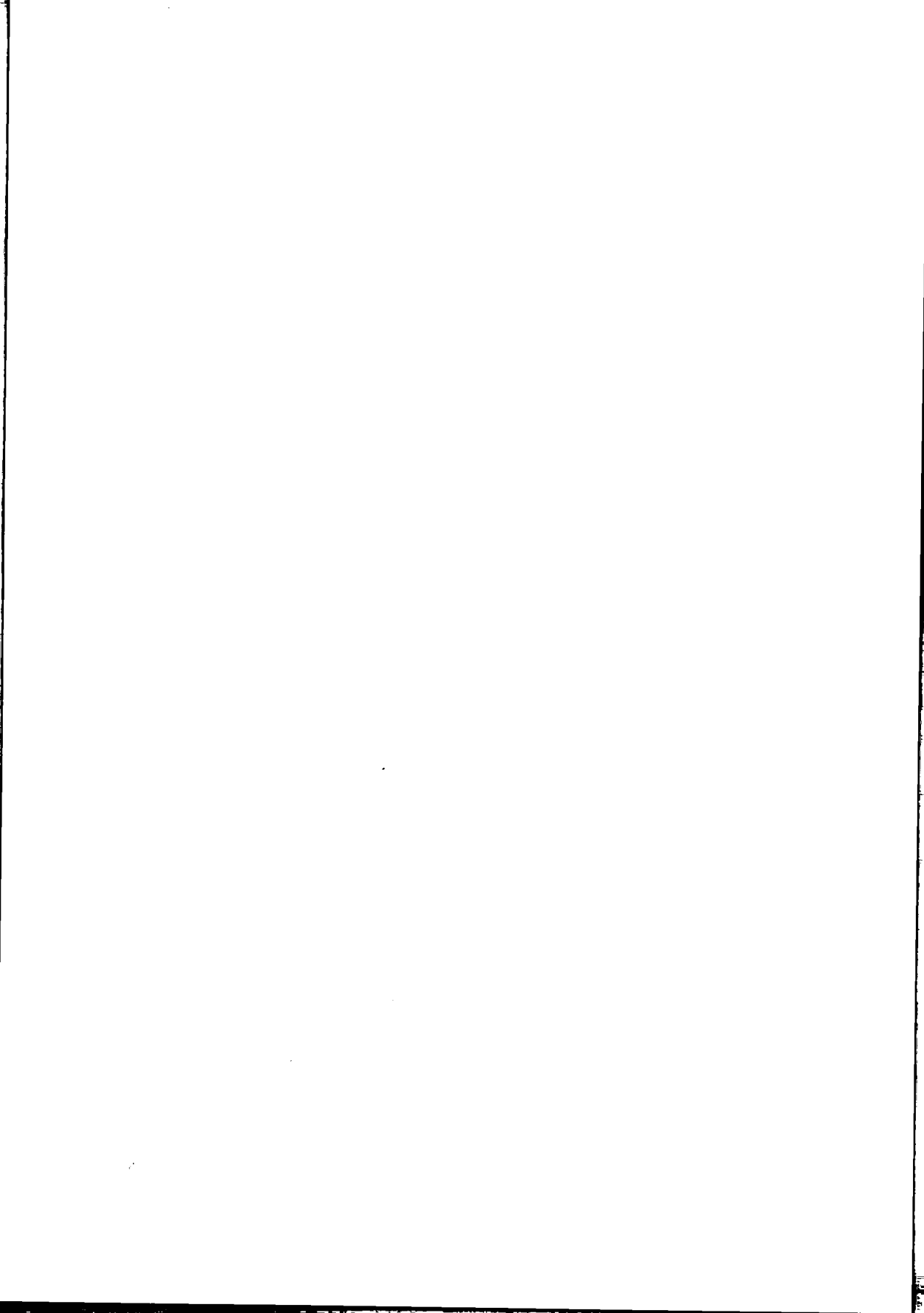
bányamérnök, a tudományos vízkutatás megalapozója, akinek az artézi kútfúrás elterjedését köszönhetjük.

Pozsonyban született 1821. május 21-én. Oklevelét a selmecbányai Bányászati és Erdészeti Akadémián szerezte meg. Gyakornokoskodás után Bécsbe, a Központi Bányagazgatósághoz rendelték szolgálatra. 1846-ban nevezték ki bányamérnökké Resicára, ahol rövidesen a vasgyárak vezetésével is megbízták. A szabadságharc alatti magatartásáért a temesvári haditörvényszék állásvesztésre és hat évi, vasban töltendő várfogságra ítélte. Olmütz várában raboskodott, de 1850-ben kegyelemben részesülve kiszabadult és 1851-59 között az Esztergom megyei Anna-völgyi bányák gondnokaként működött.

Pesten önálló bányaügynökség nyitására kért engedélyt, amelyet 1860-ban meg is kapott. 1865-ben kiadta „Bányatan, kiváló tekintettel a közséktanra” c. művének első részét, amely – bár folytatása elmaradt –, nevét közismertté tette. Munkájában már az artézi kutakkal is foglalkozott, és felhívta a szakkörök figyelmét nagy jelentőségükre Magyarország és különösen az Alföld ivóvízellátása szempontjából.

Vállalkozóként beható, előzetes geológiai tanulmányai alapján, fúrásokat kezdeményez, amelyek a szakkörök és a nagy nyilvánosság teljes elismerése mellett egytől egyig sikerülnek is. 1866 és 1878 között így fúrja le a harkány-fürdői, a budapesti margitszigeti, a jászapáti és lipiki, az alcsuti és ránkherlányi, majd a budapesti városligeti artézi kutat. Tevékenységével utat mutatott ivóvízkérdésünk helyes, és az alföld esetében egyedül számba jöhető megoldására, és megteremtette a magyar kútúró ipart. A geológia különböző ágazataiból kb. 25 szakdolgozatot közölt. A Magyarhoni Földtani Társulatnak 1883-tól alelnöke volt. Érdemei elismeréseképpen a Tudományos Akadémia 1868-ban levelező tagjává választotta.

1888. december 21-én fejezte be Budapesten munkás életét. A hálás utókor szobrot állított emlékének a soproni műegyetemen és Budapesten a Bányászati és Kohászati Egyesület tanácstermében, a Földtani Intézet előcsarnokában és végül a városligeti Széchenyi fürdővel szemben.



LEXIKON

Rövidítések magyarázata

a) a Kitiüntetések rövidítése

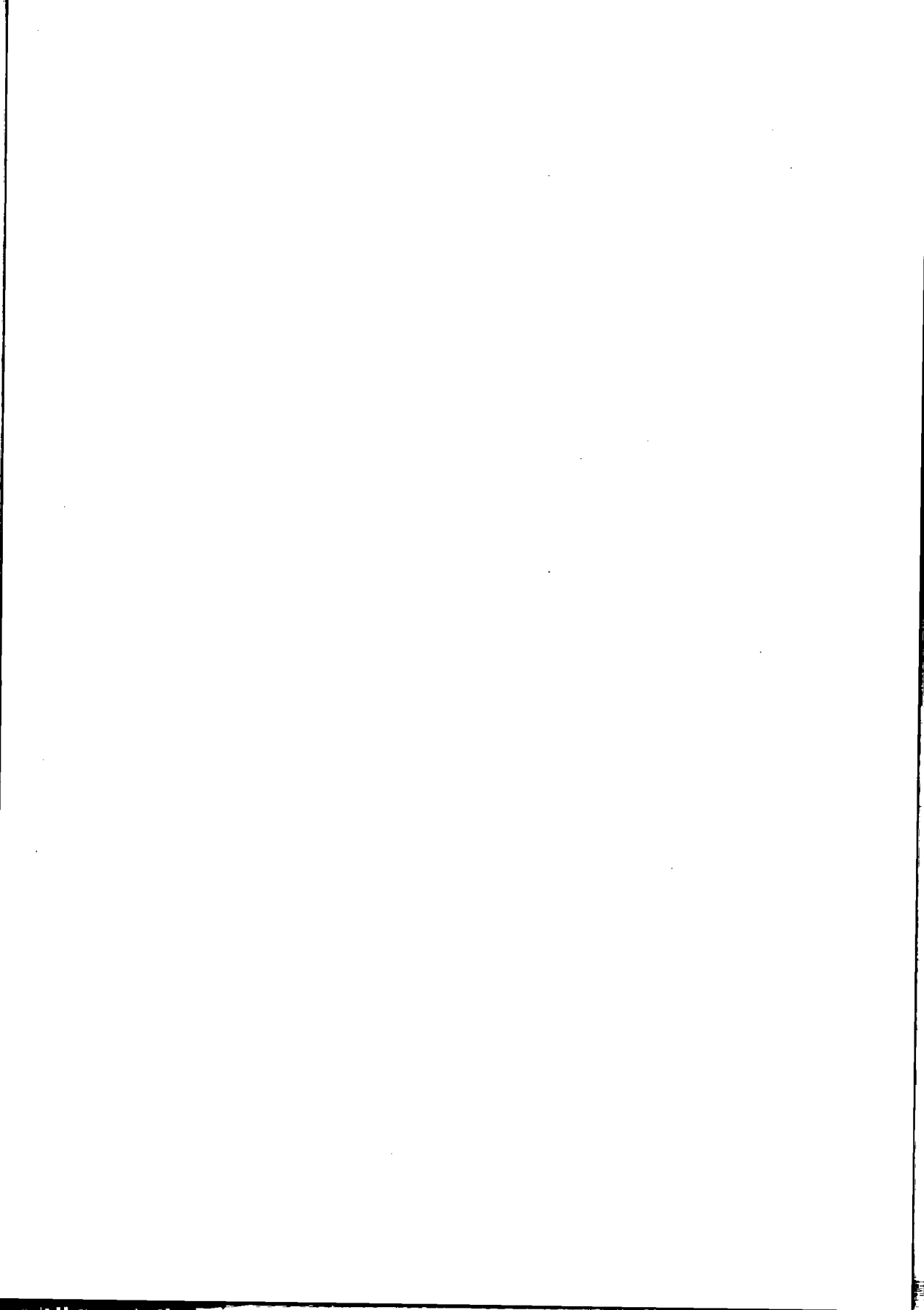
Tt.	tiszteleti tag
VP.d.	Vásárhelyi Pál-díj
Sch. F.é.	dr. Schafarzik Ferenc-emlékérem
BÖ.é.	Bogdánfy Ödön-emlékérem
Pro. A.	Pro Aqua-emlékérem
VS.n.d.	Vitális Sándor szakirodalmi nívódíj
DZ.e.	dr. Dalmady Zoltán-emléklap
EG.e.	dr. Entz Géza-emléklap
FJ.e.	dr. Fodor József emléklap
KJ.e.	Kvassay Jenő-emléklap
KJ.d.	Kvassay Jenő-díj
PJ.e.	Péché József-emléklap
SE.e.	Sajó Elemér-emléklap
VP.e.	Vásárhelyi Pál-emléklap
WJ.e.	Wein János-emléklap
ZSV.e.	Zsigmondy Vilmos-emléklap
MTESZ.d.	MTESZ-díj

b) A szövegben előforduló intézmények rövidítései

AGROBER	Mezőgazdasági Beruházó Vállalat
ÁBK SZ	Ár- és Belvízvédelmi Központi Szervezet
ÁMTI	Állami Mélyépítési (Mélyépítés-tudományi) Tervező Intézet
ÁNTSZ	Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat
BELSPED	Belkereskedelmi Szállítási Vállalat
BEM	Bánya- és Energiaügyi Minisztérium
BME	Budapesti Műszaki Egyetem
EGB	Európai Gazdasági Bizottság
ELTE	Eötvös Lóránd Tudományegyetem
ÉKM	Építési és Közmunkaügyi Minisztérium

ÉTI	Építéstudományi Intézet
ÉVM	Építési- és Városfejlesztési Minisztérium
FAO	az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete
FM	Földművelésügyi Minisztérium
FVM	Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium
GATE	Gödöllői Agrártudományi Egyetem
HAKI	Haltenyésztési Kutató Intézet
Ip.M.	Iparügyi Minisztérium
KGI	Környezetgazdálkodási Intézet
KHVM	Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium
KÖJÁL	Közegészség- és Járványügyi Állomás
KPM	Közlekedési és Postaügyi Minisztérium
KVM	Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium
KvM	Környezetvédelmi Minisztérium
LAKÓTERV	Lakó és Kommunális Épületeket Tervező Vállalat
MÁSZ	Magyar Állami Szénbányák
MEVIÉP	Mezőgazdasági Vízügyi Építő Vállalat
MEVITERV	Mezőgazdasági Vízügyi Tervező Iroda
MÉLYÉPTErv	Mélyépítési Tervező Vállalat
MFT	Magyarhoni Földtani Társulat
MHT	Magyar Hidrológiai Társaság
MTESZ	Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége
NIM	Nehézipari Minisztérium
NME	Nehézipari Műszaki Egyetem
OKI	Országos Közegészségügyi Intézet
OMFB	Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság
OMMI	Országos Mezőgazdasági Minőségvizsgáló Intézet
OT	Országos Tervhivatal
OVF	Országos Vízügyi Főigazgatóság
OVH	Országos Vízgazdálkodási Hivatal (1948–1952) Országos Vízügyi Hivatal (1967–1987)
OVIBER	Országos Vízügyi Beruházó Vállalat
ÖH	Országos Öntözésügyi Hivatal
ÖRKI	Öntözési és Rizstermelési Kutató Intézet
ÖTKI	Öntözési és Talajjavítási Kutató Intézet
PM	Pénzügyminisztérium
SZIKKTI	Szilikátipari Központi Kutató és Tervező Intézet
SZÖVOSZ	Fogyasztási Szövetkezetek Országos Tanácsa
TTK	Természettudományi Kar
UNEP	ENSZ Környezetvédelmi Program
UVATERV	Út- és Vasúttervező Vállalat
VGI	Vízgazdálkodási Intézet

VI	Vízrajzi Intézet
VIKÖZ	Vízkezelésgazdálkodási Központ
VIKUV	Vízkutató és Fúró Vállalat
VITUKI	Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet ill. Központ
VIZDOK	Vízügyi Dokumentációs és Továbbképző Intézet
VIZÉP	Vízügyi Építő Vállalat
VIZIBER	Vízi Nagylétesítményeket Beruházó Vállalat
VIZIG	Vízügyi Igazgatóság
VIZITERV	Vízügyi Tervező Vállalat
VK	Vízügyi Közlemények
WHO	ENSZ Egészségügyi Világszervezet
YMÉMF	Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskola



KI-KICSODA A-ZS-IG

ABAFFY JENŐNÉ Bothár Anna (Budapest, 1940. VI. 8.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1971), a biol. tud. kandidátusa. 1964-től 1998-ig nyugdíjba menetelig, az MTA Ökológiai és Botanikai Kutatóintézete, Magyar Dunakutató Állomás gyakornoka, tudományos munkatársa, főmunkatársa. Fő munkaterülete a Duna alsórendű rákfaunájának mennyiségi és minőségi vizsgálata, a populációk működésének feltárása, környezeti hatások vizsgálata a folyó faunájára. Szakterületéről hazai és külföldi folyóiratokban, főleg német és angol nyelven 60 tudományos közleménye jelent meg. A BME és ELTE speciális kollégiumainak előadója, doktori munkák irányítója. Több szakmai egyesület tagja, vezető tisztségviselője. Az MHT Limnológiai Szakosztályának több cikluson át vezetőségi tagja (Pro A., 1991).

ABOS BRÚNÓ (Budapest, 1913. X. 12.–Budapest, 1992. XII. 31.) okl. vegyészmérnök. 1939-től 1973-ig – nyugdíjba vonulásáig – a Fővárosi Vízműveknél dolgozott, mint mérnök, főmérnök, főtechnológus, főosztályvezető, gyáregység-vezető. 1964–71 között a VÍZTERV víz-tisztítási szakértője. Főbb munkaterületei: forrásokból való vízpótlás, vízdúsítás, felszíni tisztítómű, cső- és csáposkutak telepítése, az északi főnyomó csőrendszer

kiépítése stb. A Főv. Vízművek 100 éves jubileumi ülésének egyik fő szervezője. Szakirodalmi munkásságából kiemelendők a „Vízellátás és vízkezelés I–II” szakmérnöki tankönyv, a „Kémiai technológia I.” egyetemi tankönyv 33. fejezete és egyetemi továbbképző jegyzetei. Az MHT Vízellátási Szakosztálya, vezetőségének hosszú éveken keresztül tagja. (WJ.e. 1963, Tt. 1978).

AJTAY ZOLTÁN (Zilah, 1900. II. 11.–Budapest, 1983. XII. 3.) okl. bányamérnök, a műszaki tud. doktora (1961), Kossuth-díjas (1951). 1923–46: a Hungária Kőszénbánya és a Hungária Bauxitbánya Rt-nél áll alkalmazásban, mint főmérnök, majd bányagazgató. 1946–51: a dorogi szénmedencében főmérnök, vezérigazgató. 1951–55: a BEM-ben és a NIM-ben főosztályvezető, 1955–66-ig a Bányászati Kutató Intézet igazgatója. Aktív részese több bauxitbánya (Nyírad, Alsóperepuszta) ill. szénbánya (Nagytoronyi, Pilis) telepítésében és megnyitásában. Jelentősebb szabadalmazott találmányai a F. típusú fejítő- és rakodógép, valamint a radioaktív jelző- és világítótestek. Irodalmi munkásságát 40 magyar és 15 idegen nyelvű cikk jelzi. Előadásainak száma megközelíti a 300-at. Többek között az MTA Bányászati Főbizottságának és a nemzetközi Bányaeépítési Kommitének tagja. (Tt. 1977)

ALFÖLDI GYÖRGY (Perecsény, 1908. X. 12.–Budapest, 1992. VIII. 27.) okl. mérnök. Munkásságát 1937-ben, útépítőként kezdte, 1938–1941: folyammérnök, 1941–49: Ungvár városi mérnöke, majd a Kárpátukrajnai Egészségügyi Szolgálat tagja. Repatriálása után az OT ill. átszervezések folytán különböző minisztériumok (KPM, Belügy-, Helyi-ipari, Város- és Községgazdálkodási) majd az OVF ill. az OVH főmérnöke. Mint az OVH főosztályvezetője, 1968-ban vonult nyugdíjba. Mindenütt a vízellátás-csatornázás szakágban működött. Nevéhez fűződik a Vízgépészeti Vállalatnál bevezetett, és exportra is került gépkocsira szerelt víztisztító berendezés (Hidropur) kialakítása. Több cikke, publikációja mellett számos előadást és továbbképző kurzust vezetett, elsősorban víz- és csatornaművek vezető munkatársainak, melyhez tankönyveket írt és szerkesztett. A Szennyvíz Szakosztály aktív tagja volt. (Tt. 1980)

ALFÖLDI LÁSZLÓ (Tiszadob, 1928. IX. 23.) okl. geológus. Egyetemi doktor (1958), a földtani tud. kandidátusa (1978), majd doktora (1989). 1952–56: az Országos Tervhivatal munkatársa, 1956–1964: a MÁFI osztályvezetője, eközben egy mongóliai vízkutató expedíció hidrogeológusa. 1964-től a VITUKI munkatársa, főosztályvezetője, főigazgatója, nyugdíjazásáig, 1990-ig megszakításokkal, amely időszakban az Országos Földtani Kutató és Fűró Vállalat igazgatóhelyettese, az Országos Vízügyi Hivatal főosztályvezetője. Szakterülete: a vízkutatás, a felszín alatti szennyeződésterjedés kutatása, a bányászati víztelenítés hatásvizsgálata. Hosszabb-rövidebb időn át állami és tudományos bizottságok elnöke, tagja. Nemzetközi kon-

ferenciák társelnöke, témacsoport összefogója, meghívott előadója, Négy könyvét adták ki, három nemzetközi kiadvány szerkesztésében vett részt. Több mint 90 publikációja jelent meg hazai és külföldi szaklapokban. (MTESZ.d. 1981)

ALMÁSSY BÁLINT (Budapest, 1931. V. 16.) okl. mérnök. Az egyetem elvégzése után a BME-n tanársegéd, 1959–1974-ig a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda ill. Vállalat munkatársa, szakosztályvezetője. Munkássága a mérnökgeológia témakörén belül a vízbeszerzés, vízellátás és hidrológiai kérdésekhez kapcsolódik. 1974 után külföldön a TESCO keretében dolgozik, majd a Világbank alkalmazásában tevékenykedik. Írásai a mérnökgeológia témaköréből kerülnek ki. (VP.e. 1954)

ALTMANN, KLAUS F. (Berlin, 1926) Németország. A Berlieni Műszaki Egyetemen 1956-ban kap mérnöki oklevelet. Kezdetben a statika és szennyvíztisztítás területén mérnöki irodában dolgozott 1958-tól 1988-as nyugdíjazásáig a Celle-i (Alsó-Szászország) Vízügyi Hivatal munkatársa, osztályvezetője. Fő szakterületei: hidrológia, vízgazdálkodási kerettervezés, vízkészletfeltárás, árvízjelző szolgálat és előrejelzés. Hosszabb ideig a tartományi Vízi- és Kultúrmérnöki Egyesület (BWK) vezetőségének tagja. Számos szakirodalmi közlemény, ismertetés szerzője. 1965-ös első magyarországi látogatása óta a német-magyar vízügyi kapcsolatok legaktívabb ápolója. A BWK több tanulmányútját szervezte hazánkba, és több előadást tartott. Magyar szakemberek németországi tanulmányútját szervezte. Három önálló közleménnyel jelentkezett a magyar szak-sajtóban, és mintegy ötven közleménye

jelent meg németül a magyar vízgazdálkodás eredményeiről, Társaságunk rendezvényeiről, magyar szakirodalmi közleményekről, kimagasló magyar szakemberekről. (Tt. 1984)

ANDRIKOVICS SÁNDOR (Budapest, 1947. V. 17.) okl. biológia-kémia szakos középiskolai tanár, egyetemi doktor (1972), a biológiai tud. kandidátusa (1981). 1970 óta az ELTE Állatrendszertani és Ökológiai Tanszékén tudományos munkatárs ill. főmunkatárs. 1992-től az Eszterházi Károly Főiskola (Eger) Állattani Tanszékén tanszékvezető főiskolai tanár. 2000-től a Széchenyi Professzori Ösztöndíjas, 2000-től habitált egyetemi tanár. Az oktatáson kívül fő kutatási területe a hidrozoológia és különösen a vízirovarok hirdoökológiája. Mintegy 60 tudományos közleménye jelent meg és félszáz tudományos, népszerűsítő előadást tartott. Több szakbizottság tagja. Az MHT Limnológiai Szakosztály titkára több cikluson keresztül. (Pro A. 1982)

ANTAL EMÁNUEL (Jászárokszállás, 1931. X. 31.) okl. meteorológus (1955), egyetemi doktor (1960), a műsz. tud. kandidátusa (1968), c. egyetemi docens (1980), c. egyetemi tanár (1985). Munkássága az Országos Meteorológia Intézethez (ill. Szolgálathoz) kötődik. Először munkatárs, főmunkatárs, majd az Agrometeorológiai Oszt. ill. Főosztály vezetője. Később az OMSz Légekörfizikai Intézetének tud. igazgatóhelyettese (1978–81), az OMSz elnökhelyettese (1981–92), 1990–91-ben megbízott elnöke. Szakmai tevékenysége az agro-, és hidrometeorológia területén döntően a növényállományok evapotranspirációjának (vízigeny, öntözővízigeny,

természetes vízellátottság, öntözési előrejelzés) vizsgálatára irányult. Számos MTA és tud. társaság szakmai bizottságának tagja. Hazai és külföldi publikációinak száma 110. A Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztály munkájának aktív résztvevője. (VS.n.d. 1998)

ANTALNÉ ANGSTER MÁRIA (Pécs, 1951. X. 9.) okl. mérnök, 1975–1988-ban a székesfehérvári VIZIG, 1988-tól a MTESZ Fejér Megyei Szervezetének munkatársa, később népművelő. Főbb munkaterületei: vízrajz, vízgazdálkodás-fejlesztés, Balaton és Velencei-tó fejlesztési kérdései, mérnöki vállalkozások menedzselése, szakmai konferenciák rendezése. Több mint 20 szakdolgozatot készített, aktív műszaki szakfordító. (Pro A. 1989)

AUJESZKY GÉZA (Budapest, 1937. V. 10.) okl. mérnök. 1960–66 között a VÍZTERV tervezője, illetve a VITUKI kutatója. 1966-tól a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat irányító tervezője, majd osztályvezető-helyettese, 1987-től osztályvezetője. 1991–92-ben az OVF osztályvezetője, 1992–96 között a Környezetgazdálkodási Intézet irodavezetője, 1996–97-ben – nyugdíjba vonulásáig – a GEOHIDROTERV Kft. ügyvezetője. Fő munkaterülete a mérnökgeológián belül a vízszerezés, vízkutatás, vízkészletek feltárása, építési hidrológia, talaj-, talajvízszennyeződések kimutatása, illetve felszámolása. Részt vett a vízépítő mérnökök és szakmérnökök képzésében mint előadó, gyakorlatvezető. Szakterületének témáiból 97 szacikke (részben társszerzőkkel) jelent meg, tudományos rendezvények szervezője és előadója, 1961–68 között a Magyar Hidrológiai Társaság jegyzője,

1961–82 között a Hidrológiai Közlöny Szerkesztőbizottságának tagja. (Pro A. 1988)

ÁKOSHEGYI GYÖRGY (Budapest, 1940. VII. 21.) okl. gépészmérnök (1966), egyetemi doktor (1986). A MOM-ban 1966-ban kezdi tervezői munkáját, 1968-tól a Főv. Gázkészülékek Gyárában minőségellenőrzési osztályvezető, és a szervíz-hálózat vezetője. 1974-től a Nemzeti Sportuszoda műszaki igazgatója, 1987-től a Kondorosi-úti uszoda műszaki előadója, majd főmérnöke. 1988–96 között a KHVM főtanácsosa, ill. az OVF osztályvezetője, 1996-tól a Dagály fürdő üzemvezetője. 1992-ben a Magyar Fürdőszövetség titkárának választják. Munkássága az úszó- és versenymedencék, fürdők üzemelési, fejlesztési és gazdasági kérdéseire kapcsolódik. Az MHT Balneológiai Szakosztálynak elnöke. (Pro A. 1999)

BAKONYI PÉTER (Tokaj, 1948. IX. 25.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1980). 1973–1985: a BME tanársegédje, közben másfél évig Dániában vendégkutató, 1985-től a VITUKI osztályvezetője, majd a Hidraulikai Intézet igazgatója. 1991-től a VITUKI Consult Rt. ügyvezető igazgatója, 1996-tól vezérigazgatója. Fő munkaterülete: a számítástechnika hidraulikai alkalmazása: hazai vízlépcsők üzemirányításának, szabályozott lefolyású folyók árhullám-levonulásának és jégjárásának vizsgálata, árvízvédelmi szakértői és előjelző rendszer fejlesztése numerikus modellek segítségével. Nemzetközi posztgraduális képzés keretében meghívott előadó. Az Eötvös József Műszaki Főiskola c. főiskolai tanára. A Nemzetközi Hidraulikai Kutatási Szövetség és Hidroló-

giai Tud. Nk. Szövetségének tagja, az MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának elnöke. Az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztálynak több éven keresztül titkára. Szakirodalmi munkásságát mintegy 20 szakkikk, és társszerzőként írt egyetemi jegyzetek jelzik. (Pro A. 1980)

BAKSA ISTVÁN (Budapest, 1940. II. 21.) okl. közgazda, mérlegképes könyvelő (1976), egyetemi doktor (1983). Különböző intézményekben betöltött közgazdasági tevékenység után 1976-ban került az Országos Vízügyi Hivatalhoz ill. a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztériumba, ahol főosztályvezetői, önálló osztályvezetői beosztásban dolgozott. 1989-től a váci Dunamenti Regionális Vízművek gazdasági igazgatóhelyettese, majd az MNB osztályvezetője. A vízügyi főhatóságnál a vízgazdálkodási ág költségvetési-pénzügyi tevékenységét irányította, majd a regionális vízmű gazdasági ügyeinek felelős vezetője. Írásai elsősorban az ágazati pénzügyi-gazdálkodási témákkal kapcsolatosak. Az MHT Ellenőrző Bizottságának 1980–90 között elnöke, később a MTESZ elnökségének gazdasági ellenőre. (Pro A. 1990)

BALLÓ IVÁN (Fajszy, 1922. III. 24.–1983.) okl. mérnök. 1947–48: a Szegedvidéki Ármentesítő és Belvízszabályozó Társulatnál dolgozott, 1949–65: a szegedi VIZIG tervezőmérnöke, osztályvezetője. 1966–67: a VIZITERV főtechnológusa, 1967-től a VIKÖZ ill. VGI osztály-, majd főosztályvezetője. Legfőbb munkaterületei az építési tervezés, a komplex hosszú távú vízgazdálkodási tervezés, vízmérlegkészítés, kerettervezés. Részt vett

a mongol keretterv készítésében, aktívan tevékenykedett a nemzetközi vízügyi szervezetek munkájában mind hazai területen, mind külföldön. Szakirodalmi tevékenységet is folytatott, ott állást foglalt az alföldi talajvizek mozgásának eredetéről és okairól, jelentős szerepet tulajdonítva a rétegyomlás befolyásának. Cikkei idegen nyelven is megjelentek. A Szegedi Területi Szervezetnek 1952–64-ig titkára. (VP.e. 1954, SE.e. 1966)

BANAL, MICHEL (Franciaország). A Francia Hidrotechnikai Szövetség (Société Hydrotechnique de France) műszaki választmányának elnöke és a francia állami Vízépítési Kutatóintézet igazgatója volt. Az országaink közötti kulturális egyezmények keretében kutatói cserék létrehozásában fejtett ki fontos tevékenységet. (Tt. 1967)

BANCSI ISTVÁN (Hosszúpályi, 1946. XI. 6.) okl. középiskolai tanár, okl. hidrobiológus, egyetemi doktor (1973), okl. környezetvédelmi szakmérnök (1980). 1971-től áll a vízügy szolgálatában, a szolnoki VIZIG hidrobiológusa, laboratóriumvezetője, műszaki főtanácsos. Szakmai munkássága a vízi élővilághoz kapcsolódik, ezen keresztül a Tisza vízgyűjtőjéhez. Több állami és szakmai szakbizottság aktív tagja, kitüntetettje. Több mint 40 publikációja mellett rendszeresen tart előadásokat. (Pro A. 1985, Sch.F.é. 1996)

BANCSINÉ TÓTH MÁRIA (Endrőd, 1948. VI. 27.) okl. biológia szakos középiskolai tanár-hidrobiológus (1972) egyetemi doktor (1978). A diploma megszerzése után 1971–72-ben a pécsi VIZIG-en kezd dolgozni, majd 18 évet a szolnoki VIZIG-en tevékenykedett, 1990-től a Szol-

nok-megyei Víz- és Csatornamű Vállalat bakteriológiai és biológiai labor vezetője, majd az ebből alakult TECHNO-VÍZ Kft. helyettes laborvezetője. Eredményes munkája megalapozta 20 tudományos közleményét, szakmai előadásait. A Limnológiai Szakosztály aktív tagja. (Pro A. 2000)

BARANYÓ GÉZA (Szolnok, 1928. I. 9.–Gyula, 1999. I. 13.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1979). 1966–68 kivételével (VIZITERV) a győri, pécsi, zömmel a gyulai VIZIG mérnöke, tervezési osztályvezetője, főmérnöke 1953–1975-ig. 1975–76: mint a Körösi Vízgazdálkodási Társulat igazgatója irányítja a belvízvédelmet, majd újra a VIZIG-en osztályvezető. Zömében sík-, kisebb részt hegy-, dombvidéki vízrendezési munkássága mellett részt vett a dunai, drávai és Körösök menti árvédekezésekben. Később talajmechanikai és környezetvédelmi kérdésekkel foglalkozott. Több mint 30 szakcikke jelent meg. (BÖ.é. 1986)

BARCS SÁNDORNÉ (Túrkeve, 1947. VIII. 17.) okl. mérnök, vízépítési szakmérnök (1985), építőipari gazdasági mérnök (1992). Szakmai munkásságát a Budapesti Geodéziai Vállalatnál kezdte 1970-ben, majd a KEVITERV Szolnoki Irodájánál tervező, ezt követően a szolnoki VIZIG Vízgazdálkodási Osztályának osztályvezető helyettese ill. 1982-től a Vízrendezési, Vízhasznosítási és Társulati Osztály vezetője. Munkájában az államigazgatási feladatokhoz kapcsolódó tevékenységen túl, beruházások bonyolítása és az ár- és belvízvédekezés védelemvezető helyettesi teendőinek ellátása tartozik. Kutatói, tervezői és szakirodalmi munkássága során mintegy 20 projektben vett részt, publiká-

ciói száma 15. Az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának és az MHT Szolnok Megyei Területi Szervezet Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1998)

BARNA ALADÁR (Budapest, 1923. VII. 2.–Budapest, 1998. I. 18.) okl. mérnök, okl. gazdasági mérnök (1960). 1947-ben a Dunai Állami Kotrásoknál dolgozik. 1949–50: az OVH-ban szolgál, majd 1951–58: MEVITERV ill. a VIZITERV tervezője. 1958-tól 1960-ig az OVH főmérnöke. 1960-tól az OT csoportvezetője, a vízügyek referense, 1983-ban mint tervhivatali tanácsos megy nyugdíjba. Széles körű ismeretekkel rendelkezik a vízgazdálkodás csaknem valamennyi ágazatában, különösen a távlati tervek készítésében. Szakértői tevékenységet végzett az OMF-ben, a KNEB-nél, óraadó és gyakorlatvezetői teendőket látott el a BME-en. Társszerzőként közreműködött – önálló alkotóként is publikálva – több mint 20 szakvélemény, tanulmány, cikk megírásában, előadott szakmérnöki kurzusokon. Az MHT Szeniorok Tanácsa titkára 1982–87, elnöke 87-től haláláig. (Pro A. 1978, Tt. 1989)

BARNA BERTALAN (Nyíregyháza, 1931. V. 29.) okl. mérnök, vízellátási és csatornázási szakmérnök (1969). A nyíregyházi VIZIG-nél kezdi vízügyi szolgálatát. Itt 1950–67 és 1974–1976 között dolgozott. 1968–74: az OVH csoportvezetője, majd 1976-tól a Vízgazdálkodási Intézet osztályvezetője, főmunkatársa nyugdíjba vonulásáig. Pályája során alapos járatosságot szerzett a vízrendezés, öntözés, tározás és az árvízvédelem területén, különösen pedig a vízkészlet-gazdálkodás

elméleti és gyakorlati kérdéseinek megoldásában, a távlati tervezés munkáiban. Nyugdíjasként a KGI környezetvédelmi alapozó munkáiban vett részt a vg. környezeti tervezése és szabályozása, továbbá a környezetvédelmi információs rendszer és igazgatás fejlesztése területén. Munkaköreivel kapcsolatban mintegy 10 cikket írt, számos tanulmányt készített. Az MHT Nyíregyházi Területi Szervezetének 1964–66 között titkára. (Pro A. 1984, BÖ.é 1992)

BAROSS KÁROLY (Győr, 1951. V. 31.) okl. mérnök (1976), okl. szaküzemgazdász. Egyetemi tanulmányainak befejezése óta az Északdunántúli Vízügyi Igazgatóságnál dolgozik. Árvízvédelem-, folyó- és tószabályozás, majd vízkészlet-gazdálkodás területén fejt ki szakmai tevékenységét. 1991. óta az igazgatóság műszaki igazgatóhelyettese. 1996 óta a Győri Területi Szervezet elnöke. (VS.n.d. 1996, Pro A. 2000)

BARTHA ISTVÁN (Budapest, 1919. VI. 17.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1973), a műsz. tud. kandidátusa (1994). A LAKÓTERV-nél és a Földmérő és Talajvizsgáló Irodánál dolgozott 1950–54 között tervezői, majd osztályvezetői munkakörökben. 1954-től 1979-ig, nyugdíjba vonulásáig a MÉLYÉPTERV szakosztály-, osztályvezetője, szakági főmérnöke. Működésének fő szakterületén a különböző szennyvizek tisztítása témakörében rendszeres előadó a Műszaki Egyetemen a MÉM Továbbképző Intézetben. E témákban több kiadványa jelent meg az intézet kiadásában, cikkeinek száma meghaladja a harmincat. Az „Iszapsűrítés” c. magyar szabadalma mellett 11

külföldi állam szabadalmának tulajdonosa, több újítását sikeresen alkalmazzák. Biogáz témájú építési és kísérleti munkákat irányít 1963–64 között Indiában. 1999-ben elfogadott szabadalma (2 társával), „Települések szerves hulladék komplex kezelése felszáraz termofil erjesztéssel” című szabadalom a mezőgazdaság számára iránymutató, gazdaságos és az EU szabályoknak megfelelő eljárás. Az MHT Szeniorok Tanácsának titkára 1987–98-ig, 98-tól elnöke. (Pro A. 1977, Tt. 1989)

BARTHA PÉTER (Debrecen, 1947. V. 13.) okl. erdőmérnök, okl. vízgazdálkodási szakmérnök (1985), egyetemi doktor (1987). Munkássága az alapidplomája megszerzése óta a debreceni VIZIG-hez kötődik, hol először a Geodéziai csoport vezetője, majd a Vízrendezési- és Vízhasznosítási Osztály főelőadója, később vezetője. 1992-től az Iparigazgatóság igazgatóhelyettes főmérnöke. Munkái közül kiemelhető a Tiszamenti térség fejlesztési tanulmánya, a Berettyó monitoring kidolgozása és megvalósítása, a Nyugati Főcsatorna koncessziós pályázat, vízgazdálkodási létesítmények fenntartásához szükséges technológiai normatív ráfordítások kidolgozása és a költségigények becslése, vízkárelhárítás, a „Víz Világnapja” megyei rendezvényeinek megszervezése stb. 1990–93-ban az MHT Hajdú-Bihar Megyei Területi Szervezetének titkára, 1994-től elnöke. (Pro A. 1999)

BARTHA TIBOR (Kisvárd, 1924. IV. 13.–Budapest, 1989. II. 8.) okl. mérnök. Katonai szolgálata, hadifogsága és egyetemi tanulmányai után, mérnöki munkásságát a Hídépítő Vállalatnál kezdte, majd a Bánya- és Energiaügyi Minisztériumban

folytatta 1953-tól. 1955-től 1966-ig az OVF munkatársa, majd a Vízminőségi Felügyeleten működik. 1970–85 között nyugdíjba menetelég a Fővárosi Vízművek osztályvezetője, tanácsadója. Szakterülete a víztisztítás, a szennyvízelvezetés és -hasznosítás, a vízminőség-védelem, valamint a műszaki fejlesztés volt. Az MHT központi titkára 1958–1956 között. (VP.e. 1958)

BARTOS SÁNDOR (Dég, 1930. VI. 9.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1971). 1954–71: a Borsod Megyei Tanácsnál, a Város- és Községgazdálkodási Minisztériumban, a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalatnál, a MÉLYÉPTERV-nél, az ÉTI-nél, a Közmű- és Mélyépítő Vállalatnál szerez széles körű szakmai tapasztalatot, majd 1972-től nyugdíjba menetelégig az YMÉMF-n főiskolai tanár, tanszékvezető, főigazgató. A BME Továbbképző Intézetének rendszeres előadója. Számos egyetemi, főiskolai jegyzet, tankönyv szerzője, társszerzője, több mint 30 szakkikket publikált a dűcolási technológiák, földmunkák, földművek alapozása, műtárgyépítés, mélyépítés új módszerei stb. témákban. Akadémiai díjat kapott 1979-ben. 1954–64: az MHT titkára. (VP.e. 1960)

BARTSCH LAJOS (Kiskunfélegyháza, 1910. II. 18.–Szeged, 1990. IV. 13.) okl. mérnök. Életpályája a mezőgazdasági vízhasznosításhoz kötődik. Mérnöki munkásságát az Öntözésügyi Hivatalban kezdte, részt vett a hódmezővásárhelyi öntözőrendszer, ill. a ludvári szivattyútelep építésében. 1948-tól a hódmezővásárhelyi, 1955-től a szegedi VIZIG-en irányítja mint csoport-, majd osztályvezetőként a délföldi vízhasznosítási tevékenységet, az

öntözés és halastó-gazdálkodás fejlesztését. Nagy érdeklődést tanúsított a vízügyi hatósági munka iránt. Írásai közül kiemelkedik e témában írt összefoglalt élettapasztalata és javaslatai. (Tt. 1990.)

BECKER KÁROLY (Budapest, 1926. X. 1.) ok. mérnök. Mérnöki munkásságát a MÉLYÉPTErv-nél (1950–57) kezdi, 1957–59 között a Kommunális Munkaközösség tagja, majd 1959–80 között a Fővárosi Vízműveknél tervező, csoportvezető, közben több évig Tanzániában szakértő. 1980–81 között a VITUKI-ban működik, 1981-től, nyugdíjba meneteléig, 1986-ig, újra a Vízműveknél tevékenykedik. Munkássága a vízellátás témaköréhez kapcsolódik, jelentős tervezési munkák résztvevője, a Fővárosi Vízművek szakértője. Szakirodalmi tevékenységéből kiemelkedő a külföldi szakmai publikációk hazai ismertetése (mintegy 80 db). 1971–74 között a Vízellátási Szakosztály titkára, 1977-től a Társaság titkára, majd főtitkár helyettese, 1984–85-ben a Szakértő Bizottság tagja. (MTESZ.d. 1987, BÖ.é. 1991)

BENCZE KÁZMÉR (Almásháza, 1932. I. 8.) okl. mezőgazdasági mérnök. 1956-tól 1963-ig a bácsbokodi gépállomáson mezőgazdász, mb. igazgató. 1963-tól 1994-ig a bajai VIZIG munkatársa, ahol a vízhasznosítási szakágazatban előadói beosztással kezdte szolgálatát, majd az osztály vezetője. Részt vett ill. szakmai felügyeletet gyakorolt a VIZIG területén megvalósult nagyüzemi öntözések felett. Foglalkoztatja a szennyvízelhelyezés ill. öntözés, halászati vízhasználatok, növényevő halak telepítése stb. Írásai az öntözéssel kapcsolatosak. Több szakmai bizottság tagja,

a bajai nyári egyetemek egyik szervezője. A Társaság Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1988)

BENCSIK BÉLA (Békésszentandrás, 1925. VII. 31.–Szentendre, 1998. VII. 10.) okl. mérnök. Állami szolgálatát 1946-ban kezdte az Országos Öntözésügyi Hivatalban, majd az OVH-ban, KPM-ben és OVF-ben működött 1961-ig különböző beosztásokban. 1961–70: a győri VIZIG igazgatóhelyettese, majd 1970-től 1986-ig – nyugdíjba vonulásáig – az ország árvízvédelmének és folyószabályozásának legfőbb irányítója, az OVH főosztályvezetője. Az osztrák és jugoszláv határmenti vízügyi bizottságok tagja ill. meghatalmazott helyettese. 1965-től részt vesz minden országos jelentőségű árvízvédekezésben, a helyszíni védekezés irányításában, a központi szakirányításban, esetenként mint a kormánybiztos megbízottja. Az árvízvédelemmel kapcsolatban (beszámoló, védekezési tapasztalatok, fejlesztési irányelvek stb.) több cikke és tanulmánya látott napvilágot. 1980-ban Eötvös Lóránd-díjban részesült. Az MHT Győri Területi Szervezetének 1962-től alelnöke, 1963–75 között elnöke, majd az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Szakosztály elnöke 1975–85 között. 1986–1990 között az MHT elnöke. (BÖ.é. 1979, MTESZ.d. 1984, VP.d. 1991)

BENDEFY LÁSZLÓ (Vasvár, 1904. VII. 17.–Budapest 1977. VIII. 13.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1929 földtan-földrajz, őslénytan), a műszaki tud. doktora. 1924–28: a szombathelyi múzeum munkatársa, majd 1928–29-ben a MÁV szakértője. 1929-től a PM kötelékében dolgozott.

1941 óta fő feladatának tekintette az Országos Felsőrendű Szintezést, 1959-től kezdett vízügyi kérdésekkel foglalkozni, különösen a hidrológia és hidrográfia (vízügyi térképek) kérdései foglalkoztatják. Sokirányú érdeklődését – régészet, geodézia, térképészet, kutak, technikatörténet – tükrözi számtalan cikke, publikációja. Jelentősek hazai és külföldi levéltári kutatásai. Műveinek bibliográfiája több mint 800 tételt tartalmaz. (MTESZ d. 1978)

BENEDEK PÁL (Mezőtúr, 1924. XI. 17.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1970), doktora (1983), c. egyetemi docens (1980). 1948-tól 1964-ig az ÁMTI ill. a MÉLYÉPTErv munkatársa, 1964-től 1985-ig a VITUKI tudományos munkatársa, főosztályvezetője, majd a Vízhinőségvédelmi Intézet igazgatója. Míg korábban híd-, mély- és magasépítési szerkezetek tervezésével foglalkozott, később szennyvíz-technológiai és vízminőségi kutatásokat végez és irányít, környezetvédelmi témák foglalkoztatják. A BME meghívott előadója. Különösen jelentős a nemzetközi szervezetekben (pld. WHO IAWPRC stb.) azok magyar nemzeti bizottságaiban végzett szakértői és irányítói munkája. Számos hazai és külföldi kongresszus aktív résztvevője, előadója. Szennyvíz-technológiai és vízminőségi témákban részt vesz 3 szakkönyv megírásában, mintegy negyedszáz tanulmánya jelent meg magyar, angol, német és lengyel szaklapokban. 1976-ban Eötvös Lóránd-díjat kapott. A Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztálynak több cikluson át vezetőségi tagja. (VP.e. 1963, VS.n.d. 1983)

BENKOVITS FERENC (Ebed, 1919. XI. 21.) okl. mérnök. Vízügyi tevékenységét

1943-ban az Ebedfoki, majd a Középduna-jobbparti Árvízmentesítő és Belvíz-vezető Társulatnál kezdi, 1948–70: a budapesti VIZIG-nél dolgozik, különböző, végül osztályvezetői beosztásban. Ezt követően az ÁBK SZ-nél teljesít szolgálatot főosztályvezető, szakfelügyeleti vezetőként, 1979-ben történt nyugdíjba menetelégig. Nyugdíjasként az OVF központi ügyeletén teljesített szolgálatot. Eleinte főleg öntözőtelepek építésével, később árvízvédelmi feladatokkal, az ÁBK SZ-nél pedig a védekezési osztagok szervezésével, oktatásával, védekezési eszközök fejlesztésével, korszerűsítésével foglalkozott. Közel hat évtizedes vízügyi tevékenysége alatt valamennyi jelentősebb árvízvédekezésben részt vesz saját működési területén, és más VIZIG-ek védekezésében. Szakirodalmi tevékenységet az árvízvédelem témakörében végez. (Pro A. 1981)

BERCZIK ÁRPÁD (Budapest, 1929. V. 7.) okl. középiskolai tanár, a biológiai tud. doktora (1975), az MTA levelező (1982) ill. rendes tagja (1990). 1951–52: gimnáziumi tanár, 1952–56: aspiráns, az Akadémiai Kiadó szerkesztője, 1956-tól az ELTE Állatrendszertani és Ökológiai Tanszék tudományos munkatársa, 1977-től a vác-rátóti MTA Ökológiai és Botanikai Kutató Intézet igazgatója, 1991-től kutató professzora. 1974-től másodállású egyetemi tanár. 1977-től egyetemi tanár. Már mint aspiráns, a sekély tavak (Velencei-tó, Tatai tavak stb.) mezofaunáját kutatja, majd komplex hidrobiológiai vizsgálatsorozatokat végez mind az állóvizek, mind a források, patakok és folyók (Duna) vonatkozásában. Az UNESCO Fertő-tavi nemzetközi kutatási programjának magyar irányítója. Az utóbbi évtizedekben a gya-

korlati problémák (pl. ivóvízbeszerzés) megoldását szolgáló kutatások foglalkoztatják. az ELTE-n kívül a BME-n is tíz éven át tanít, vezetésével 74 diplomamunka, 17 doktori és 9 kandidátusi értekezés készült. Külföldi útjain számos kongresszuson, konferencián vett részt, és 15 országban tartott előadást, továbbképző tanfolyamot. Számos hazai és külföldi szakmai szervezetnek és egyesületnek, bizottságnak tagja, elnöke. Az MHT, Limnológiai Szakosztályának 1958–71-ben titkára, 1971–77 között a Társaság főtitkára, majd a Társaság alelnöke, ezt követően jelenleg is az elnökség tagja. Bel- és külföldi szaklapok szerkesztője, szerkesztőbizottságának tagja. Közel 80 tudományos közleménye jelent meg, túlnyomó részben idegen nyelven, részben külföldön. Állami Díjat kapott 1988-ban. (VP.e. 1955, EG.e. 1966, BÖ.e. 1971, MTESZ.d. 1976, Sch F.é 1979, VP.d. 1985)

BEREGI LÁSZLÓ (1953. XI. 18.) okl. vízgazd. mérnök, egyetemi doktor. A Közép-Tiszavidéki Környezetvédelmi Felügyelőség vezetője. A földtani, vízföldtani információk feldolgozásával jelentős mértékben hozzájárult a vízügyi- és környezetvédelmi hatósági munka keretében meghozott döntések kellő szakmai megalapozásához. Kiemelkedő szerepe volt többek között a kunmadarasi repülőtér szénhidrogén szennyezésének lokalizálásában, s a szolnoki Tiszamenti Vegyiművek veszélyes hulladékdepójának bevédési munkái műszaki megoldásában. Társaságunk aktív tagja. (Pro A. 1995)

BERENCSI GYÖRGY (Budapest, 1913. VI. 3.–Szeged, 1986. XI. 20.) orvos, egye-

temi magántanár (1945), az orvostud. kandidátusa (1958). Orvosi munkásságát mint praktizáló orvos kezdte, később a debreceni Tüdőbeteg Gyógyintézet laboratórium-vezetője, majd a Debreceni Tudományegyetem TBC Klinikájának docense, 1966–84: Szegeden tanszékvezető egyetemi tanár. Tudományos tevékenységét 400-nál több hazai és nemzetközi sajtóban megjelent cikke jelzi. A Hidrológiai Közlönyben ivóvízminőségi és strandjárványtani problémákat fejtegetett. Számos bel- és külföldi tudományos társaság tagja volt. (DZ.e. 1961)

BERGMAN, HEINZ (Graz, 1933) Ausztria. A Graz-i Műszaki Egyetemen szerzett mérnöki oklevelet. Több mint egy évtizedig a müncheni Radiológiai Intézet kutatójaként dolgozott. Az izotóptechnika alkalmazásával foglalkozott az alpesi hidrológia terén. 1974 óta a Graz-i Műszaki Egyetem Hidraulikai, Hidrológiai és Vízgazdálkodási Intézetét vezeti. Ebben a minőségben áldozatosan törekszik az osztrák-magyar vízügyi tudományos kapcsolatok elmélyítésére. Több tanulmányutakat szervezett, előadásokat tartott hazánkban, és a Vízügyi Közleményekben publikált. (Tt. 1988)

BERNOLÁK JENŐ (Kassa, 1909. X. 6.–Budapest, 1997. XI. 20.) jogtudományi doktor, bírói és ügyvédi szakvizsg. (1939). Ügyvédjelölt, 1935-től 1948-ig a Miniszterelnökség munkatársa, fogalmazó, törvénytisztviselő, majd táblabíró, miniszteri osztálytanácsos. 1948–63 között különböző munkahelyeken kényszerült – szakmáján kívüli területeken – dolgozni. 1963-ban a VITUKI ill. a VIZDOK szolgálatába lép, és 20 évi vízügyi szolgálat után mint cso-

portvezető, 1973-ban nyugdíjba vonul. A Miniszterelnökségen elsősorban nemzetiségi, kisebbségi kérdésekkel és törvény-előkészítéssel foglalkozott. A vízügyi keretében először pénzügyi-oktatási munkák képezték feladatát; később elévülhetetlen érdemeket szerzett a vízügyi muzeológia alapjainak lerakásával, valamint a Vízügyi Fotóarchívum megteremtésével. (Tt. 1990)

BESENYŐY ISTVÁN (Eger, 1904. I. 9.–1966. XII.) okl. gépészmérnök, 1927–28-ban tanársegéd a Műegyetem Elektrogépek Tanszékén, 1928–46: főmérnök a Fővárosnál, majd magánmérnök. 1949–57: az ÁMTI-nál ill. a MÉLYÉP-TERV-nél mérnök, később a Szennyvíztisztítási Osztály vezetője. 1957–58-ban a Csepeli Vasművek munkatársa, 1958–64: – nyugdíjba vonulásáig – a VIZITERV irányító tervezője. Fő munkaterületei: csatornázás, szennyvíztisztítás elvi megoldásai és tervezése. Hazánkban úttörője volt a korszerű biológiai szennyvíztisztításnak. (FJ.e. 1961)

BEURLE, GEORG (1892–1972), Ausztria. Kiváló szaktudását a bécsi, müncheni és zürichi műegyetemen szerezte. Kezdetben vízerő-hasznosítási tervekkel foglalkozott (Tauern-hegység, Enns-folyó) és a Nemzeti Völgyzárógát Bizottság tagja lett, majd 1962–66 között a szakterület nemzetközi szervezete (ICOLD) nemzeti bizottságának elnöke volt. Kiemelkedik munkái közül a Welser Heide vízgazdálkodási keretterve. Magánmérnök volt Linzben. Szakmai kitűnőségének és kiváló emberi tulajdonságainak legékesebb bizonyítéka, hogy fontos szerepet játszott hazája műszaki közéletében. 1950-től 1960-ig a felső-

ausztriai és salzburgi mérnöki kamara elnöke volt és innét került az Osztrák Vízgazdálkodási Szövetség élére. Munkásságának elismeréseként tiszteletbeli műszaki tanácsosi címet, majd 1965-ben köztársasági nagy érdemrendet kapott (Tt. 1967)

BÉKÉSI JÁNOS (Budapest, 1925. X. 23.) okl. mérnök. 1946–50: a MÁV alkalmazásában állott, 1950–51: az OVH, 1951–54: a VIZITERV munkatársa, 1954–56-ig aspiráns. 1956–58: a VITUKI, 1958–59: az FTV dolgozója, 1959–67: a VIZITERV irodavezetője, majd 1967-től 1976-ig a VIZKÖZ igazgatóhelyettese, mb. igazgatója. 1976–79: újra a VIZITERV irodavezetője. 1979-től 1988 végéig, nyugdíjba meneteléig az ÉVM osztályvezető helyettese, 1989–90: a KHVM és a BM tanácsadója, 1991–92: a TREND Kft. szakértője, 1993-tól a Veresegyház Polgármesteri Hivatal szakfőtanácsosa. Munkaterülete először a MÁV háborús kárainak újjáépítése volt. 1950-ben kezdte vízügyi munkásságát, ahol első sorban vízügyi létesítmények tervezésével, vízgazdálkodással, vízkészlet-gazdálkodással foglalkozik, melyből kiemelkedik kerettervező tevékenysége. Oktatott a Műegyetemen. Mintegy 10 publikációja jelent meg, 1952-től a Hidrológiai Közlöny szerkesztője, 1950–52 között a MHT titkára. (VP.e. 1955, Pro A. 1978, BÖ.é. 1989, Tt. 2000)

BÉLTEKY LAJOS (Mándok, 1901. IV. 24.–Budapest, 1980. XII. 12.) okl. gépészmérnök. 1925–29: elektromos vállalatoknál dolgozik, majd több minisztériumban (FM. 1929–31, Kereskedelmi M. 1931–36, Iparügyi M. 1936–46, Újjáépítési ill. ÉKM. 1946–49, OVH 1949–52, BEM 1952–53) működik, 1954–64: az Országos

Földtani Főigazgatóság csoportvezetője, 1964–74-ig a VITUKI osztályvezetője. 1936-tól foglalkozott kútúrásokkal, mélyfúrású kutak problémáival, a falusi vízellátással. Részt vett az első magyar kútszabvány kidolgozásában, a „Mélységbeli vízkészletek számbavétele” c. dolgozata úttörő jellegű. Nevéhez fűződik a hazai falusi „törpe vízművek” műszaki megvalósítása. 1949-től 1979-ig beszámolóiban állítja össze a hazai kútépítés éves eredményeit. Szakirodalmi munkásságát csaknem 100 publikáció és több mint 300 szakértői vélemény örökíti meg. A Társaság Vízellátási és Hidrogeológiai Szakosztályának több éven keresztül vezetőségi tagja. (BÖ.é. 1960, Tt. 1974)

BÉRESS BÉLA (Pestszenterzsébet, 1923. VIII. 14.–Budapest, 1982. XI. 5.) okl. mérnök. Vízügyi szakmai munkásságát a Fővárosi Csatornázási Műveknél végezte. A Délpesti Szennyvíztisztító Telepen a szennyvíztechnológián építésvezető, műszaki ellenőr, végül osztályvezető. A Szennyvíz Szakosztály aktív tagja volt. (FJ.e. 1974)

BILLIB, HERBERT (Brannenburg, 1904) Németország. A Hannoveri Műszaki Egyetem Vízgazdálkodási, Hidrológiai és Kulturtechnikai Tanszék vezetője. Sokat tett a magyar szakirodalom megismertetéséért és a tudományos együttműködésért. (Tt. 1974)

BÍRÓ PÉTER (Újfehértó, 1943. V. 8.) okl. biológus (1967), biol. tud. doktora (1993), c. egyetemi docens (1986). Munkássága az MTA Tihanyi Biológiai Kutató Intézethez kapcsolódik, a balatoni limnológiai kutatás egyik nemzetközileg elismert kutatója, kutatási programok vezetője,

irányítója. Több külföldi és hazai tudományos szakmai bizottság elnöke, tagja. A hagyományos tihanyi Hidrobiológus Napok egyik szervezője, aktív résztvevője, több mint 140 szakcikk, tanulmány, publikáció szerzője. Több egyetemen végez oktató munkát. A Társaság Limnológiai Szakosztályának 1990-től elnöke. (Pro A. 1999)

BLUM ANNA (Budapest, 1932. III. 14.–Budapest, 1998. X. 1.) okl. vegyész mérnök, egyetemi doktor. Munkássága a MÉLYÉPTERV-hez kötődik, szakmai tevékenységét elsősorban az új kommunális létesítmények megvalósításához szükséges víz- és szennyvíztisztítás körében végezte mint szakosztályvezető. A Szennyvíz Szakosztálynak több cikluson át vezetőségi tagja. (Pro A. 1990)

BODA JÁNOS (Budapest, 1943. II. 17.) okl. mérnök (1968), okl. környezetvédelmi szakmérnök (1976). Munkássága a MÉLYÉPTERV-hez kötődik, ahol 1968-tól 1994-ig tervező, irányító, okl. vez. k. oszt. vez. irodavezető helyettes. 1994-től a MÉLYÉPTERV Komplex Rt. ügyvezető főmérnöke, ill. technológus főmérnök. Számos hazai és külföldi szennyvíztisztító telep technológus főtervezője, kutatás-fejlesztési munkák irányítója, szabványok, műszaki irányelvek, pályázatok kidolgozója. Szakcikkeinek és előadásainak száma meghaladja az ötvenet. A Társaság Csatornázási és Szennyvíztisztítási Szakosztálya titkára 1993–99, előtte és utána a vezetőség tagja, rendezvények szervezője, előadója. (Pro A. 1993)

BÓDÁS SÁNDOR (Budapest, 1943. XI. 25.) okl. vegyész mérnök (1968) okl. gazdasági mérnök (1986). Mérnöki munkás-

ságát a Fővárosi Vízműveknél 1968-ban kezdte, 1970-től a MÉLYÉPTERV technológus tervezője, majd a műszaki fejlesztés vezetője. 1984-től a Vízgépészeti Tervező Fejlesztő Leányvállalat igazgatója, 1988-tól a Vízgépészeti Vállalatnak műszaki igazgatóhelyettese. 1990–98-ban az Erdőkémia Vegyipari Rt. vezérigazgatója. 1998 óta a Fővárosi Önkormányzat Közmű Ügyosztályának vezetője. Munkájában az ivó-, és ipari vízkezelési technológiák tervezése ill. a vízszelvény technológiák fejlesztése dominált, melyek közül legjelentősebb a szennyvízszűrés alkalmazása és a iszapkezelő technológiák fejlesztése. Munkásságát 27 szabadalom, és számos szakcikk, szakmai előadás fémjelzi. Az MHT-ban a Vízkémiai Víztechnológiai Szakosztályban ill. vezetésében végzi aktív munkáját több mint 2 évtizede. (Pro A. 1993)

BOGA TAMÁS LÁSZLÓ (Kolozsvár, 1943. VI. 14.) okl. geográfus. 1966-tól 1969-ig talajtérképész Erdélyben. 1969-től a Szegedi VIZIG hidrológusa, 1998-tól tanácsos. Fő munkaterülete: a felszíni vízgazdálkodás, a hidrometeorológia és az árvízi előrejelzés, vízgyűjtő fejlesztés, a román nyelvű szakirodalom magyar nyelvű, a magyar szakirodalom román nyelvű ismeretetője. A magyar-román vízügyi tárgyalások tolmácsa 1970 óta. 1970-től a Tiszavölgyi árvízvédekezések állandó résztvevője. 1974–1991 között az MHT Szegedi Területi szervezetének titkára. (Pro A. 1986)

BOGÁRDI JÁNOS (Torda, 1909. VI. 11.–Budapest, 1998. XI. 18.) okl. mérnök, egyetemi magántanár (1947), az MTA levelező (1962) ill. rendes tagja (1973),

egyetemi tanár. 1933-ban lép állami szolgálatba, 1941-ig mint folyammérnök dolgozik, 1941–48: a Vízrajzi Intézet főmérnöke, majd igazgatója. Rövid ideig az OVH csoportvezetője. Később a VITUKI osztályvezetője, majd főosztályvezetőként a Vízépítési Laboratórium vezetője. 1962–79: nyugdíjba vonulásáig egyetemi tanár a BME Építőmérnöki Karán. Tudományos munkássága főleg a hordalékképződés, -mozgás és -szállítás témakörét öleli fel. Emellett foglalkozott folyószabályozással, ármentesítéssel, a vízépítés elméleti-matematikai kérdéseivel, azok alkalmazásával. Széleskörű szakirodalmi munkásságát mintegy 30 könyv, jegyzet és kb. 130 szakdolgozat, cikk, publikáció jelzi magyar és külföldi szaklapokban. 1937–38-ban hosszabb amerikai tanulmányúton vesz részt. 1962-től mint meghívott előadó, vendégprofesszor előadás-sorozatokat, előadói körutakat tesz az USA egyetemeken (Iowa, Utah, Colorado), Münchenben, Belgrádban, Svájcban, Bécsben, Karlsruheban, Padovában. Részt vesz a nemzetközi tudományos egyesületek munkáiban, számos külföldi szaktestület, egyesület tagja, tiszteletbeli tagja, kitüntetettje. (Tt. 1978)

BOGNÁR GYŐZŐ (Mohács, 1930. V. 10.) okl. mérnök, okl. gazd. mérnök, egyetemi doktor (1978). 1956–1968, a bajai VIZIG gépészeti csoportvezetője, szakaszmérnöke, termelési osztályvezetője, igazgató helyettese, igazgatója. 1969–1976 a Vízépítőipari Központ, majd a Vízgazdálkodási Tröszt vezérigazgató-helyettese. 1976-tól 1991-ig – nyugalomba vonulásáig – a VITUKI Műszaki Fejlesztési Intézetének igazgatója. Fő szakterülete: a folyószabályozás, vízépítés, munkaterülete a termelésszervezés, a vízépítés igazgatása,

kutatás és kutatásszervezés. A bajai Vízgazdálkodási Főiskola c. főiskolai tanár (1980), BME címzetes egyetemi docense (1990). Kétoldalú államközi vízgazdálkodási albizottságok (Francia, Algériai) elnöke ill. tagja és nemzetközi tudományos szervezet (ICID) magyar nemzeti bizottságának tagja. Szakirodalmi munkásságát több mint 20 publikáció jellemzi. Az MHT Vízépítőipari Szakosztályának 1977–85 között elnöke, jelenleg a Fegyelmi és Etikai Bizottság tagja. (VP.d. 1990)

BOKOR MIHÁLY (Szeged, 1902. II. 27.–Budapest, 1990. III. 25.) okl. mérnök. 1925-től az Alsó-Tisza vidékén működött mint társulati mérnök, 1950–57: a Mélyépítési Tervező Vállalat mérnöke, osztályvezetője. 1957-től 1968-ig az OVF-ben ill. OVH-ban az ország árvízvédelmének és folyószabályozásának legfőbb irányítója, főosztályvezető. 1968–72 között a Rajka-Gönyüi Folyamigazgatóság vezetője ill. igazgatóhelyettese. Pályája elsősorban a két nagy folyónk a Tisza és a Duna „életéhez” kapcsolódott, publikációi is e témákhoz kötődtek. (Tt. 1985)

BOLBERITZ KÁROLY (Budapest, 1906. I. 21.–1978. II. 3.) okl. vegyészmérnök, közgazdasági mérnök, egyetemi doktor. Rövid ideig az OKI-ban, majd 15 éven át a gyógyszeriparban tevékenykedik, 1948-tól nyugdíjba meneteléig az OKI Vízügyi Osztályán áll alkalmazásban. Fő munkaterületei: speciális analitikai módszerek, ipari szennyvizek minősége és tisztítása, fürdővizek egészségügyi vonatkozásai. Tudományos eredményeiből kiemelkedők: a fürdővíz-szennyezettségi szám megállapítása, a karbon-kloroform extrakt szennykezési szám bevezetése, illékony szerves

anyagok meghatározása. Előadója volt a BME szakmérnöki tagozatának és a Továbbképző Intézet több tanfolyamának. Nagyszámú szakirodalmi közleménye mellett több egyetemi jegyzetet írt, részt vett az ívóvízszabvány kidolgozásában. A Társaság Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztályának vezetőségi tagja. (WJ.e. 1961, BÖ.é. 1967, VP.d. 1973)

BORBÉLY SÁNDOR (Szászváros, 1915. III. 15.) 1934–37 között erdőmérnök hallgató Sopronban, majd Miskolcon a NME hidrogeológiai tanfolyamát végzi el. Először az erdészetnél dolgozik, 1941–46: hivatásos katonatiszt. Két évet a Lenin Kohászati Műveknél dolgozik, majd 1947-től 1973-ig nyugdíjba vonulásáig a Borsodi Szénbányászat központjában hidrológus, földtani osztályvezető. Főbb munkaterületei: a Borsodi Szénbányák aktív és passzív vízvédelme, vízellátása, zomboly-, barlang-, karsztvíz, gyógy- és termásvíz kutatás, balneológia. Tollából mintegy 20 szakcikk, ismertető jelent meg szaklapokban, évkönyvekben stb. A Társaság Borsodi Területi Szervezet titkára 1971–74 között. (VP.e. 1954, Tt. 1983)

BORONKAY PÁL (Sopron, 1897. III. 16.–Sopron, 1970. I. 21.) okl. mérnök. Mint mérnök, majd városi főmérnök 1922-től 1962-ig, nyugdíjba meneteléig intézte Sopron városa műszaki ügyeit. Főbb munkaterületei és szakirodalmi munkái: városrendezési elképzelései (megj. 1939–40), Sopron vízellátási kérdései (megj. 1959), a soproni altalajviszonyok kutatása, feltárása, és dokumentálása, árvízvédelmi feladatok (1965), a város vízellátási és szennyvíztisztítási kérdéseinek megoldása stb. Közreműködött a Fertő tó regionális ter-

vének elkészítésében, tanulmányt írt a Soproni Közművesítés történetéről. A város társadalmi életének neves egyénisége. Az MHT Soproni Területi Szervezete vezetőségének tagja. (Tt. 1967)

BORSÁNYI MÁTYÁS (Budapest, 1947. IX. 8.) okl. vegyész mérnök, egyetemi doktor. 1965–75 között technikusként a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat Vegyészeti Osztályán dolgozott. Jelenleg az Országos Közegészségügyi Intézet tudományos főmunkatársa. Fő tevékenységi köre a vízfertőtlenítés, új technológiák kidolgozása, új vizsgálati módszerek kidolgozása, bevezetése fűződik nevéhez. A Társaság Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztályának aktív tagja, 1996-ban a szakosztály titkárává választották. (Pro A. 1997)

BOSZNYAY MIKLÓS (Budapest, 1931. V. 18.–Budapest, 1999. II. 22.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1967), 1953–55: hivatásos katonatiszt, 1955-től a Szekszárdi Tervező Iroda, 1958–59: székesfehérvári VIZIG, 1960–62: Szekszárdon a TSZ Beruházási Iroda csoportvezetője, 1963–71: a bajai VIZIG osztályvezetője, 1972-től a VIKOZ ill. a VGI osztályvezetője, főmunkatársa, tanácsadója. Főbb munkaterülete korábban a műszaki tervezés volt, később vízgazdálkodási fejlesztési tervek, regionális vizsgálatok és kerettervezési feladatok voltak. Irodalmi munkásságát jelzi mintegy 10 publikáció, részvétel a vízügyi szakközépiskolák tankönyveinek megírásában, szakkikkek fordítása. (Pro A. 1985)

BOZÓKY-SZESZICH KÁROLY (Nagyvárad, 1921. IX. 4.–Budapest, 1985. I. 10.) okl. mérnök. Munkássága egy életen keresztül szorosan kapcsolódik a magyar

„vizes” mérnökképzéshez, a műegyetem tanársegédje, adjunktusa, tudományos munkatársa volt. Indokolatlan mellőzések miatt docensi kinevezésére csak halála után 1992-ben került sor. Szakmai működésének fő területe a vízellátás, a számítógéppel segített tervezés és üzemeltetés volt. Nevéhez kötődik a számítógép alkalmazásának, oktatásának és gyakorlásának beindítása a mérnöki karon. Mintegy 25 publikációja, tanulmánya jelent meg, több jegyzet írója, társszerzője. A Hidraulikai Szakosztály titkára 1952–54-ben. (WJ.e. 1964, Sch.F.é. 1977)

BOZZAY JÓZSEFNÉ Nagy Emma (Köröstarcsa, 1928. IV. 14.) okl. gyógyszerész. 1951-től nyugdíjba menetelig (1983) a Fővárosi Vízművek Vegyészeti Osztályának munkatársa, 1964-től vezetője. Részt vett a budapesti vízellátás és -fejlesztés vízminőségi és közegészségügyi feladatainak ellátásában. Tudományos kutatásokat végzett a víztisztítás, vízderítés és új eljárások kifejlesztésében. Számos szabadalma van munkatársaival Magyarországon (4), Nyugat-Európában (10), és a tengerentúlon (6). Cyclofloc- és Fluorapid-szabadalom alapján a világon több mint 50 vízmű üzemel. Szakirodalmi tevékenységét több mint 30 publikáció jelzi hazai és külföldi lapokban. Több hazai és külföldi tudományos bizottság tagja, így a VS.n.d. Bíráló Bizottságának is, valamint a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály vezetőségének tagja. (EG.e. 1974, BÖ.é. 1982, Tt. 1995)

BÖCKH HUGÓ (Budapest, 1874. VI. 15.–Budapest 1931. XII. 6.) egyetemi tanulmányait Budapesten kezdte, Münchenben szerzett bölcsészdoktori oklevelet,

főiskolai tanár Selmezbányán (1910) az MTA levelező tagja. 1896–98: tanársegéd a budapesti Műegyetemen, 1910–14-ig főiskolai tanár Selmezbányán. 1914-től a PM-ben főosztályvezetőként a szénhidrogén-kutatások irányítója, 1919-ben államtitkár. 1921-től az „Anglo Persian Oil Co. Ltd.” szolgálatában áll mint geológus tanácsadó és beutazza a világ olajmezőit. 1929-től haláláig a Földtani Intézet igazgatójaként kiterjeszti az intézet tevékenységét az agrogeológiára és hidrológiára. Javaslatára kezdődött meg a hazai szénhidrogén-kutatás Eötvös-ingával, mely módszerrel hatalmas olajmezőket tárt fel külföldön. Szakirodalmi munkásságát a Geológia I–II. könyve (1904–1909) mellett közel 40 tanulmány, jelentés stb. jelzi, melyek közül több külföldön is megjelent. (Tt. 1930)

BÖCSKEI LÁSZLÓ (Nyárad, 1930. II. 9.) okl. gépészmérnök, okl. gépjármű szakmérnök (1970) okl. gazdasági mérnök (1971). 1954–58: a győri Autószerzőgépgyártó mérnöke, üzem-, műszaki vezető, 1958–90-ig, nyugdíjba meneteléig a győri VIZIG gépészeti vezetője. Tevékenyen részt vett a vízepítési és fenntartási munkák gépesítésében, az új, korszerű technológiák kidolgozásában. Eredményeiről a MHT hazai és külföldi rendezvényein számolt be. Szakcikkei is e témákban láttak napvilágot. Közreműködött a szakemberképzésben, a szakoktatásban, számos jegyzete, tananyaga, kiadványa jelent meg. (VS.n.d. 1982)

BÖZSÖNY DÉNES (Pécs, 1921. VI. 7.–Budapest, 1987. III. 7.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1968). Hivatásos műszaki honvédtiszt, majd 1950–58-ig a Műegyetemen tanársegéd, adjunktus, tanul-

mányi osztályvezető. 1959–76: az OVH főmérnöke, csoportvezetője. 1976–83: a VGI főmunkatársa. Sokoldalú tevékenységéből kiemelkedő az Országos és Területi Vízgazdálkodási Kereterv készítésében, a vízkészlet-gazdálkodás kialakításában való részvétel, főhatósági irányítás, a felszíni és felszín alatti vízkészletek feltárásának összefogása, modellkísérletek végzése. Résztvevője volt a szomszédos országok kétoldalú vízügyi tárgyalásainak a távlati vízgazdálkodási fejlesztési tervek egyeztetésében. Aktív résztvevője a mérnökképzésnek és -továbbképzésnek. Irodalmi munkásságát 34 publikációja jelzi. 1951–64 között a MHT főtitkára. Ezt követően alelnöke, majd 1985–87 között a Szeniorok Tanácsának elnöke. (SE.e. 1971, MTESZ.d. 1974, Tt. 1987)

BRATÁN MÁRIA (Székesfehérvár, 1936. I. 5.) okl. mérnök, okl. szakmérnök, egyetemi doktor (1977). 1961–67: a székesfehérvári VIZIG tervezője, hidrológusa. 1967–69: a VIKÖZ munkatársa. 1976-tól ismét Székesfehérváron irányító tervező, koordinációs főmérnök, 1985-től nyugdíjba meneteléig műszaki gazdasági tanácsadó. Pályája kezdetén vízügyi létesítmények tervezésével foglalkozik, később hidrológiai, tószabályozási (Balaton, Velencei-tó), kutatási és vízkészlet-gazdálkodási feladatok megoldásán dolgozik. Irodalmi munkásságát tíznél több, szaklapokban megjelent publikációja, dolgozata jelzi. A Középdunántúli Területi Szervezet több cikluson át vezetőségi tagja. (Pro A. 1979)

BRUK, STEVAN (JUGOSZLÁVIA). A belgrádi műegyetem tanára, a Jaroslav Cerny Kutatóintézet szaktanácsadója. A természetes vizek hidraulikájának jeles

művelője. Sokat tett a magyar tudományos eredmények jugoszláviai megismertetéséért. (Tt. 1967)

BUCKSCH, ROLAND (Sereth, Bukovina, 1910. IV. 15.–1993. XI. 23.) Ausztria. A bécsi egyetemen gazdasági jogászi diplomát szerzett, majd Salzburgban folytatott gazdasági szervezési tevékenységet. 1954 óta az Osztrák Vízgazdálkodási Szövetség (ÖWWV) ügyvezetője, tiszteletbeli tanácsadója. 1972–1984 között c. tanári minőségben előadó. Vízjogi és vízgazdálkodási kérdésekről több mint 100 közleménye jelent meg. Tagja az Európai Vízművelődési Föderáció, a Nemzetközi Vízellátási Szövetség, a Nemzetközi Völgyszárógát Egyesület – ICOLD osztrák nemzeti bizottságainak. Nagy érdemei vannak az ÖWWV és Társaságunk közötti gyümölcsöző kapcsolatok kiépítésében. Előadásokat tartott, cikkeket jelentetett meg Magyarországon. (Tt. 1974)

BUCSÁNYI GYÖRGY (Kalocsa, 1934. II. 17.) okl. technikus. 1952–57: a Szekszárdi Tervező Vállalat szerkesztője, árelemzője, majd a székesfehérvári VIZIG Szekszárdi Szakaszmerőnökségének munkatársa, árelemzője, építésvezetője, 1973-tól csoportvezetője, az árvízvédelmi osztág vezetője. Ebben a minőségében részt vesz az ország jelentősebb árvízvédekezéseiben. (Pro A. 1986)

BUDAVÁRI KURT (Fischern, 1921. VII. 19.) okl. mérnök. Munkásságát 1943–44-ben magánmérnöki irodáknál mint földmérő kezdte, majd 1945–46-ban az Orsz. Földbirtokrendező Tanácsnál folytatta. 1948–51-ben a budapesti VIZIG építésvezetője, 1951–54: a MEVIÉP osztályve-

zetője, 1954–60: a VIZITERV irányítótervezője – közben 1955–60: Albániában szakértő. 1960–76: az OVF ill. OVH osztály-, főosztályvezetője, 1981-ig nyugdíjba menetelégi az OVIBER szakági főmérnöke. Szakterülete a vízrendezés és főleg a vízhasznosítás, ezen belül az öntözés volt. OVH főosztályvezetőjeként nevéhez kötődik az alföldi vízügyi öntözési nagy létesítmények beruházásainak előkészítése, részben megvalósításuk irányítása. E témakörökben több tankönyvet, főiskolai jegyzetet, kézikönyvet és cikket publikált. Több bel- és külföldi tudományos társaság tagja, számos nemzetközi vízügyi tárgyalás résztvevője. (Tt. 1992)

BUKOVSKY ANDRÁS (Zilah, 1943. XI. 1.) Az ELTE TTK-án, majd a BME vegyészmérnöki karán végzett. 1967–74: a Tatabányai Szénbányák Víz tisztító és Dúsító Berendezések Gyárában dolgozott, majd 1974-től a Fővárosi Vízművek Víz tisztító műve Technológiai Laboratóriumának vezetője. Rendszeres oktatói tevékenységet folytat szaktanfolyamokon, több alkalommal előadott főiskolai kurzusokon, hazai és külföldi konferenciákon. Fő munkaterülete az üzemi tisztítástechnológia, laboratóriumi és üzemi kísérleteket végez a vízminőség javítása érdekében. Hazai és külföldi konferenciák rendszeres résztvevője, előadója. Mintegy 25 szakcikket publikált. 1974–75-ben a Tatabányai Körzeti Csoport titkára, 1975-től a Vízellátási Szakosztály vezetőségi tagja, majd másfél évtizeden át titkára. (Pro A. 1982, Sch.F.é. 1997)

BUKOVSKY GYÖRGY (Budapest, 1925. IV. 16.) okl. mérnök. Vízügyi szolgálatát a székesfehérvári VIZIG-nél kezdte

meg 1954-ben, és ott 1985. évi nyugdíjba vonulásáig szakaszmérnök, osztályvezető, műszaki tanácsadó beosztásban tevékenykedett. Főbb munkaterületei: műszaki tervezés, vízgazdálkodás és hidrológia (víztározással kapcsolatos hidrológia, vízgazdálkodás-vízvédelem, szintezési metodika, talajvédelem) elméleti és gyakorlati kérdései. Szakirodalmi munkásságát több mint 30 publikációja jelzi magyar és külföldi szaklapokban. Az MHT országos és területi rendezvényeinek előadója, a Középdunántúli Területi Szervezetnek – több cikluson át – vezetőségi tagja. (VP.e. 1971, BÖ.é. 1983)

BUKOVSKYNÉ INOTAI MÁRIA (Szombathely, 1946. XI. 11.) okl. középiskolai tanár, rendszerszervező, programtervező. 1970–74: a Tatabányai Szénbányák matematikusa. 1974-től a Fővárosi Vízművek szervezője, számítástechnikai munkatársa, 1979-től a Számítóközpont üzemeltetés-vezetője. Munkássága a szénbányászat matematikai feladatainak megoldásához, illetve a főváros vízellátásának szervezési és számítástechnikai munkáinak elvégzéséhez, irányításához kapcsolódik. Az MHT Fővárosi Vízműveknél működő üzemi szervezet aktív tagja. (Pro A. 1991)

BULKAI LAJOS (Győr, 1920. XI. 7.) okl. gépészmérnök, egyetemi doktor (1974) a vízellátás- csatornázás szakterületén. 1945–1966 között a Győri Víz- és Csatornaművek főmérnöke. Irányította a háborús károk helyreállítását, majd az üzem fejlesztését. 1967–1980 között a VITUKI víztechnológiai osztályának vezetője. Főként a felszíni vizek kezelésével foglalkozott. Közben 1964–1968 között a Budapesti Műegyetem vízell.- csat. szak-

mérnöki karán a gépészettel és irányítás-technikával összefüggő ismereteket oktatta. Szakirodalmi tevékenységét 60, részben társszerzőként írt publikációja mutatja. Az MHT-nak 1948-tól aktív tagja. A Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály vezetőségének tagja. (Tt. 1994)

BURSILL, DONALD BRUCE Ausztrália. Bursill professzor az ausztráliai Vízminőségi és Víz tisztítási Kutató Központ igazgatója. Hosszabb idő óta segíti a víz tisztítással kapcsolatos hazai oktatást és a hazai szakterület fejlődését. Az AWWA alapítvány szemináriumi munkabizottságában a magyar kollégákkal együtt dolgozva különösen jó alkalmat nyílt arra, hogy segítőkészségét tettekkkel is megmutassa. Folyamatosan a magyar szakemberek rendelkezésére bocsátja az ausztráliai közegészségügyi kutatás anyagait, melyek hozzájárulnak a műszaki-közegészségügyi ismeretek kapcsolatának tudományos alapon nyugvó tisztázásához. (Tt. 1998)

BUZÁS KÁLMÁNNÉ (Budapest, 1948. IX. 7.) okl. mérnök (1972), okl. építőipari-gazdasági szakmérnök (1985). 1972-től a VIZITERV-ben vízellátási tervezésekkel foglalkozik, 1981-től a VITUKI-ban üzemi vízgazdálkodási rendszerek fejlesztési kérdéseivel foglalkozott, majd 1991–92-ben az ÁBK SZ-nél dolgozott. Jelenleg a KvM főtanácsosa a Stratégiai Tervezési és Együtműködési Főosztály helyettes vezetője. Az MHT Ipari Környezet- és Víz-gazdálkodási Szakosztályának 1993–96 között titkára, majd utána vezetőségi tagja. (Pro A. 2000)

BUZÁS ZSUZSA (Budapest, 1950. XI. 7.) okl. hidrológus mérnök. 1974–86: a

budapesti VIZIG vízrajzi egységénél dolgozik, majd az OVH ill. KVM, majd KHVM Vízgazdálkodási Főosztályának munkatársa lesz. Fő munkaterülete a vízrajzi decentralizáció nyomán a VIZIG-ekhez került tevékenység szakmai koordinációja és felügyelete, a kétoldalú és többoldalú nemzetközi együttműködésekben haza képviselő, valamint a vízgazdálkodással kapcsolatos kutatási-fejlesztési tevékenység koordinálása. 2000-től a KHVM Nemzetközi Koordinációs Főosztályán dolgozik, mint az Európai Integrációs Iroda vízgazdálkodási témákkal megbízott munkatársa, valamint a korábbi nemzetközi többoldalú vízgazdálkodási együttműködések ellátója. Munkásságának – publikációin kívül – számottevő eredményei az általa 1979-ben elindított évkönyvek: a „Vízrajzi adatgyűjtemény” (KÖVIZIG) és a „Zagyva-Tarna Távmérő Rendszer Adatgyűjteménye”. 1997-ben a Duna-völgyi országok vízrajzi szolgálatainak azóta évente tartott Fórumának megalapítója, valamint az 1999-ben Hollandiában kiadott „Inventory of transboundary groundwaters in the ECE region” (Felszín alatti határvizek számbavétele az ECE országokban) c. munka összeállításában való részvétele. Az MHT Ifjúsági Tanács elnöke volt 1985–90-ig ill. titkára 1980–85 között, ma a Sajó Elemér pályázat Bíráló Bizottságának titkára. (Pro A. 1983)

BÜDIN, FEDOR I. (1898–1977), Szovjetunió. 1915-től technikusként dolgozott, majd később, a hidrometriai részleg vezetőjeként részt vett a Káma-Tobol vízi út feltárásában. 1927-ben szerez mérnöki oklevelet a Moszkvai Műszaki Intézet vízépítési karán. Több mint egy évtizedig a Szvir folyó felmérésével, majd az ott épülő

vízierőmű-lánc építését támogató előrejelzések készítésével foglalkozó részleget vezet. A második világháborút követő években különböző akadémiai intézetekben dolgozik, ekkor születnek meg a Ladoga és az Onyega tó jégjárásával foglalkozó monográfiái. Utolsó aktív éveit az Északi Vízépítési és Meliorációs Intézet vezetőjeként, Karélia és a Kola félsziget vízkészleteinek számbavételével, védelmével foglalkozik. Aktívan részt vett a nemzetközi tudományos közéletben, az IAHR hód- és jégbizottságában működött. (Tt. 1961)

CELESTRE, PIETRO (1917–1980), Olaszország. Tanulmányait a Píza-i Egyetem Mezőgazdasági Mérnöki Karán végezte, amelynek intézetvezető professzoraként fejezte be életét. A Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Intézet az ő irányítása alatt gazdagodott új épületekkel, felszereléssel. Angol-, francia- és német nyelvismerete, szervezőképessége páratlan nemzetközi tevékenységet teremtett, intézete a világ öntözési szakembereinek találkozóhelyévé vált. Az ICID cseppenkénti öntözéssel foglalkozó munkabizottságának elnökeként is tevékenykedett. Kezdeményezője volt az olasz-magyar műszaki együttműködés öntözési témáinak. Támogatására a magyar ösztöndíjasok is mindenkor számíthattak. (Tt. 1980)

DE CHATEL RUDOLF (Budapest, 1900. X. 15.–Budapest, 1972. X. 20.) okl. mérnök. 1922-ben tanársegédként kezd dolgozni, majd a Siemens Bauunio belga cég alkalmazásába lép. 1925–41 között a cég egyszemélyi megbízottja Belgiumban. 1942–45: az Általános Magasépítő dán érdekeltségű vállalat alkalmazásában áll. 1945-ben részt vesz az újjáépítés mun-

kálataiban. 1948-tól 62-ig, nyugdíjba meneteleig a VI, ill. VITUKI keretében a Vízügyi Szakkönyvtár vezetője. Munkássága során részt vett statikai számításokban, és különösen sokat foglalkozott a talajvízszint-süllyesztés problematikájával. Vezetésével – széles körű nyelvismeretét felhasználva – szervezték újjá ill. vetették meg a modern Vízügyi Könyvtár alapjait. (SE.e. 1963.)

CZIRÁKY JÓZSEF (Celldömölk, 1921. VIII. 4.) jog- és államtudományi doktor, okl. mérnök (1960). 1952–66: az Orsz. Balneológia Kutató Intézet tud. munkatársa, majd a Gyógyfürdőügyi Főigazgatóság főelőadója. 1971–81-ig nyugdíjba meneteleig – a budapesti VIZIG-nél dolgozik. Fő munkaterületei az ásvány-, gyógy- és termálvizekkel kapcsolatos kérdések, valamint a balneológia szakterületei. Szakmai tevékenységét 110 szakdolgozat és 11 jelentés dokumentálja, melyek magyar, angol, francia, német, orosz, olasz szaklapokban láttak napvilágot. Külföldi fürdőügyi kongresszusok aktív résztvevője, szakegyesületek tagja. Az MHT-nak 1942 óta tagja, rendezvényeinek résztvevője. 1952–54-ben a Balneotechnikai Szakosztály titkára, 1968–71-ben elnöke. (VP.e. 1951, DZ.e. 1974, Pro A. 1987, Tt. 1991)

CSAJÁGHY GÁBOR (Balatonfüred, 1903. VI. 18.–Budapest, 1972. VII. 23.) okl. vegyészmérnök, a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (1966). Pályája kezdetén az iparban működött, 1935-ben került a Földtani Intézethez, ahol 1943-tól 1970-ben történt nyugdíjba meneteleig a Kémiai Laboratórium vezetője. Főbb munkaterületei: gyógyszappanok vizsgálata, vízkémiai, geokémiai vizsgálatok, szilikát-anali-

tika stb. Szakirodalmi munkásságát közel 60 szakdolgozat, jelentés, publikáció jelzi, amelyből néhány külföldi szaklapokban is megjelent. A Magyarhoni Földtani Társulat emlékgyűrűs tagja. Az MHT Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály aktív tagja, korábban 1954–58 között a Társaság ügyvezető elnöke. (BÖ.é. 1952, Tt. 1971)

CSANÁDY MIHÁLY (Tata, 1936. VIII. 11.) okl. vegyészmérnök. okl. szakmérnök (1971), egyetemi doktor (1973). Rövid gyakornokoskodás után 1960-tól az Országos Közegészségügyi (ma Környezetegészségügyi) Intézet munkatársa, ahol tudományos munkatárs, csoportvezető, 1988-tól osztályvezető. Főbb munkaterületei a vízminőséggel kapcsolatos víz-, szennyvízvizsgálatok, vízvizsgálatok szabványosítása, vízhygiénés munka, közegészségügyi szolgálat európai jogharmonizáció, laboratóriumok minőségbiztosítása, ásványgyógyvizek minősítése. Több hazai szakbizottság, nemzetközi szervezet munkájában vesz részt. Oktatott az Orvostovábbképző Intézetben, az ELTE-n és a Műszaki Egyetem Továbbképző Intézetében, majd az Orvostudományi Egyetemen. Mintegy 130 szakcikke és 9 önálló kiadványa jelent meg. A Társaság Szennyvíz, majd a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály vezetőségi tagja és gyakori előadója. (VP.e. 1966, FJ.e. 1971, BÖ.é. 1978, VS.n.d. 1982, Sch.F.é. 1990, KJ.d. 1999)

CSÁNYI BÉLA (Budapest, 1952, III. 3.) okl. biológus, szakdipl.: 1981., Delft, Hollandia, 1977-től a VITUKI munkatársa, tudományos főmunkatársa. Szakterülete: biológiai vízminősítés a vízi makroszkopikus gerinctelen élőlényegyüttes segítségével, bioindikáció. A Freshwater Bio-

logical Association tagja, a hazai nemzetközi hidrológiai továbbképző tanfolyam előadója, mintegy 20 magyar ill. angol nyelvű szakcikk szerzője. (VS.n.d. 1987)

CSAPODY ISTVÁN (Sopron, 1930. II. 26.) okl. erdőmérnök, egyetemi doktor (1962), c. egyetemi docens (1989), c. egyetemi tanár (1991). 1954-től a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem munkatársa, tanársegéd, a Botanikus kert vezetője, illetve 1958–75: a Tanulmányi Állami Erdőgazdaság csoportvezetője. 1975-től 1990 végéig, nyugdíjba meneteléig a Természetvédelmi Felügyelőség felügyelője, tanácsosa. Szakirodalmi munkássága keretében 4 könyve és 140 publikációja jelent meg nyomtatásban. Rendszeresen oktat az Erdészeti és Faipari Egyetemen, számos előadást tartott hazai és külföldi tudományos rendezvényeken. Több szakmai egyesület tagja, vezetőségének választott tagja, szakbizottságok kinevezett tagja (VP.e. 1965)

CSATH BÉLA (Székesfehérvár, 1927. III. 3.) okl. bányamérnök, technikatörténész. Szakmai munkásságát az olajiparban kezdte 1958-ban: Bázakerettye, Obornak, Nagylengyel (1952–1955), majd a komlói szénkutatások üzemvezetője, később a kővágósözlői uránérc kutatásokat irányította, ezt követően a Tokodi Mélyfúró Vállalatnál üzemvezető. 1958-tól a VIKUV-nál vízbányászattal, majd a nagymélységű geotermikus kútfúrásokkal foglalkozott, közben a vállalat külföldi munkáit koordinálta. Bányamérnöki tevékenysége a mélyfúrásos kutatás kérdéseire kapcsolódott. Érdeklődési köre a hazai- és külföldi vízkutató- és kútfúrási ipar történeti kutatása. Meghatározó szerepe volt a visegrádi-vlencei Zsigmondy Vilmos gyűj-

temény létrehozásában. Az egykor sikeres vízügyi történeti napok megszervezésének egyik meghatározó személyisége volt. Szakirodalmi munkásságát több mint 210 szakmai és ipartörténeti dolgozat, könyv, szaklapokban megjelent cikk jelzi. Az MHT Vízügyi Történeti Bizottságának 1974–78 között titkára. (Pro A. 1999)

CSEKŐ GÉZA (Budapest, 1934. II. 14.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1970), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1979). 1957-től gimnáziumi tanár, 1964-től 1995-ig a gödöllői egyetemen tudományos munkatárs ill. főmunkatárs. Fő munkaterületei: az esőztető öntözőtelepek és berendezések problematikája, evapotranspiráció, vízmérleg, agroökopotenciál prognosztika, belvízöblözetek lefolyási viszonyai. Szakirodalmi munkásságát több mint 50 nyomtatásban megjelent szakcikk, kongresszusi előadás (hazai és külföldi), ismertetés jelzi. Több szakmai egyesület tagja, titkára. Az MHT Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának 1978–85 között titkára, 1985–90-ben elnöke. (Pro A. 1985)

CSERI GÉZA (Budapest, 1938. VI. 17.) okl. mezőgazdasági mérnök, okl. szakmérnök (1967). 1962-től a Hortobágyi Állami Gazdaságnál tőegységvezető, főállattenyésztő, halászati igazgatóhelyettes, főosztályvezető. Munkakörének megfelelően, főleg a halászat elméleti és gyakorlati kérdései foglalkoztatják. Szakcikkei a Halászat c. szaklapban jelennek meg. A halászati szakmérnökképzés előadója. (Pro A. 1982)

CSERJÉS MÁTYÁS (Baja, 1929. XI. 24.–Budapest, 1998. IV. 2.) okl. mérnök. Mérnöki munkásságát 1952-ben a pécsi

VIZIG-nél kezdte, majd 1958-ban a vízellátás országos irányító apparátusának lett munkatársa az OVF-ben ill. OVH-ban. 1991-ben az Országos Vízügyi Főigazgatóság csoportvezetőjeként vonult nyugdíjba. Számos szakmai bizottság tagja, a társasági munka aktív szervezője, 1974–77-ig a Gazdasági Bizottság titkára. (VP.e. 1964)

CSERMÁK BÉLA (Sátoraljaújhely, 1920. III. 17.–Budapest, 1993. XI. 3.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1969). 1942–48: a VI, majd a székesfehérvári VIZIG, 1951-től újra a VI, ill. a VITUKI mérnöke, csoport-, osztály-, főosztályvezetője. 1976-tól nyugdíjba meneteléig, 1980-ig a VGI irodavezetője. Főbb munkaterületei: a hidrológiának, vízgazdálkodásnak, vízkészlet-gazdálkodásnak elméleti és módszertani vonatkozásai, a vízmérlegkészítés elméleti és gyakorlati alkalmazása, a nemzetközi jog szerepe a vízgazdálkodásban stb. Tíz éven keresztül irányítja a VIZIG-ek területi hidrológiai és vízkészlet-gazdálkodási munkáját. A BME szakmérnöki szakán, a továbbképző kurzusain rendszeresen oktat. Tudományos írásaiban különös hangsúlyt kap a gyakorlati felhasználás lehetőségeinek bemutatása. Mint szakértő vett részt az ENSZ, EGB és más nemzetközi vízügyi szervezet munkájában. Az MHT Vízgazdálkodási Szakosztályának alapító titkára 1964–76 között, 1977–85 között elnöke. A Kötüntetések Bizottságának 1985-től haláláig elnöke. (SE.e. 1961, VP.d. 1980, Tt. 1990)

CSERNYÁNSZKY LÁSZLÓ (Budapest, 1933. VII. 2.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1969), mérnök-közgazdász (1964). 1956-tól folyamatosan a Fővárosi Vízmű-

vek munkatársa. Először tervezőként, műszaki ellenőrként, csoportvezetőként dolgozik. 1967-től osztályvezető, főosztályvezető, fejlesztési igazgatóhelyettes, majd 1999-ig szaktanácsadó, utána egyéni vállalkozó. 1988-tól 1993-ig műszaki igazgatóhelyettes. Különböző beosztásokban részt vett a vállalat igen szerteágazó fejlesztési munkáiban, melynek 1972 óta irányítója. 1990–99 között a Társaság Vízellátási Szakosztályának elnöke, ezt követően alelnöke. Szakirodalmi tevékenységéből kiemelkedik egy társszerzővel publikált, szakirodalmi díjjal elismert cikke. (VS.n.d. 1988, Pro A. 2000)

CSINÁDY LÁSZLÓ (Karcag, 1936. VI. 2.) orvos, okl. szakorvos (1964), kiváló orvos (1977). 1960–73: a Hajdú-Bihar megyei KÖJÁL higiénikusa, felügyelője, osztályvezetője. 1973-tól a Komárom megyei KÖJÁL igazgató főorvosa, 1985-től a Szabolcs-Szatmár Megye Tanácsa osztályvezetője, megyei főorvosa. 1987-től rokkantnyugdíjas. Főbb munkaterületei: Település és környezet-egészségügy, balneológia, klimatológia, orvos-földrajzi egészségügyi államigazgatás. Részt vett a felsőfokú és középfokú egészségügyi szakképzésben. Megjelent 85 írása, zömében hidrológiai, környezet-egészségügyi témákban. Több hazai és külföldi szakmai egyesületnek tagja, aktív munkatársa. (Pro A. 1981)

CSOBOK VERONIKA (Baja, 1934. VI. 2.) okl. mérnök, geológus szakmérnök, 1957–59 között a Vízműépítő Vállalat építésvezetője, 1959-től a VITUKI kutatója, 1968-tól 1989-ig, nyugdíjba vonulásáig a VIZDOK munkatársa, osztályvezetője, a Vízügyi Szakkönyvtár vezetője. A VITUKI-

nál elsősorban talajvízkutatással és az országos talajvízészlelő hálózat irányításával foglalkozott. A VIZDOK-ban irányította a dokumentációs munkát, nevéhez fűződik a szakkönyvtár modernizálása, katalógusainak rekonstrukciója, állományának jelentős fejlesztése. A szakmai nemzetközi kapcsolatok aktív résztvevője. Cikkei a talajvíz témakörével, ill. a Vízügyi Szakkönyvtárral kapcsolatosak, jelentős szerkesztői munkássága (Vízügyi Figyelő, szakszótár és egyéb kiadványok. A Társaság Kitüntetések Bizottságának titkára 1977-től 1990-ig. (Pro A. 1991)

CSOMA JÁNOS (Anarcs, 1924. V. 9.–Budapest, 1998. X. 1.) Okl. mérnök, egyetemi doktor (1968). Munkásságát Salgótarjánban kezdi, majd 1953-ban a Bp. Műszaki Egyetem mérnöke, 1956–58: a szarvai ÖRKI és a Földmérő Munkaközösség foglalkoztatja. Közben 1956. évi tevékenysége miatt sérelmek érik. 1959-től nyugdíjba menetelég, 1983-ig a VITUKI kutatója, tudományos osztályvezetője. Először az öntözés kérdései foglalkoztatták, majd fő kutatási területe a folyószabályozás, folyókkal kapcsolatos felvételi, hidrológiai, hidrológiai statisztikai és hidraulikai kérdések, továbbá a jégjelenségek vizsgálata lett. Munkásságát több mint 70 (önálló és társszerzőkkel) publikált cikk, kiadvány, atlasz stb. örökíti. Részt vesz a határvízi bizottságok munkájában, szakértőként dolgozott Algériában és Nigériában. Az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztály vezetőségének tagja volt. (SE.e. 1967, Pro A. 1977)

CSOPORT DEZSŐ (1910.–Miskolc, 1978. IV. 22.) okl. vegyész. Vízügyi munkásságát mint a miskolci Lenin Kohászati

Művek vízlaboratóriumának vezetője végezte. Irányította az ország egyik legnagyobb vízigényes ipari vállalatának víz- és szennyvízvizsgálatait, a vállalati vízbeszerzés és -tisztítás technológiájának kidolgozását, működésének állandó ellenőrzését. Szakterületén belül szennyvízkérdések képezték érdeklődésének súlypontját. A területi társasági munka egyik aktív vezetője volt. (FJ.e. 1960)

D'ANCONA, UMBERTO (1896–1964), Olaszország. Fiumében született, és 1914–1915 között a budapesti Tudományegyetemen biológiát és kémiát hallgatott. További tanulmányait Rómában folytatta. A biológia általános kérdéseivel foglalkozó zoológus és a különféle víztípusokat, populációs dinamikát kutató hidrobiológus egyesült benne, aki még általános oceanográfiaival és tengeri fiziológiával is foglalkozik. Egyetemi tanári működésének nagy részét Páduában fejté ki. 200-nál több tudományos munkája, kiváló könyvei jelennek meg: „A létért való küzdelem”, „A zoológia kézikönyve”, „Az általános biológia elemei”, amelyek sok kiadásban, az olaszon kívül németül és angolul is megjelentek. 1956–1962 között a Nemzetközi Limnológiai Társaság (SIL) elnöke. (Tt. 1962)

DABOLCZI JÁNOS (Bustyaháza, 1903. XI. 22.–Budapest, 1985. II. 7.) okl. mérnök. 1927–29-ben magánmérnök, 1929–32: különböző földmérési felügyelőségeken dolgozik. 1932–48: az Ecsedi Lápleszapoló és Szamos-balparti Ármentesítő Társulat mérnöke, szakaszmérnöke. Az államosítás után szakaszmérnök, helyettes kirendeltségvezető, osztályvezető a Nyíregyházi VIZIG-en. 1957-től 1965-ig, nyugdíjba

menetelig az OVF ill. OVH csoportvezető főmérnöke. Munkássága főleg a gyakorlati ármentesítés, ár- és belvízvédelemhez kapcsolódik, központi beosztásban az árvízvédelem rövid és hosszabb távú tervezésével foglalkozott. Több mint 20 különböző publikációt jelentetett meg. 1940-től kezdve részt vesz védekezőként, később irányítóként az árvizek elhárításában. (BÖ.é. 1980)

DÁVID LÁSZLÓ (Budapest, 1939. V. 21 – Amszterdam, 1987. XI. 12.) okl. mérnök, okl. szakmérnök, a műszaki tud. kandidátusa, c. egyetemi tanár. Pályafutását a debreceni VIZIG-nél kezdte 1962-ben, majd az OVF ill. OVH Vízhászónosítási Osztályán működik. 1968-tól a Műszaki Titkárságon, 1972-től vezetőjeként dolgozik, 1974-től főosztályvezető, osztályvezető 1980–83; az OMFB főosztályvezető-helyettese. 1983-tól az ENSZ UNEP szervezetében, Nairobi-ban dolgozott, mint a UNEP átfogó vízügyi program kidolgozója és megvalósításának irányítója. Tudományos munkássága a vízgazdálkodásra, s ezen belül is elsősorban a vízkészlet-gazdálkodásra terjed ki. Jelentős tudományos eredményeit közel 120 publikációban ismertette. Mintegy 15 éven keresztül oktatott a vízügyi felsőoktatásban. Számos hazai szakmai bizottság meghatározó személyisége. (Pro A. 1978)

DECSI SÁNDORNÉ (Bicske, 1939. X. 7.) okl. mérnök. 1964-től 1991-ig – kisebb megszakításokkal –, kényszerű nyugdíjba menetelig a VITUKI munkatársa, tud. főmunkatársa. Működésének szakterülete a folyószabályozás, műtárgy-hidraulika. E témakörből mintegy 20 szacikket publikált. (Pro A. 1977)

DEGRÉ ANDRÁS (Budapest, 1942. XII. 21.) okl. vegyész mérnök (1967), okl. környezetvédelmi szakmérnök (1979), okl. mérnök-közgazdász (1992). A Földtani Kutató-Fúró Vállalat (1967–71) analitikai csoportvezetője után, 1971-től a Baranya Megyei Vízmű Vállalat dolgozója. Különböző beosztásokban dolgozott. A vállalat 1997. évi átszervezésekor műszaki igazgató helyettes. 1997. májusától a Komló-Víz Kft. műszaki igazgatóhelyettese. Kezdetben vízminőségi, később éveken keresztül ivó- és szennyvíztisztítási technológiai feladatokkal, illetve a szolgáltatás szervezésével foglalkozott. Szakmai munkássága főleg technológiai témakörökhez kapcsolódik (18 cikk és számos előadás). Az MHT Baranya Megyei Területi Szervezetének és a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztályának 1972 óta tagja. Előbbinek 1975, utóbbinak 1988 óta vezetőségi tagja. A Baranya Megyei Területi Szervezet elnöke 1999 óta. (Pro A. 1994)

DELY GÉZA (Baja, 1948. VIII. 28.) okl. mérnök. 1969–70-ben a vízügyi építőiparban, Veszprémben dolgozik, majd 1970-től a székesfehérvári VIZIG-nél mérnöki beosztásokban teljesít szolgálatot, 1984 óta osztályvezető-helyettes, 1987–1994-ben osztályvezető. 1994-től a Loranger Kft.-nél műszaki igazgató. Szakterületei: hidrológiai és vízgazdálkodási tanulmányok, műszaki tervezés, hidrológiai adatgyűjtés és számítógépes feldolgozás, Balaton és Velencei-tó kotrása, mely témákban – részben társszerzőkkel – mintegy 10 publikációja jelent meg. Az MHT Középdunántúli Területi Szervezete titkára 1976–87 között. (Pro A. 1982)

DÉGEN IMRE (Miskolc, 1910. XI. 8.–Gyöngyös, 1977. VI. 16.) okl. mérnök, c. egyetemi tanár (1967). 1945-ig magánmérnök, 1945–46-ban a földosztás egyik műszaki vezetője. 1946–55: a szövetségi mozgalomban h. vezérigazgató, majd a SZÖVOSZ elnöke. 1955–75: mint vízügyi főigazgató, illetve mint államtitkár, a vízügyek legfelsőbb irányítója. A vízügyi szolgálatot 20 év alatt új típusú, egységes, ütőképes szervezetté alakította, az egykori fogalmak szerinti népgazdasági „ágazattá”, majd „ággá” emelte. Nevéhez fűződik a hatékony árvízvédelem, belvízvédelem, a vízépítőipar, a korszerű vízgazdálkodás megteremtése, az új társulati mozgalom megindítása, a vízügyi szakemberek képzésének magasabb szintre emelése, és nem utolsósorban nevéhez kötődik az új vízügyi törvény megalkotása. Kormánybiztosként mintaszerűen irányította az 1965-ös dunai és az 1970-es tiszai, addig nem látott méretű árvízvédekezést. Magas szintre emelte a nemzetközi vízügyi kapcsolatokat, tevékenyen részt vett a mérnökképzésben. Jelentős szakirodalmi munkásságát több mint 100 publikáció és a kétkötetes „Vízgazdálkodás” c. könyve reprezentálja. Az MHT-ban számos előadást tartott, a Társaság munkáját támogatta. (Elsőként nyerte el a VP.d-t 1971-ben, MTESZ.d. 1972)

DÉRI JÓZSEF (Hódmezővásárhely, 1940. IX. 5.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1990), 1965 óta nyugdíjba menetelég a VITUKI tudományos kutatója. Franciaországban ösztöndíjas, hidrológus szakértő volt Marokkóban és Algériában. Közreműködött a vízkészletgazdálkodás megalapozásában, folyami jégjárás befolyásoló tényezők feltárásában, a dunai vízlépcsők, tározók hordalékjárását módosító tényezők

összefüggéseinek kutatásában, valamint a nagyvízi jellemzők változásainak, összefüggéseinek vizsgálatában. Munkásságának eredményeit több mint 40 szakcikken és három könyvben tette közzé. Az MHT Vízgazdálkodási Szakosztály vezetőségének aktív tagja. (Pro A. 1989)

DÉVAI ISTVÁN (Nagykálló, 1947. IX. 22.) okl. hidrobiológus, egyetemi doktor (1973), a biológia tud. kandidátusa (1980). 1971 óta a Hajdú-Bihar Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat laboratóriumának vezetője. Másfél évig a Floridai Egyetem vendégkutatója volt (1990–91). Hidrológiai munkássága az ivóvíz vizsgálatán kívül kiterjed a felszíni vizekre és szennyvizekre is. Nyomtatásban eddig 55 tudományos közleménye jelent meg. Közülük több vezető nyugati folyóiratokban. Közleményeire rangos külföldi folyóiratokban is hivatkoznak. Igényes írásai közül kiemelkedett a Natura folyóiratokban megjelent – Wittner Ilonával közösen jegyzett – írása, melyért szakirodalmi nívódíjat nyertek. Az MHT Limnológiai Szakosztály által megrendezésre kerülő Hidrológus Napokon számos előadást tartott. (VS.n.d. 1990)

DÉVÉNY ISTVÁN (Budafok, 1890. VII. 25.–Szeged, 1978. IX: 23.) okl. mérnök. A temesvári Kultúrmérnöki Hivatalnál kezdte állami szolgálatát, majd az első világháború után folyammérnök, 1928–29: társulati igazgató-főmérnök, 1929–34: az FM-ben működik, 1934–44: a nyíregyházi Folyammérnöki Hivatal vezetője, 1945 után, 1959. évi nyugdíjba menetelég a szegedi VIZIG-en teljesít szolgálatot. Működése során főleg a Tisza különböző szakaszainak folyószabályozási munkáit irányította. Foglalkozott többek között Tokaj

és a Borsodi nyílt ártér ármentesítési és belvízvédelmi kérdéseivel, a Szamos és a Maros szabályozási műveinek helyes kialakításával stb. A Szegedi Területi Szervezet irányításával a vízgazdálkodás csaknem minden problémájával foglalkozott, azok időszerűségének időpontjában. Irodalmi munkásságát a szakcikkek mellett néhány – főleg a nagy eldököt méltató – megemlékezés jelzi. (Sch.F.é. 1958, Tt. 1965, MTESZ.d. 1973)

DICHÁZY ISTVÁNNÉ (Nyíregyháza, 1921. VI. 24.) okl. tanítónő 1941-ben a Felsőszabolcsi Tiszai Ármentesítő és Belvízszabályozó Társulatnál kezdi vízügyi szolgálatát, majd munkássága a nyíregyházi VIZIG-ben kapcsolódik, hol különböző beosztásokban (pl. igazgatói titkárnő) dolgozott, 1978-ban ment nyugdíjba, ettől kezdve a VIZIG muzeális gyűjteményének gondozója. Nagy szerepe volt az Igazgatóság területén lévő vízügyi emlékhelyek, a tiszaberceli és nagyecsedei szivattyútelep műszaki műemlékké nyilvánításában. Számos szakmatörténeti kiállítás előkészítője. A Nyíregyházi Területi Szervezet aktív tagja. (Pro A. 1996)

DIPPOLD ANNA (Gaál Lászlóné) (Nagykanizsa, 1919. VII. 27.–Budapest, 1976. XI. 7.) okl. középiskolai tanár, okl. vegyész. Szakmai munkásságát 1942-től nyugdíjba menetelég, 1975-ig az Országos Közegészségügyi Intézetben töltötte. 1965-ig munkáját főleg vízvizsgálatok töltötték ki, míg 1965-től radiológiai kérdésekkel foglalkozott. Szakmai eredményeit mintegy 10 publikációban tette közzé. A Társaság Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztályának vezetőségi tagja. (VP.e. 1952)

DITRÓY JÁNOS (Sopron, 1879. XII. 4.–Budapest, 1961. VIII. 2.) okl. mérnök. Kilenc évi tanársegédeskedés után, 1916–32: az FM Vízügyi Műszaki Főosztályon teljesít szolgálatot. 1932-től nyugdíjba menetelég, 1939-ig a Vízrajzi Intézet vezetője. 1939–48: külön megbízással tervezési munkákat végez, 1948–50: az OVH tervező csoportját vezeti. 1950-ben a MÉLYÉPTERV szolgálatába lép, és innét megy 80 évesen másodszor is nyugdíjba. Sokoldalú, valóban „általános” mérnök volt, egyaránt értette a vízépítést, az alapozást, a statikát, a vas- és vasbeton szerkezeteket, vasútépítést, geodéziát. Meghatározó volt közreműködése a Bp-i Vámmentes Kikötő és Gabonátárházak, a Soroksári-Duna-ág munkálatai, a siófoki Sió-zsilip, a Nicki-gát, a szolnoki gabonátárházak, a Békési Kikötő stb. tervezésében. Irodalmi munkásságát – mivel hivatását elsősorban a tervezésben látta – csak mintegy 10 publikáció jelzi. (Tt. 1958)

DOBOS ALAJOS (Pápoc, 1928. IX. 19.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1967). 1952–61: a Műegyetemen tanársegéd, adjunktus. 1961–62: Állami Gazdaságok Igazgatósága, Kecskemét, 1963–75: Művelődésügyi Minisztériumban a műszaki egyetemek és főiskolák ügyivel foglalkozó osztály vezetője, 1975-től a Műegyetem docense, 1978-tól nyugdíjba menetelég egyetemi tanára. Életútja elválaszthatatlan a felsőoktatástól, 1961 és 1975 között is mellékállásban folytatja oktatói munkáját. Tudományos működésének, kutatásainak köre főleg az öntözésre terjed ki. Részt vesz és irányít számtalan hazai és külföldi vízhasznosítási tervezést, több hosszabb külföldi tanulmányutat tesz.

Számos írása jelent meg, több találmány és szabadalom birtokosa. (VP.e. 1960)

DOBOS ÍRMA (Szentes, 1926. V. 11.) okl. geológus, egyetemi doktor (1950), Euro-Geológus (1999). Rövid oktató munkája után 1949–1951 között a szegedi tudományegyetem Földtani Tanszékén dolgozik. 1950-től az országos földtani térképező munkában vesz részt, később mint a Magyar Állami Földtani Intézet tudományos munkatársa (1951). 1954–58: a Tokodi Mélyfúró Vállalat üzemi, majd főgeológusa, 1958–1982: az Országos Vízkutató és Fúró Vállalatnál csoport-, osztályvezető, főgeológus és műszaki tanácsadó. 1966–68 között Kubában geológus szakértő. Fő munkaterülete: földtani térképezés, szénkutatás, lyukgeofizikai mérések alkalmazása, általános vízellátás, ásvány- és gyógyvízkutatás, földtani és vízföldtani tudománytörténeti kutatás, vízügyi kiállítások rendezése. Szakmai munkáját mintegy 2500 vízföldtani szakvélemény, 270 részben idegen nyelven is megjelent tanulmány, könyv, könyvrészlet tanúsítja. Kijelölte az ország első izotóptemetőjének helyét (1957). Ásvány- és hévízkutatás irányítója a VIKUV főgeológusaként Jugoszláviában és Szlovákiában (1969–75). A budapesti orvostudományi egyetemen 1997 óta meghívott előadó. – Az MHT Balneotechnikai (1992) és a Hidrogeológiai Szakosztály vezetőség (1990), a Hidrológiai Tájékoztató szerkesztőbizottságának (1990), és a Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj Bizottságának tagja (1993). (ZsV.e. 1974, Pro A. 1980, Sch.F.é. 1988, Tt. 1994)

DOMBAY GÁBOR (Budapest, 1970. VI. 1.) okl. mérnök (1995), PhD (1999). 1995

és 1998 között doktorandusz a BME Vízellátás-Csatornázás Tanszékén. Doktori kutatását 1997 és 1998 között a Lyonnaise des Eaux CIRSEE kutatóintézetében fejezi be, az ivóvíz elosztóhálózatbeli minőségválogatásának témakörében. 1999-től a Fővárosi Vízművek Részvénytársaságánál dolgozik, kezdetben a vízminőségi és környezetvédelmi Osztályon, majd 2000-től a vállalat hatékonyságnövelését célzó BPR Projekt helyettes vezetője. Szakmai munkásságát 11 publikáció mutatja. Több szakmai egyesület tagja, bizottságának aktív résztvevője. (VS.n.d. 2000)

DOMOKOS MIKLÓS (Pécs, 1935. X. 14.) okl. mérnök, okl. alk. matematikus (1968), okl. hidrológus (Madrid, 1982), egyetemi doktor (1971). Munkásságát 1959-ben Szegeden a VIZIG-nél kezdi, majd 1961 óta a VITUKI kutatója, csoport-, osztályvezetője. Fő munkaterületei a hidrológia és vízkészlet-gazdálkodás témáihoz kötődnek, a felmerült kérdések elméleti-matematikai megoldásai foglalkoztatják. Részt vesz a kerettervek megalapozó munkáiban, elkészítésében. Oktatóként működött a BME-n, az Idegen Nyelvű Továbbképző Központban a német szaknyelvet tanítja. Szakértői tevékenységet fejt ki nemzetközi szervezetekben (EGB, Dunabizottság stb.), előadó körutat tett Olasz- és Lengyelországban, az NSZK-ban, USA-ban és Ausztriában. Szakirodalmi munkásságát mintegy 190 bel- és külföldi szakcikk, több könyv magyarra fordítása jelzi. 1985 és 1993 között a Víz-gazdálkodási Szakosztály elnöke, a Hidrológiai Közlöny szerkesztőbizottságának 1968-óta tagja. (VP.e. 1967, SE.e. 1974, Pro A. 1983, BÖ.é 1991, VS.n.d. 1984, 1989, KJ.d. 1998)

DONÁSZY ERNŐ (Nagykanizsa, 1910 – Szekszárd, 1986) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor. Pályája elején mint szerzetes tanár, biológiát tanít, majd a szarvasi Haltenyésztési Kutató Intézetbe került, onnan 1977-ben ment nyugdíjba, mint műszaki igazgató-helyettes. Fő munka- és érdeklődési területe az elméleti és alkalmazott limnológia, vízi környezeti rendszerek, valamint a tudomány- és technikatörténet. E témákból kerülnek ki publikációi is. A Társaság Limnológiai Szakosztályának titkára 1954–58 között. (Pro A. 1979)

DOOGE, JIM C. I. (Írország). A Cork-i és a Dublini Egyetemen vízépítéstan tanára. A negyvenes években kapcsolódott be a hidrológia művelésébe, és a tudományos alapoktól kezdve a gyakorlati alkalmazásokig, ért el kimagasló eredményeket. Az egységárhullámkép elméleti megalapozásával lendítette előre a determinisztikus hidrológiát. A lineáris és nem lineáris modellezés lehetőségét kiterjesztette a nagytérségi folyamatok leírására. A csapadéklefolyás-modellek, a szimulációs eljárások területén hozott létre maradandót. Briliáns egyénisége országa politikai életében magas posztokra vezette, a parlament elnöke és külügyminiszter is volt. Hatékony munkát végzett a nemzetközi tudományos szervezetek fejlesztésében, az IAHS és az IUGG keretében elnöki tiszteiben. Több előadást tartott hazánkban, tanácsaival segítette a nyolcvanas évek első felében megvalósított hidrológiai előrejelzési programot. A világ egyik legismertebb és -elismertebb hidrológusaként az éghajlatváltozások hatásainak vizsgálatában vesz részt, a téma nemzetközi kutatásait szervezi. (Tt. 1971)

DÖVÉNYI PÉTER okl. geofizikus, az Eötvös Loránd Tudományegyetem munkatársa. Fő kutatási területe a geotermika. Nevéhez kapcsolódik a számítógépes termikus adatbázis létrehozása és működtetése. (VS.n.d. 1984)

DUDICH ENDRE (Nagysalló, 1895. III. 20.–Budapest, 1971. II. 5) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1920), egyetemi magántanár (1925), az MTA levelező (1932), majd rendes tagja (1942), Kossuthdíjas. 1919–34: A Nemzeti Múzeum állattárában dolgozik, 1934–67-ig – nyugdíjba menetelég az ELTE Állatrendszertani, Állatföldrajzi Tanszék professzora. Fő munkaterületei: állatrendszertani, faunisztikai kutatások, hidro- és barlangbiológia, biocönológia stb. Számos hazai és külföldi tudományos egyesület tagja, dísz- és tiszteleti tagja. Szakirodalmi tevékenységét több mint 200 publikáció (részben német ill. angol nyelven) jelzi. Emellett több szaklap ill. szakkönyv szerkesztője, társszerzője volt. (Tt. 1965)

DULOVICS DEZSŐ (Rimaszombat, 1935. III. 6.) Okl. mérnök, egyetemi doktor (1979) Ph.d. igazságügyi szakértő. Mérnöki működése a műszaki felsőoktatáshoz kapcsolódik. 1960–70: a pozsonyi Szlovák Műszaki Egyetem tanársegédje, adjunktusa, 1970–71: Pozsonyban a Vízgyátlkodási Fejlesztési Intézet főmunkatársa. Áttelepülése után 1971-től nyugdíjba menetelég a Műegyetem adjunktusa, docense. Szakterülete a vízellátás, csatornázás, víz- és szennyvíztisztítás. Részt vett Pozsony és Nyugat-Szlovákia vízellátásának fejlesztési tervei, egyes városok rekonstrukciós terveinek kidolgozásában, számos kutató-fejlesztő munkában. Mintegy 40 publiká-

ciója jelent meg Szlovákiában és Magyarországon. A Társaság Csatornázási és Szennyvíztisztítási Szakosztályának 1999-ig elnöke, majd vezetőségi tagja. (Pro A. 1987, Tt. 1996)

DULOVICSNÉ DOMBI MÁRIA (Szeged, 1937 . II. 9.) okl. mérnök, egyetemi doktor. Munkássága a hazai felsőoktatáshoz kapcsolódik, a vízellátás- csatornázás témakör köré csoportosul. Pályafutását a BME Vízgazdálkodási Tanszékén tanársegédként kezdi, majd az Ybl Miklós műszaki Főiskola oktatója lesz, s 2000-ben mint tanszékvezető főiskolai tanár vonul nyugdíjba. Írásai szaklapokban jelentek meg. Az MHT Oktatási Bizottságának elnöke 1990–99 között. (Pro A. 1994)

DUNKA SÁNDOR (Debrecen, 1926. VIII. 7.) jog- és államtudományi doktor (1949). 1949-től 1960-ig mint építésvezető az állami építőiparban dolgozott Debrecenben, Kazincbarcikán és Tiszapalkonyán. 1961-től 1989-ig, – nyugdíjazásáig – a Tiszántúli Vízügyi Igazgatóság terv- és beruházási osztályvezetője volt, ezalatt részt vett a Tiszántúl vízgazdálkodásának fejlesztési munkáiban, a terület ár- és belvízvédekezésében, a Tiszadobi Vásárhelyi emlékmű megvalósításában. Eddig két könyve (egyik társszerzőként), s több mint 100 tanulmánya jelent meg a tudomány- és technikatörténethez kapcsolódva, s e témakörökben szervezett több konferenciát és tudományos ülést. Tagja a Társaság Történeti Bizottságának, elnökségi tagja a Társaság Hajdú-Bihar megyei Szervezetének, a MTESZ Hajdú-Bihar megyei Szervezete Műszaki és Természettudományi Emlékbizottságának elnöke. (Pro A. 1993)

DVIHALLY ZSUZSANNA Tamás Ferencné (Budapest, 1930. VII. 8.) okl. biológus-kémikus, egyetemi doktor, a biológiai tud. kandidátusa (1965). 1953–54 között a Nemzeti Múzeum Növénytarában ill. a Földmérő és Talajvizsgáló Irodában dolgozik, 1954-től a Haltenyésztési Kutató Intézetben aspiráns. 1957-től a Magyar Duna-kutató Állomás tudományos munkatársa, főmunkatársa. Fő munkaterülete a Duna-víz fizikai és kémiai sajátosságainak részletes vizsgálata, ökológiai vizsgálatok, fényhatásvizsgálatok stb. Jelentős előadói munkássága, szakirodalmi tevékenységét több mint 80 – magyaron kívül német, orosz, belga, román, jugoszláv – folyóiratokban stb. megjelent publikáció mutatja. A Limnológiai Szakosztály vezetőségének aktív tagja volt. (VP.e. 1958)

DYCK, SIGFRIED (Landsberg/Warthe, 1926.) Németország. 1952-ben szerzett mérnöki oklevelet Drezdában, vízépítő szakon. 1952–66 között a berlini Vízgazdálkodási Intézetben dolgozott, ez idő alatt szerzett tudományos fokozatokat a tározók kiegyenlítő hatásáról, és a többéves tározók hatásának valószínűségelméleti számításáról írt disszertációval. 1967–1991 között a Drezdai Műszaki Egyetem hidrológia professzora, 1986-tól a berlini Tudományos Akadémia levelező tagja. Kutatási területe magában foglalja az általános és alkalmazott hidrológia minden részterületét. Különösen a vízmérlegek, csapadékfolyás-kapcsolatok, árvizek, aszályok tárgykörében 130 közleménye jelent meg. Szerkesztője és egyik szerzője a Berlinben 1980-ban megjelent kétkötetes „Alkalmazott hidrológia c. tankönyvnek. Ezt a munkáját az 1968-ban megjelent „Sztocchasztikus tározógazdálkodás” c. művével

együtt magyarra is lefordították. Az „Acta Hydrophysica” társszerkesztője, számos nemzetközi tudományos egyesület tagja és tisztségviselője. AZ IAHS-ben több bizottságban fejtett ki aktív szerepet. Rendszeresen járt Magyarországra, több előadást tartott. Támogatta magyar szerzők NDK-beli megjelenését. (Tt. 1978)

EIBEN ENDRE (Sátoraljaújhely, 1946. XI. 20.–Nyíregyháza, 1998. II. 8.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1978). Szakmai tevékenysége a Felső Tiszavidékhez kapcsolódik, 1971-től a nyíregyházi VIZIG munkatársa. Beosztott mérnök, csoport-, osztályvezető, vízügyi tanácsos. Működési szakterülete az árvízvédelem, folyószabályozás és vízrendezés. Aktívan részt vesz a magyar-csehszlovák határvízi szakértői munkában. Szakirodalmi munkássága elsősorban az árvízvédelemhez és folyószabályozás témaköréhez kötődik. A Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Területi Szervezet titkára 1985-től haláláig. (Pro A., 1990)

EMBER KÁROLY (Budapest, 1933. VII. 9.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1968). 1956–61: a Földtani Intézetben dolgozik, 1961-től nyugdíjba menetelég a Mélyépítési Tervező Vállalat ill. Kft. irányító tervezője. Főbb munkaterületei: vízföldtani kutatások és feltárások, víztermelő telepek feltárása, kialakítása, vízműtervezés, talajvízszint-süllyesztés, zagy- és iszapterek, salak-, pernyetárolók telepítése. Szaklapokban több ismertetést, cikket írt, előadást tartott hidrogeológiai témakörben. A Vízellátási és Hidrogeológiai Szakosztály titkára 1957–74 között. 1974–80 között az MHT központi titkára. (VP.e. 1958. Pro A. 1977, BÖ.é. 1990)

EMDE, VON DER, WILHELM (Kassel, 1922) Németország, Ausztria. A Hannoveri Műszaki Főiskolás szerzett mérnöki oklevelet 1948-ban. 1949–1958 között a Főiskola Települési Vízgazdálkodási Intézetnek tanársegédje, majd főmérnöke. 1958–1963 között Hamburg város szennyvíztisztító telepeinek igazgatója. 1964–1987 között a bécsi műegyetem Víztisztítási és Vízrendezési Tanszékének professzora. Számos nemzetközi kitüntetés tulajdonosa, a Hannoveri Egyetem díszdoktora. Többször járt Magyarországon, előadásokat tartott, számos szennyvíztisztással foglalkozó tagtársunkat fogadta, ausztriai tanulmányútjaikat szervezte. (Tt. 1980)

EMSZT KÁLMÁN (Mezőtúr, 1873. VII. 10.–Budapest, 1957. IV. 8.) okl. vegyész, egyetemi doktor. 1895–1990: tanársegéd, 1990-től 1935-ig, nyugdíjba menetelég a Földtani Intézetben vegyész, fővegyész, laboratóriumvezető, igazgatóhelyettes és kísérletügyi főigazgató. Ezt követően ugyanitt még 9 évet tevékenykedett. Munkásságnak gerincét a Balaton fenéki szapjának kémiai vizsgálata és elemzése (több mint száz), tőzegek és ásványvizek, valamint kőzetek (több ezer) elemzése alkotja. Szakirodalmi tevékenységét több mint 50, szaklapokban, évkönyvekben stb. megjelent publikáció jelzi. (Tt. 1941)

ENTZ BÉLA (Budapest, 1919. XII. 26.) okl. biológus, egyetemi doktor (1942), a biológiai tud. kandidátusa (1952). 40 éves aktív szolgálatát a tihanyi Biológiai Kutató Intézetben tölti, mint kutató, igazgatóhelyettes, mb. igazgató. 5 évet (1966–69) FAO szakértő Ghanában, 1969–74 között Egyiptomban. A világ szinte minden földrészén gyakori FAO, UNNEP szakértő.

A vizek (különösen a Balaton) kémiai ill. a halfajok ökológiai vizsgálata áll kutatásai középpontjában, valamint a trópusok limnológiai viszonyai foglalkoztatják. Szakirodalmi munkásságát mintegy 1000 tudományos publikáció mellett két könyv is jelzi. Hazai előadásain kívül a nemzetközi tudományos ülések, kongresszusok – soknyelvű – előadója. A Társaság Limnológiai Szakosztályának két cikluson át elnöke. (EG.e. 1960, BÖ.é. 1967, Sch.F.é. 1981. Tt. 1990)

ERDÉLYI MIHÁLY (Kolozsvár, 1917. II. 18.) természetrajz-földrajz szakos középiskolai tanár, egyetemi doktor (1959). 1940–50 között tanár, 1950–62 között az Állami Földtani Intézet, majd a Bauxitkutató Vállalat vezető munkatársa, ezután nyugdíjba meneteléig, 1979-ig a VITUKI-ban tudományos munkatárs, csoportvezető. Bányászati kutatásokkal, és földtani térképezéssel foglalkozott, majd úttörő munkát végzett a VITUKI-ban az országos mélységi vízkutatás alapjainak megteremtése terén, a hidrológiai, geológiai és geofizikai szemlélet ötvözésével. Széles körű ismeretei külföldi szakértői munkájában is érvényesültek. Számos előadást tartott hazai és külföldi egyetemeken, szakegyesületekben és tudományos üléseken. Több tucat tanulmánya jelent meg hazai és külföldi szaklapokban. (ZsV.e. 1964, Sch.F.é. 1977)

ERKI IMRE okl. geofizikus, az Eötvös Loránd Tudományegyetem munkatársa. Fő kutatási területe a geotermika és a kőzetek hővezető képességének laboratóriumi vizsgálata. (VS.n.d. 1984)

ERTEL, HANS (1904–1971) Németország. Nehéz fiatalsága után végezte el a

berlini egyetemet. Geofizikusnak indult, de kezdetben meteorológusként működött az egyetemi meteorológiai intézetben. 1941-től Berlinben, majd Innsbruckban professzor, 1946–1962 között a berlini Humboldt Egyetem geofizikai intézetét vezeti és 19948-tól párhuzamosan a Német Tudományos Akadémia fizikai hirográfiai intézetének élén is áll. Így került szoros kapcsolatba a hidrológiával, tengeri tanulmányain kívül tavak vízlengésével, hordalékmozgással, folyók életével foglalkozik. Az általa alapított Acta Hydrophysica lapjain támogatta, elősegítette magyar szerzők cikkeinek megjelenését. (Tt. 1967)

ESZÉKI OTTÓ (Pécs, 1945. I. 3.–Pécs, 1997. I. 31.) okl. üzemmérnök, 1968-tól nyugdíjazásáig, 1991-ig a pécsi VIZIG hidrológusa, csoportvezetője, üzem- és osztályvezető-helyettese. Az Igazgatóság vízrajzi tevékenységének megszervezője. Fő munkaterülete a Dél-Dunántúl hidrológiai feltárása, és az észlelőhálózat-üzemeltetés módszereinek, eszközeinek fejlesztése. Gyakorlatvezető a közép-, felsőfokú és posztgraduális szakoktatásban. Határvízi bizottság szakértője. A Dráva Hidrológiai Atlaszának társszerzője. (Pro A. 1988)

ÉCSI IMRE (Nagybajcs, 1935. VIII. 8.) okl. mérnök. 1959-től 1990-ig, nyugdíjba meneteléig a győri VIZIG mérnöke, építésvezetője, szakaszmérnöke, csoport-, osztályvezetője, 1974-től termelési igazgatóhelyettese. Főbb munkaterületei: vízmosás-kötések, Rába menti és Győr városi árvízvédelmi művek erősítése, kisebb vízfolyások rendezési munkái, Szigetköz fakadóvizeinek elvezetése, a VIZIG építési, termelési munkáinak megszervezése és irányítása. (VS.n.d. 1982)

FARKASS KÁLMÁN (Lovasberény, 1859. XI. 17.–Budapest, 1953. I. 28.) okl. gépészmérnök. Előbb kultúrmérnökként tevékenykedik, 1892-től az Országos Vízépítési Igazgatóság munkatársa, a Közegészségügyi Mérnöki Szolgálat egyik megszervezője, később vezetője. Több ízben járt külföldön tanulmányúton, 1990-ben a párizsi világiállítás szervezésével kapcsolatban részt vett a Nemzetközi Közegészségügyi és Demográfiai Kongresszuson. Tanulmányai és cikkei főleg a Vízügyi Közleményekben és a Magyar Mérnök- és Építészegylet kiadványaiban jelentek meg. A hazai városok csatornázásáról írt tanulmánya elnyerte a Mérnökegylet 1896. évi aranyérmét. A Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának (az MHT jogelődjének) 1922–29 között elnöke. (Tt. 1929)

FAZEKAS KÁROLY (Budapest, 1897. VII. 8.–Budapest, 1966. V. 24.) okl. mérnök. 1924-ben került az állami vízügyi szolgálathoz. Dolgozott a Budapesti Kikötő építésén, a Szombathelyi, a Budapesti Kultúrmérnöki, a Nyíregyházi Folyamérnöki és a Miskolci Kultúrmérnöki Hivatalnál, az Országos Halászati Felügyelőségen. 1940-ben az FM kötelékében kerületi felügyelő. 1948-tól a Vízrajzi Osztály vezetője. Ezután a Vízrajzi Intézet, majd 1951-től 1962-ig a VITUKI munkatársa. Munkásságának fő szakterületei: medermorfológia mérés-technikai és műszerszerkezeti problémák megoldása, a Balaton-kutatás újraindítása, a VITUKI „Balaton” kutatóhajójának tervezése. A vízügyi szolgálat egyik legképzettebb szakfordítója volt. Aránylag keveset publikált, tudását a Mérnök-továbbképző Intézet kurzusain adta tovább a fiatalabb generációnak. (BÖ.é. 1961)

FÁY CSABA (Budapest, 1928. IV. 30.) okl. gépészmérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1969), egyetemi doktor (1970), c. egyetemi docens (1970). 1948–61: a Vízgépek Tanszékének kutatója, 1961–63-ban a Ganz-MÁVAG Vízgéptervező Iroda osztályvezetője, 1963–75: a Diósgyőri Gépgyár főkonstruktor, 1975-től 1988-ig a Fővárosi Vízművek műszaki tanácsadója. Fő munkaterülete a vízgépek, ezen belül leginkább a szivattyúkkal kapcsolatos kérdések. A több mint 310 publikáción kívül (részben idegen nyelven is) több szakkönyve és tankönyve (részben társszerzőkkel) látott napvilágot. Aktív mérnök továbbképző és szakmérnöki oktató a budapesti, miskolci, gödöllői egyetemeken, és a bajai műszaki főiskolán. A Társaság Vízellátási Szakosztályának egyik aktív résztvevője. (BÖ.é. 1984)

FÁZOLD ÁDÁM (Miskolc, 1934. VI. 24.) okl. vegyész, egyetemi doktor (1957). 1957–68: a Borsod Megyei KÖJÁL vegyész, 1968-tól a miskolci VIZIG vízminőségvédelmi Osztályának vezetője. Főbb munkaterületei: víz- és levegőszennyezett-ségi vizsgálatok, ipari és olajipari szennyvizek vizsgálata, öntisztulási vizsgálatok, automatikus vízminőség-mérő állomások tapasztalatai stb. Irodalmi munkásságát több mint 70 szakcikk (részben társszerzőkkel) jelzi hazai és külföldi folyóiratokban. Több akadémiai és egyéb szakbizottság tagja. 1957-től 74-ig a Szennyvíz Szakosztály titkára. 1974-től 1990-ig a Borsodi Területi Szervezet titkára, 1990-től 1999-ig alelnöke, 1999-től tiszteletbeli alelnöke. (VP.e. 1971, Pro A. 1980, MTESZ.d. 1984)

FEHÉR FERENC (Budapest, 1946. IV. 4.) okl. mérnök (1970). Szakmai pályáját a VITUKI Műszaki Fejlesztési Intézeténél

1970-ben kezdte. Az 1990-es évek elejétől a MULTI KANÁL Kft. ügyvezető igazgatója, 1997-től a Vízgazdálkodási Társulatok Országos Szövetségének titkára. Működésének fő szakterülete a vízrendezés, különösen a belvízhidrológiai kérdések, a talajcsövezés és a kísérleti vízgyűjtőterületek berendezése és működtetése. Több publikációja látott napvilágot, a Területi vízrendezés (1986) c. könyv társszerzője. (Pro A. 1999)

FEHÉR JÁNOS (Békéscsaba, 1952. IV. 30.) okl. mérnök, 1976–88 között a VITUKI munkatársa, amikor vízminőség szabályozási kutatási feladatokkal és a nem-pontszerű szennyezések felszíni és felszínalatti vizek minőségére gyakorolt hatásának vizsgálatával és modellezésével foglalkozott. 1988–91-ben vendégkutató az Egyesült Államokban, ahol a telítetlen talajzónában lezajló oldattranszport folyamatok vizsgálata és modellezése volt kutatási területe. Visszatérve, 1990–96 között ismét a VITUKI tudományos főmunkatársa, ahol a felszíni vízfolyások vízminőségi célállapotának meghatározására irányuló országos kutatási programot és több nemzetközi projektet irányított 1996. augusztusától a VITUKI Consult Rt. Igazgatóságának elnöke és ügyvezető igazgatója. Vállalatvezetői feladatai mellett nemzetközi projektek vezetője. Tudományos bizottságok tagja és konferenciák titkára, szekcióvezetője. Több mint 40 publikációja jelent meg magyar illetve idegen nyelven. (VS.n.d. 1987)

FEHÉRVÁRI ISTVÁN (Budapest, 1891. X. 31.–1989. X. 3.) okl. gépészmérnök. Mérnöki oklevele megszerzése (1924) előtt ábrázoló mértan tanár, majd 1924–45: Mohács város mérnöke, főmérnöke, 1945–50:

a város megbízásából a városi malmot és a kendergyárat irányítja, majd a tervezett vasmű (ami végül Dunapentelére került) kérdéseivel foglalkozik. 1950–52: járási mérnök, 1952–57: Komló város főmérnöke. 1957-től 1961-ig – nyugdíjba meneteléig a pécsi VIZIG csoportvezetője. Mint nyugdíjas is, állandóan aktívan dolgozik. Fő munkaterületei a városi vízellátás és csatornázás, építés és üzemeltetés, beruházói tevékenységek, vízjogi engedélyezés stb. (Tt. 1982)

FEJÉR LÁSZLÓ (Budapest, 1950. V. 16.) okl. mérnök (1974), okl. politológus (1994), technikatörténész. 1974–75-ben a VIZDOK Magyar Vízügyi Múzeum munkatársa. 1975–76-ban Budapest XIV. ker. Tanácsánál klubigazgató. 1976–90 között ismét Vízügyi Múzeumnál dolgozik, osztályvezető, 1982-től a múzeum vezetője. 1990–93 között az OVF főosztályvezető-helyettese. 1993 – Vízügyi Múzeum, Levéltár és Könyvgyűjtemény (VMLK) igazgatója. Kutatási területei a vízgazdálkodási társulatok története, vízgazdálkodási politika, a vízügy és a társadalom kapcsolata a történelemben, kiemelkedő vízügyi személyiségek életrajza, stb. Számtalan publikációja jelent meg, köztük 9 önálló könyv, füzet, részben önállóan, részben társszerzőként. 1990-től az MHT Vízügyi Történeti Bizottságának elnöke, szerkesztőbizottsági tagja a Vízügyi Közlemények, a Hidrológiai Közöny és a Víztükör c. folyóiratoknak, szerkesztője a Vízügyi Történeti Füzetek c. kiadványsorozatnak. (VS.n.d. 1995, 1996, Pro A. 1997)

FEKETE ENDRE okl. vegyészmérnök, okl. környezetvédelmi szakmérnök, egyetemi doktor. Korábban a Hajdú-Bihar me-

gyei KÖJÁL-on dolgozott. Ma a Szegedi VIZIG főtanácsosa, osztályvezető-helyettes; a vízminőségvédelemmel és vízi környezetvédelemmel összefüggő vízgazdálkodási tevékenység irányítója. A magyar-román és a magyar-jugoszláv határvízi albizottsági munka állandó résztvevője. A Szegedi Akadémiai Bizottságban és Társaságunkban számos nagyérdeklődést kiváltó előadást tartott. (Pro A. 1995)

FELFÖLDY LAJOS (Mór, 1920. IX. 15.) növénytan, állattan, geológia tárgyakból tudományegyetemi doktorátust szerzett 1942-ben. A biológiai tudomány kandidátusa (1953). 1939–45 között egyetemi gyakornok, majd tanársegéd, 1945–65 között az MTA tihanyi biológiai kutatóintézetének munkatársa, osztályvezetője, 1965-től nyugdíjba meneteléig, 1980-ig a VITUKI tudományos tanácsadója. Nevéhez fűződik a hazai zuzmó-, és mohaszociológia megalapozása, a planktonalgák szénforrásának tisztázása, az alga-tömegtenyésztés alapjainak kutatása, a foszfátredukció felfedezése balatoni és más nádasokban, különösképpen pedig a biológiai vízminősítő rendszer összeállítása. Címzetes egyetemi tanár, rendszeresen részt vett a hidrobiológus-képzésben és tudományos bizottságok munkájában. Száznál több tanulmánya és 11 könyve jelent meg, ezek közül kiemelkedik a hidrobiológiai kézikönyv és a vízügyi hidrobiológiai kiadványsorozat. (BÖ.é. 1977, VS.n.d. 1990)

FINÁLY LAJOS (Kendi–Finály) (Budapest, 1896. V. 6.–Quebec, 1975. V. 31.) okl. mérnök. 1923–25: a Rimamurány-Salgótarjáni Vasmű (Ózd), majd a Prister Rt. Műveknél dolgozott, az 1948. évi államosítás után, 1948–52 között az ÁMTI-hoz

került, mint az ország akkori egyik legismertebb szennyvíztechnológusa. 1952-ben nyugdíjazták, de 1953–54-ben a VIZITERV szakértője. 1955-ben családja után Kanadába költözött, és ott is elismert szennyvíztechnológusként tevékenykedett. Már a 40-es években részt vett a mérnöktovábbképzésben, és könyvet írt a szennyvíztisztításról. Cikkei, publikációi a szennyvíztisztítás és -kezelés témaköréből kerültek ki. Magyarországi tartózkodása alatt a Szennyvíz Szakosztály igen aktív tagja. (BÖ.é. 1958)

FORGÓ LÁSZLÓ (Csongrád, 1913. I. 15.–Szeged, 1991. XI. 26.) okl. erdőmérnök. 1936-tól a Csongrád-Sövényházi Ármentesítő és Belvízszabályozó Társulat mérnöke, szakaszmérnöke, 1949-től a szegedi VIZIG szakaszmérnöke, 1956–1971: igazgatója. Vezetése alatt jelentősen tovább fejlődött az Alsó-Tisza vidék árvíz- és belvízvédelmi rendszere, irányításával sikerült az 1966. évi belvízvédekezés, majd az 1970. évi rendkívüli tiszai árvizet a töltések között levezetni és Szegedet megvédeni a „második árvízkatasztrófa” rémétől. Szerencsésen ötvözte erdőmérnöki és vízmérnöki tevékenységét, szervezési adottságait; fiatal mérnökökből új vezetőségét nevelt. Megírta a Csongrád megyei vízgazdálkodási társulatok 150 éves történetét. A Társaság Területi Szervezete vezetője volt. (Tt. 1990)

FÓRIS GYULA (Nagyszalonta, 1908. II. 17.) okl. mérnök, jog- és államtudományi doktor (1944). Munkásságát 1933-ban a Székesfehérvári Kultúrmérnöki Hivatalban kezdi, 1934–38: a főváros alkalmazásában áll. 1938–40: a Hódmezővásárhelyi, 1941–47: a Nagyváradi Kultúrmérnöki

Hivatal munkatársa. 1947–52: Makón, Pécssett és Gyulán dolgozik. 1952–53-ban az FM-ben teljesít szolgálatot, 1953–68-ig, nyugdíjba menetelég az OVF-ben ill. OVH-ban csoportvezető főmérnök. Főbb munkaterülete a halastavakkal, tógazdaságokkal, halászattal összefüggő műszaki és jogi kérdések. Irodalmi munkásságát mintegy 16 könyv, kiadvány, jegyzet (részben társszerzőkkel) és több mint 90 cikk, ismertetés, beszámoló stb. jelzi. Aktív oktatói tevékenységet fejtett ki több egyetemen és továbbképző intézetben. (Tt. 1980)

FRANCIA TAMÁS (Bársonyos, 1939. I. 24.) okl. vegyész mérnök (1968), okl. szakmérnök. Munkássága a Fővárosi Vízművekhez kapcsolódik. Korábban a Nagy Felszíni Víztisztító-mű technológusa, majd 1974–94 között üzemvezetője. 1994-től az Rt. főtechnológusa, minőségügyi vezetője. Fontos szerepet játszott a tisztítómű bővítése során. Később mint főtechnológus végez értékes munkát a felszíni vizek tisztítása, az üzemellenőrzés, a kísérleti munkák, az új anyagok és technológiák bevezetése terén. Több felsőfokú intézmény meghívott előadója. 40 cikket, tanulmányt és könyvet publikált. Az MHT nagyrendezvényeinek rendszeres előadója. 1990-ben beválasztották a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály vezetőségébe. (Pro A. 1995)

FRANK MELÁNIA (Sopron, 1901. VIII. 28.–Budapest, 1994. V. 3.) a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1952). 1921–39: a soproni egyetemen működött különböző beosztásokban. 1939–50: a kísérleti állomás vezetője. 1951-től 1957-ig nyugdíjba me-

netelég a szarvasi ÖRKI igazgatója. Kísérleteit és kutatásait nyugdíjasként is folytatta. Főbb munkaterületei: növény- és talajtani kutatások, öntözési és rizstermelési kutatások, agrotechnikai kérdések. Szakirodalmi tevékenységét kb. 70 tanulmány, értekezés, publikáció (részben társszerzőkkel) reprezentálja. Kutatási témaköréből számos előadást tartott különböző rendezvényeken és a gödöllői egyetem hallgatói részére. A Mezőgazdasági Vizsgázók Szakosztály munkájának aktív segítője és résztvevője. (Sch.F.é. 1978, Tt. 1981)

FRANK MIKLÓS (Budapest, 1895. XII. 26.–Budapest, 1971. IV. 7.) orvos, az orvostud. kandidátusa. Orvosi pályája elején belgyógyász a Bálint Klinikán, később teljesen átállt a balneológiai szakterületre. Hosszú időn át az Országos Reuma és Fürdőügyi Intézet (ORFI) osztályvezető főorvosa, majd az Országos Gyógyfürdőügyi Igazgatóság igazgatóhelyettese. Tudományos munkássága keretében foglalkozott a gyógyvizek belső hatásaival, a fürdőkutatás problémáival, az ásványvizek biológiai hatásával, az iszapkezelés kérdésével, a gyógyüdültetéssel. Számos külföldi tudományos egyesület és testület választott tagja, levelező tagja. (DZ.e. 1960)

GAÁL FERENC (Kondorfa, 1929. XI. 1.) okl. mérnök. 1953-tól 1991-ig, nyugdíjba menetelég a szombathelyi VIZIG munkatársa, ahol végigjárta a különböző beosztásokat, 1976-tól igazgató. Főbb munkaterületei a dombvidéki vízrendezési, talajjavítási, komplex meliorációs munkák, építési technológiák fejlesztése, társulatok szervezése, területi vízrajzi rendszer

kiépítése, a Kis-Balaton vízvédelmi rendszer kialakítása stb. Szakirodalmi tevékenységet a vízügyi szakközépiskolák számára – részben társszerzőként – írt tankönyvek mellett számos publikáció jelzi. A magyar-osztrák és a magyar-jugoszláv kétoldalú vízügyi bizottságok állandó tagja. A Nyugat-dunántúli Területi Szervezet elnöke 1966–1980 között. (Pro A. 1979)

GALBÁTS ZOLTÁN (Gyula, 1949. X. 3.) okl. mérnök. Szakmai munkássága a Körösvidéki Vízügyi Igazgatósághoz kötődik. 1974-ben műszaki ügyintéző mérnök, 1979-től folyószabályozási csoportvezető, 1984-től árvízvédelmi és folyószabályozási osztályvezető helyettes, 1998-tól osztályvezető, 1999-től műszaki igazgatóhelyettes főmérnök. Mérnöki tevékenysége kezdetben a folyók általános szabályozásának műszaki kérdéseire és kiviteli tervek elkészítéséhez, ellenőrzéséhez, felülvizsgálatához kapcsolódik, majd a folyami nagyműtárgyak rekonstrukciós munkálatai létesítmény felelősi feladatait látja el. Előbb szakaszvédelem-vezető, majd napjainkig védelemvezető-helyettesi feladatokat lát el az árvízvédekezések során. Szakirodalmi munkássága elsősorban az árvízvédelem és a nagyműtárgyak témaköréhez kapcsolódik. A Magyar Hidrológiai Társaság elnökségi póttagja. (VS.n.d. 1997)

GALLI LÁSZLÓ (Léva, 1904. VI. 3.–Budapest, 1979. IV. 6.) okl. mérnök. 1925–35: kivitelező, 1935–37: az állami építészet mérnöke Veszprémben, 1937–38: tanársegéd a Műegyetem Geodéziai Tanszékén. 1938–49 magánmérnök, 1949-től az ÁMTI-nál ill. MÉLYÉPTEK-nél osztályvezető. 1959-től 1971. évi nyugdíjba

menetelég a VIZITERV főtechnológusa. Tudományos tevékenysége a hidrológia, a hidraulika, vízépítés, árvízvédelem, talajmechanika és különösen a mérnökgeológia legfrekvenciáltabb területeit érinti. Nevéhez fűződik 4 jelentősebb könyv és több mint 30 nagyobb tanulmány, dolgozat (részben társszerzőkkel). A Mérnöki Továbbképző Intézet szakelőadója. (BŐ.é. 1960)

GARÁD RÓBERT (Sopron, 1917. VII. 8.–Szombathely, 1987. X. 29.) okl. mérnök. 1937–39: Sopronban dolgozott, majd 1939–47: katona és hadifogoly. 1947-től szövetkezeti dolgozó. 1951–58: tervezőirodákban működik, 1958-tól a Soproni Műemlék Felügyelőség munkatársa, 1963-tól a Házkezelőség főmérnöke, 1974-től nyugdíjba menetelég, 1983-ig a Győr-Sopron-Ébenfurti Vasút műszaki osztályának munkatársa. Fő munkaterületei Sopron városa és környékének vízügyi kérdései, idegenforgalma, a Hanság és a Fertő tó fejlesztése, környezet- és tájvédelmi problémái. Szakirodalmi munkássága során részt vett „A Fertő-táj bibliográfiája” c. kiadvány és a MTESZ-évkönyvek stb. összeállításában. Megjelent számos beszámolója, tájékoztatója, megemlékezése stb. A Soproni Területi Szervezet titkára 1961–70 között. (MTESZ.d. 1973, Pro A. 1979, Tt. 1986)

GÁBOS LÁSZLÓ (Segesvár, 1927. IV. 7.) okl. mérnök. 1952–59: a Debreceni Víz- és Csatornamű Vállalat mérnöke, majd 1959-től a debreceni VIZIG munkatársa, osztályvezetője. Főbb munkaterületei: nagy átmérőjű csővezetékek intenzív mosási rendszerének kidolgozása, fűrt kutak fajlagos hozamának növelése, nagy átmérőjű

kavicsolt kutak fúrási technológiájának korszerűsítése, biológiai szennyvíztisztítás, jeges árvizek levonulását elősegítő technológia kialakítása a Berettyó-folyó alsó szakaszán. (Pro A. 1977)

GÁBRI MIHÁLY (Budapest, 1915. I. 29.) okl. mérnök. 1937–39 tanársegéd, majd 1939–52: a miskolci, a kassai és budapesti Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa (közben 54 hónapon át katoná), 1952–53-ban az FM Vízügyi Főosztályán csoportvezető, majd az OVH-ban a Vízhasznosítási Osztály vezetője. 1960-tól (46 év aktív szolgálat utáni) nyugdíjba menetelig a VIZITERV osztályvezetője, ill. főtechnológusa, az exporttervezések egyik szakértője. Fő munkaterületei: öntözőrendszerek, fűrtök, telepek tervezésével-létesítésével kapcsolatos kérdések, a számítástechnika bevezetése a műszaki tervezésbe. Különösen jelentős nemzetközi munkássága, (Kambodzsa, India, Líbia és több európai állam) aktív szakértői tevékenysége (többek között közel 1 ½ év Szudánban, 4 év Nigériában). Szakirodalmi munkásságát több mint 60 szak- és tankönyv, jegyzet, beszámoló, cikk stb. dokumentálja, mely közül több külföldön is megjelent. Kiemelkedő még hosszú, aktív szakoktatói munkája is. Jelenleg is a BME meghívott előadója. Mint nyugdíjas 3 évet PHARE szolgálatban töltött minisztériumi főtanácsosként. Az MHT rendezvényeinek aktív résztvevője. (Tt. 1985).

GÁBRIS ÉVA (Budapest, 1937. XII. 3.) A Magyar Hidrológiai Társaság titkárságának több mint 35 éven át, 1959–95 között előadója, főelőadója. A Társaság titkársági munkájának szinte minden részmunkájában résztvett, közreműködött a nagyrendez-

vények szervezésében és lebonyolításában. Figyelmes ügyintézésével, pontos munkájával kivívta a tagság nagybecsülését. Nyugdíjba menetele után tanácsaival, javasla-
taival ma is segíti a titkárság működését. (Pro A. 1998)

GÁLFI JÁNOS (Monor, 1919. III. 26.–Budapest, 1991.) okl. geofizikus. egyetemi doktor. Vízügyi munkásságát a VITUKI keretében végezte, ahol 1965-től 1979-ig tevékenykedett, a felszín alatti vizek kutatása képezte működésének fő szakterületét. (VS.n.d. 1984)

GÁSPÁR CSABA (Dunaújváros, 1954. VI. 20.) okl. matematikus (1978), egyetemi doktor (1982), a matematikai tudomány kandidátusa (1994). 1978-ban a Munkaügyi Minisztérium Számítástechnikai Intézetében kezd dolgozni. 1981–86-ban a Semmelweis Orvostudományi Egyetem tanársegédje, főmunkatársa. 1986–94 között a VITUKI ill. VITUKI Consult tud. munka-, főmunkatársa. 1994-től a Széchenyi Főiskola Matematikai Tanszékének főiskolai tanára. Kutatási területe a numerikus matematikán belül a parciális differenciálegyenletek numerikus megoldása, perem-integrálegyenlet módszer, multigríd módszer; áramlási és transport folyamatok matematikai és numerikus modellezése. Hazai és külföldi egyetemek meghívott előadója. Publikációs tevékenysége: 40 cikk, 1 könyvfejezet, 1 egyetemi jegyzet, 14 tudományos kutatási jelentés, 22 előadás nemzetközi konferenciákon. (VS.n.d. 1995, 1996)

GERGELY ISTVÁN (Monok, 1930. XI. 1.–Siófok, 1980. VIII. 19.) okl. agrár-mérnök, a mezőgazdasági tud. kandidátusa.

1955–61 között állami gazdaságokban dolgozik, majd pártmunkás. 1965–72-ben az FM-ben főosztályvezető, miniszterhelyettes. 1972–75: Szolnok megyei MSzMP első titkár. 1975. X. 4-étől haláláig (autóbaleset) államtitkárként az OVH elnöke. (MTESZ.d. 1973)

GERHARD KÁLMÁN (Kassa, 1909. X. 13.–Miskolc, 1987. IX. 14.) okl. mérnök. 1934–35: magánmérnök, majd utépítő. 1937–45: Kassa városának üzemvezető főmérnöke. 1945–49: Szombathelyen a földreform geodéziai munkálataiban vesz részt, 1949 után az építőiparban építésvezető, műszaki osztályvezető. 1957-től, nyugdíjba meneteléig a miskolci VIZIG-nél csoportvezető, osztályvezető, igazgatóhelyettes főmérnök. Fő munkaterületei: a korábbi magas- és mélyépítés, valamint földmérés után a vízellátás-csatornázás, vízminőség, vízgazdálkodás és vízjog. Szakirodalmi munkásságát több cikkén kívül számos cseh és szlovák nyelvű szakcikk fordítása és ismertetése is jellemzi. A Társulat Borsodi Területi Szervezete titkára 1968–71 között, 1971-től 1974-ig elnöke. (BÖ.é. 1982, Tt. 1985)

GESZLER ÖDÖNNÉ (Szentpáli Ágnes) (Budapest, 1946. XII. 23.) okl. mérnök, hidrogeológus szakmérnök (1976). 1971–89 a Bányászati Kutatóintézet, majd jogutódja, a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet tudományos munkatársa. Főbb munkaterületei: bányavízvédelem, vízkutatás, külfejtések víztelenítése, vízműtelepítés, vízminőség-változással kapcsolatos kutatások. 1989-től a Magyar Hidrológiai Társaság titkárságának vezetője, 1990-től főtitkárhelyettes, 1992-től ügyvezető igazgatója. Több szakmai egye-

sület tagja, választott tisztségviselője. Több vízföldtani atlasz szerzője ill. szerkesztője. (Pro A. 1991)

GILYÉN ELEMRENNÉ (Salamin Zsuzsa) (Budapest, 1948. III. 17.) okl. mérnök (1971), vízkészletgazdálkodási és hidrológiai szakmérnök (1978), programozó matematikus (1991). 1971–1991 között a VIZTERV tervezője, irányító tervezője, 1991-től az Országos Tudományos Kutatási Alprogramok (OTKA) Iroda ügyvezető igazgatója. Szerteágazó szakmai tevékenysége elsősorban a hidrológia, a számítástechnika hidrológiai és műszaki tervezési alkalmazásához kapcsolódik, majd az OTKA pályázatok bírálatát és rétételését irányítja. 1991-óta Társaságunk Oktatási Bizottságának tagja, 1992–93-ban titkára, a Lászlóffy Woldemár diplomadíj bizottság titkára 1993-tól. (Pro A. 1999)

GODA LÁSZLÓ (ifj.) (Budapest, 1953. IV. 5.) okl. üzemmérnök, okl. mérnök, 1974-től a székesfehérvári, majd 1977-től a bajai VIZIG munkatársa. A VIZIG számítóközpontjában beosztott mérnök, csoportvezető, majd 1991-től, főtanácsosként a VIZIG informatikai tevékenységének koordinátora. 1998-től vízrajzi csoportvezető. Fő szakmai munkaterülete: vízrajz, vízkészlet gazdálkodás, tározó hidrológia, hidrológiai módszerek számítástechnikai megvalósítása. E témakörökben mintegy 20 publikációja jelent meg. Meghívott előadóként hidrológiát oktat a bajai főiskolán. (Pro A. 1992, VS.n.d. 1998)

GODA LÁSZLÓ (Jászárokszallas, 1928. X. 14.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1962). 1952–57: a MEVIÉP dolgozója, majd 1959-ig a VITUKI-ban mű-

ködik. Aspirantúrája után 1962–66: ismét a VITUKI-ban dolgozik. 1966–72: a Dunabizottság osztályvezetője. Utána visszatér a VITUKI-ba, ahol osztályvezető, majd nyugdíjba menetelég, 1990-ig a Vízrajzi Intézet igazgatója. Főbb munkaterületei: korábban öntözőtelepek építése, a Dunával kapcsolatos hidrometeorológia, későbbben hidrometria, hidrológiai távérzékelési adatok hasznosítása. Szakirodalmi munkásságát (részben társszerzőként) mintegy 35 tanulmány, dolgozat, kutatási eredmény összefoglalása mutatja, melyből több idegen nyelven is megjelent. A Társaság Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának elnöke 1977–85 között. (BÖ.é. 1983)

GOÓTS KÁLMÁN (Jászó, 1922. IV. 6.–Szekszárd, 1986. VII. 24.) okl. mérnök. 1946–47: tanársegéd, 1947-től a MÁV szolgálatában áll, 1951-ben a Tolna Megyei Tanácsai Tervező Vállalat irányító tervezője, igazgatóhelyettese. 1962-től nyugdíjba menetelég, 1981-ig, a székesfehérvári VIZIG Szekszárdi Szakaszmerőnöksége vezetője. Főbb vízügyi munkaterületei az árvízvédelmi létesítmények, a Paksi Atomerőmű vízi létesítményei, dombvidéki vízrendezés, továbbá az árvízvédekezés. Szakirodalmi tevékenységéből kiemelkedők vízügy-történeti írásai (pl.: Tolna-megye vízügyi története). A Tolna-megyei Körzeti Csoport elnöke 1974–80 között. (Pro A. 1980)

GÓG IMRE (Gyula, 1924. IV. 8.) technikus. Szakmai munkásságát 1942-ben Gyula város Műszaki Osztályán kezdte. Dolgozott a Békés Megyei Víz és Csatornamű Vállalatnál 1955–1964 között mint üzemvezető, és végül a gyulai VIZIG-en mint főelőadó 1985-ig. Szakirodalmi munkásságában a Körösvidék múltjával, a

végzett munkálatokkal és e területen tevékenykedett jeles vízmérnökök életével foglalkozik, vízügyi szaklapokban (mintegy 50 publikáció) és egyéb megyei lapokban több mint 150 cikk, közlemény. Erdélyi tanulmányutak szervezője, vezetője. Az MHT Békés megye Terület Szervezetének vezetőségi tagja. (Tt. 1995)

GÜNTSCHL, ERNST (Ausztria). Kultúr-mérnök, az osztrák Mezőgazdasági és Erdőgazdálkodási Minisztérium nyugalmazott osztályfőnöke, a dunai erőműépítések főellenőre. Tevékeny vezetőségi tagja testvérszervezetünknek, az Österreichischer Wasserwirtschaftsverbandnak. Sokat tett a két ország vízügyi kapcsolatainak elmélyítéséért. (Tt. 1971)

GYÖRKE OLIVÉR (Kézdivásárhely, 1921. X. 4.–Budapest, 1998. IV. 23.) okl. mérnök. 1947–53: egyetemi tanársegéd, adjunktus, 1953-tól, nyugdíjba menetelég, 1982-ig a VITUKI munkatársa, hidraulikai laboratóriumának alapító tagja és öt éven át vezetője. Közben több afrikai országban szakértő. Fő munkaterülete: a hidromechanikai jelenségek, a lebegő anyag áramlása, valamint az állóvizek eutrofizálódásával kapcsolatos hidrofizikai folyamatok modellezése. Kiemelkedők a Balatonnal kapcsolatos kutatásai. Éveken át konzulens és meghívott előadó a felsőfokú oktatásban, tudományos bizottságok tagja. Munkásságát több mint 80 hazai és külföldi publikációja, továbbá egy egyetemi oktatófilm tükrözi. Az európai hidraulikai laboratóriumokat bemutató könyvét az UNESCO több nyelven megjelentette. (VP.e. 1951)

HAJDU GYÖRGY (Pápa, 1920. XII. 20.) okl. gépészmérnök, 1937–41: lakatos.

1954-től az Óbudai Hajógyárban és a Komplex Vállalatnál dolgozik. 1962-től 1983-ig – nyugdíjba meneteléig – a Fővárosi Vízművek igazgatója. Nevéhez fűződnek a műszaki fejlesztések, a főváros víztermelési, víztárolási és elosztási rendszerének korszerűsítése, mellyel a vízellátási kapacitás napi 650 em³-ről 1300 em³-re emelkedik. 1985-től a hőszivattyús hőtermelés hazai elterjesztésével foglalkozik. Több szabadalom tulajdonosa, publikált hazai és külföldi szaklapokban. Alapítója és 1984-ig elnöke a Vízellátási Szakosztálynak. (VP.d. 1977)

HAJÉK SÁNDOR (1926. XI. 15.) okl. gépésztechnikus. Munkássága a Nógrád Megyei Víz- és Csatornamű Vállalathoz kötődik, ahonnan mint osztályvezető vonult nyugdíjba 1987-ben. Szakmai területe a vízgépészet és a vízművek üzemeltetése témakörökhöz kapcsolódott. Az MHT Nógrád megyei Területi Szervezetének titkára 1980–90 között. (Pro A. 1987)

HAJÓS BÉLA (Budapest, 1942. II. 7.) okleveles mérnök (1966), műtárgyépítő szakmérnök (1972), egyetemi doktor (1977). 1966-tól a győri VIZIG munkatársa, először építésvezető, szakaszmérnök, végül osztályvezető, 1983-tól a székesfehérvári VIZIG igazgatóhelyettes főmérnöke. A vízkészlet-gazdálkodás területén a dunántúli nagytavak és a Dunántúli Középhegység karsztvíz készletgazdálkodását irányította. Árvízvédekezések aktív résztvevője, 1970-ben a Tisza mellett építésvezető, 1975-ben Győrben védelemvezető. Hat hónapot töltött Németországban a Rajna-szabályozás környezeti hatásait, valamint a német vízügyi államigazgatást tanulmányozta. 1992-től a Dunai

Rehabilitációs Iroda Főosztályvezetője, majd XII. 15-től a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium főosztályvezetője, helyettes államtitkára, a vízügyek legfőbb irányítója. Fő munkaterületei: vízrendezés, vízmosáskötés, árvízvédelem, folyam- és tószabályozás, hidromechanizáció stb. Cikkei szakterületeinek témáiból kerültek ki. 1975–80 a Győri Területi Szervezet titkára. (Pro A. 1979)

HALÁSZ BÉLA (Nagykanizsa, 1949. IX. 2.–Nyíregyháza, 1998. VIII. 2.) okl. bányamérnök. Munkásságát a fűrőiparban Várpalotán kezdi, majd a VITUKI-ban a vison-tai kutatóállomás vezetője. Ezután a nyíregyházi VIZIG-hez kerül, az akkor alakult hidrológiai szolgálat vezetőjeként. Közben két évet dolgozott Mongóliában. Tudományos munkássága során a víztelenítés, majd a rétegzett talaj hidraulikájával foglalkozott. Elsőként oldotta meg a rétegzett rendszerek analitikus elméletének differenciálegyenlet rendszerét. Később a környezetvédelem területén folytatta eredményes munkáját. A Budapesti Műszaki Egyetemen a „Műszaki hidrológia” c. tárgy rendszeres oktatója. Publikációi szaklapokban jelennek meg. A Területi Szervezet munkájának rendszeres támogatója. (KÖ.é. 1995)

HALÁSZ RUDOLF (Szigetvár, 1942. VI. 12.) okl. geológus, egyetemi doktor (1986). 1965-től a pécsi Uránérc-bánya bányageológusa. 1969-től a bajai VIZIG hidrogeológusa, csoport-, osztályvezetője, 1987–91: műszaki igazgatóhelyettes, majd főmunkatárs, 1996-tól igazgatója. Nevéhez fűződik a VIZIG hidrogeológusi szolgálatának megszervezése, adatbázisának összegyűjtése. Üzemszervezési munkája

után a létrehozott Számítástechnikai Osztály vezetőjeként irányította az első VIZIG Számítóközpont munkáját, a VIZIG víz-készlet-gazdálkodási és műszaki-fejlesztési feladatainak megoldását. Részt vett, mint külső óraadó az üzemmérnök-képzésben és a vízügyi szakközépiskola oktatói munkájában. 1996-tól a Bács-Kiskun Megyei Területi Szervezet elnöke. (Pro A. 1991)

HALLÓSY FERENC (Budapest, 1890. XII. 31.–Budapest, 1970. I. 17.) okl. mérnök. 1913-tól kultúrmérnök Kolozsváron és Budapesten, 1920–21-ben a Dunai Határkitűző munkálatokban vesz részt. A 20-as években a Csepeli Vámmentes Kikötő és Gabonataróroló építési munkálataiban működik. 1929-től folyammérnök Budapesten, majd az FM-szolgálatba került a Vízügyi Műszaki Főosztályra, ahol osztályvezető, később a főosztályvezető helyettese, majd 1945–48: minisztériumi osztályfőnöki beosztásban a főosztály vezetője, a vízügyek legfőbb irányítója. 1948-ban meghurcolják, majd „vád” hiányában szabadul. 1949–59 között a MÉLYÉPTERV, majd az ÉTI tervezője, ill. kutatója. Éveken keresztül a Víz-mesteriskola előadója. Fő munkaterületei: folyamatszabályozás, kikötőépítés, halászati és árvízvédelmi kérdések, Duna-Tisza csatorna stb. Szakirodalmi munkásságát több könyv és számos – szaklapokban publikált – cikk, beszámoló stb. mellett a Lampl Hugóval közösen írt: „A Duna-Tisza csatorna” c. FM-kiadvány tükrözi. (Tt. 1967)

HANKÓ ZOLTÁN (Budapest, 1925. II. 3.) okl. mérnök (1948), egyetemi doktor (1963). 1948-tól a Műegyetemen tanársegéd, a II. Vízépítési Tanszék Hidraulikai Laboratóriumának vezetője, adjunktus, 1958-tól a VITUKI-ban tudományos fő-

munkatárs. 1962-től a Hidromechanikai főo., igazgatója, a Hidraulikai Laboratórium vezetője, majd a Műszaki Fejlesztési Intézetben a Vízgazdálkodási K+F tervezés koordinátora, osztályvezetője. Később a VITUKI külföldi kutató-tanácsadó tevékenységét szervezi 1986 évi nyugdíjba meneteléig. Főbb munkaterületei: a modellkísérletek (Tisza II., Nagymaros stb.), áramlási és szivárgási vizsgálatok, víz- és szennyvíztisztító berendezések stb. Szakirodalmi munkássága keretében több mint 150 dolgozat, egyetemi jegyzet, cikk látott napvilágot, több, idegen nyelven is. Sokszor járt külföldön, hosszabb ideig tartózkodott Angliában és Franciaországban. Több nemzetközi tudományos szervezet munkájában vett részt. Az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztályának vezetőségi tagja, a Vitális S. Szakirodalmi Nívódíj bíráló bizottságának alapító tagja, a Tisztújító Közgyűlések egyik szervezője. (P.J.e. 1971, Tt. 1993)

HARTYÁNYI LÁSZLÓ (Szarvas, 1911.–Szarvas, 1978. IX. 11.) okl. mérnök. Először mélyépítési kivitelezésben dolgozik, 1945–47: Kőszeg városi mérnöke. 1947-től a Szarvasi Öntözési Kutatóintézetben kutató, osztályvezető, igazgatóhelyettes. 1971-ben ment nyugdíjba. Főbb munkaterületei: terep- és vízrendezés, öntözés, vízháztartási mérleg, talaj-, víz- és szivárgási viszonyok. Tanára volt a Szarvasi Agrártudományi Főiskolának. Publikált 5 szakkönyvet, 6 főiskolai jegyzetet és közel 10 szakcikket. (K.J.e. 1961, Tt. 1974)

HASZPRA OTTÓ (Budapest, 1928. IX. 11.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1966), doktora (1973), az MTA tagja,

euromérnök (1994), Eötvös Loránd-díjas (1978), Szent-Györgyi Albert-díjas (1993). 1951–56 között a szolnoki Közlekedési Műszaki Egyetem Matematikai Tanszékén tanársegéd, adjunktus. 1956–79 között a VITUKI munkatársa, főosztályvezető, tudományos igazgatóhelyettes. 1964–67 között adjunktus, 1979-től egyetemi tanár a BME Vízépítési Tanszékén (1988–92 intézeti igazgató, 1989–94 tanszékvezető, 1996 – nyugdíjas, kutató professzor, 1998 – Professor Emeritus). 1968–69-ben vendégkutató az USA-ban. 1970–80 között előadó az UNESCO-VITUKI Nemzetközi Hidrológiai Tanfolyamon. ENSZ hidromechanikai szakértő (1979). Az angolnyelvű építőmérnökképzés megszervezője és professzora (1985). Több MTA és külföldi tud. szervezet, egyesület bizottságának elnöke, tagja. Az MHT elnökségi tagja (1976–90), a Hidrológiai Közöny szerkesztőbizottságának tagja (1976–). Főbb kutatási területei: nomográfia, műtárgyhidraulika, fizikai modellezés, lokális és regionális szivárgások és környezeti hatásaik, hidroelasztikai rezgések, hidrodinamika, az eszperantó műszaki alkalmazásai, lexikográfia, napórák. Mintegy 300 szakmai, felerészben idegennyelvű, publikáció (tanulmány, cikk, könyv, jegyzet, szabadalom) írója. Előadásokat, előadássorozatot tartott öt kontinens mintegy ötven intézményében, egyetemeken, kutató- és tervezőintézetekben, konferenciákon. (VP.e. 1963)

HAVAS ANDRÁS (Budapest, 1952. X. 28.) okl. gépészmérnök (1977), okl. szakmérnök (1983), euromérnök (1994). 1977–78-ban a VIZITERV tervezője. 1979-től a Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalat mérnöke, osztályvezetője,

majd 1990-től igazgatóhelyettes, hol a vízművek és csatornázás tervezésében, rekonstrukciós és fejlesztő munkák készítésében, az üzemeltetés optimalizációjában szerzett elismeréseket. Több szakmai bizottság tagja. Publikációi a Társaság vándorgyűlési kiadványaiban, és a Hidrológiai Közönyben jelennek meg. A Területi Szervezet aktív tagja, 1985–90-től titkár, 90–93 között a Társaság főtitkárhelyettese, 1993–96 között alelnöke volt, 1990-től a Soproni Területi Szervezet elnöke. (Pro A. 1996)

HECKER LÁSZLÓ (Debrecen, 1949. VII. 14.) okl. vízgazdálkodási üzemmérnök. Szakmai munkáját geodétaként a Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalat debreceni kirendeltségén kezdte. Ezt követően lépett be a debreceni VIZIG munkatársai közé. A vízrendezéssel, árvízvédelemmel és folyamszabályozással foglalkozva osztályvezető-helyettesi beosztást tölt be. Többek között aktívan részt vett az árvízvédelmi öblözetek gazdasági felmérésében, s a védekezési munkák megtervezésében. Korának valamennyi árvízvédekezésének sikeres résztvevője. Korábban a Debreceni Területi Szervezet munkájában vett részt. 1989-től az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Szakosztály vezetőségében dolgozik. (Pro A. 1995)

HEGEDŰS LAJOS (Magyarbánhegyes, 1926. XI. 4.–Szolnok 1993. VIII. 24.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1972). 1951–56: tanársegéd, adjunktus a szolnoki Közlekedési Műszaki Egyetemen, 1956–57-ben tervezőmérnök a MÁV-nál. 1957-től a szolnoki VIZIG-en tervező, osztályvezető, 1961–62: igazgatóhelyettes, 1962–72: igazgató. 1972-től 1978-ig a Szolnok Megyei Tanács elnökhelyettes ill. elnöke.

1978-tól 1987-ig, nyugdíjba meneteléig újra a szolnoki VIZIG igazgatója. Főbb munkaterületei: egyetemi oktatás, majd MÁV-pályaépítés, -fenntartás, a vízügyi területi munka irányításán belül különösen a Kiskörei Vízlépcsővel kapcsolatos feladatok, valamint az ár- és belvízvédekezés. A Megyei Tanácson kiemelten foglalkozott a megye gazdaságfejlesztésével, a tanácsok törvényes működésével, korszerűsítésével és gazdálkodásával. Mintegy 50 írása látott napvilágot. Számos állami és társadalmi szakbizottság tagja. 1967–72 és 1978–90 között Szolnok megyei Területi Szervezet elnöke. (VP.d. 1989, MTESZ.d. 1982)

HEMBACH KAMIL (Budapest, 1923. VII. 18.) okl. mérnök. 1946-tól a Belügyminisztériumban építési előadó. 1951-ben törvénysértés áldozata, börtönbe kerül. 1952-től a KÖZMUTERV ill. MÉLYÉPTERV tervezője, csoportvezetője. 1957-től KPM Szerelőipari Vállalat munkatársa. 1958-tól – 1 éves MÉLYÉPTERV megszakítással – 1989-ig, a nyugdíjba meneteléig a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat szakosztály-, majd osztályvezetője. Munkásságának fő munkaterülete: ivóvíztisztítás, ipari vízkezelés, kazántápvíz- és hűtővízkezelés, települések és ipartelepek vízellátása, melynek kapcsán számos új eljárást és berendezést alkotott munkatársaival, köztük hét szabadalommal rendelkezik. Szakismereteit több mint 45 publikációban tette közzé. Több szakmai bizottság tagja volt, előadásokat tartott, külső opponensként működött a BME-en és a bajai Főiskolán. (Pro A. 1986)

HERKE PAULA (Sashalom, 1927. X. 4.) felsőkereskedelmi érettségi. 1949-ben a

Magyar Egyetemi és Főiskolai Egyesületek Szövetségénél dolgozik, majd 1950-től a MTESZ keretében a Magyar Hidrológiai Társaság adminisztratív ügyeinek intézője, később az egyesület titkára, a Titkárság vezetője 1984-ig, nyugdíjba meneteléig. Utána még 1990-ig mint nyugdíjas szolgált a Társaságot. (Pro A. 1985)

HLAVAY JÓZSEF (Budapest, 1945. X. 14.) okl. vegyészmérnök, műsz. tud. kandidátusa. Munkássága a felsőfokú egyetemi oktatáshoz kapcsolódik. Pályafutása a Veszprémi Vegyipari Egyetem kötelékében történt, tanársegédként kezdte, jelenleg egyetemi tanár. Számos írása látott napvilágot szaklapokban, egyetemi kiadványokban. Több egyetemi oktatási jegyzet, segédlet szerzője. A Társaság Vízművelődési és Víztechnológiai Szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1993)

HOCK BÉLA (Budapest, 1930. XII. 24.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1984). 1953-tól a Műegyetem tanársegédje, 1959-től tervező mérnök a MÉLYÉPTERV-nél, majd 1964-től 1992-ig, nyugdíjba meneteléig a VITUKI kutatója, főmunkatársa, tanácsadója. Fő munkaterületei a szennyvizekkel kapcsolatos kutatások, a hidrológia és vízművelődési adatok kezelése, észlelő hálózatok optimális működése stb. Három könyv, több mint 70 jelentés, cikk, értekezés (részben társ-) szerzője, publikációi egy része külföldön is megjelenik. Aktívan részt vesz a határvizek kétoldali bizottsági munkáiban. (VP.e. 1966)

HOHL, RUDOLF H. R. (Lipcse, 1930.) Németország. A lipcsei egyetemen 1930-ban szerzett geológusi diplomát, 1932-ben doktorált. 1931–39 között az Egyetem

Geológiai Intézetében tanársegéd. 1949–1958 között a tartományi Geológiai Intézet munkatársa. 1958–1959 között a Geológiai Szolgálat főgeológusa Freibergben. 1959-től 1971-ig a Halle-Wittenbergi Egyetem professzora, tanszékvezetője és dékánja. Fő kutatási területei: alkalmazott geológia, hidrogeológia, környezeti geológia. 130 tudomány közleményt jelentetett meg, köztük „A Föld fejlődéstörténete” eddig hét kiadást ért meg. A hatvanas, hetvenes években többször jött tanulmány-útra Magyarországra és előadásokat tartott. (Tt. 1961)

HOLL LAJOS (Kaposvár, 1931. IX. 14.) okl. mérnök, 1954-től a pécsi VIZIG mérnöke, ahol 1955-től különböző vezető állásokat (szakaszmérnök, osztályvezető, igazgatóhelyettes) tölt be, majd 1970-től 1994-ig a Dél-dunántúli Vízügyi Építő Vállalat igazgatója Kaposváron, 1994-től a Kaposvári Vízművek Kft. felügyelő bizottságának elnöke, ill. tagja. Egyik megszervezője a Dél-dunántúl vízépítő iparának. Munkássága éppen ezért a vízügyek (vízrendezés, folyószabályozás, árvízvédelem, műtárgyak, vízellátás, csatornázás stb.) egész skáláját felöleli. Szakirodalmi tevékenységét cikkein kívül a Somogyi Műszaki Szemle szerkesztése jellemzi. Feldolgozta Kaposvár ivóvízellátásának és szennyvíztisztításának XX. századi történetét, majd megírta „A Délvidék három évtizede” c. könyvet. Különböző szakmai testületek aktív tagja. A Somogy megyei Területi Szervezet alapító elnöke 1972–90 között. (Pro A. 1979, MTESZ.d. 1980, BÖ.é. 1985)

HOLLÓ ISTVÁN (Arad, 1903. VII. 18.–Budapest, 1984. II. 26.) okl. gépészmérnök. 1928–50 között az ETERNIT művek-

nél munkálkodott, 1950–57 között az OVH, KPM, BM, NIM, OVf főmérnöke, 1957–59-ben a VIZIBER, majd a MÉLYÉPTERV (1959–65) kiemelt mérnöke, szaktanácsadója. 1965–67-ben a Vízminőségi Felügyelet vezetője. 1967–71-ig, nyugdíjazásáig a VIZITERV szaktanácsadója. Élete a vízellátás-csatornázás témaköréhez kapcsolódott. Részt vett a szakágazat irányításában és jelentős tervezési munkákban. Igen kiterjedt irodalmi munkássága keretében több szakkönyv, egyetemi jegyzet és számtalan szakkikk látott napvilágot, külön említést érdemel szakértői tevékenysége. Aktívan részt vett a nemzetközi szakmai együttműködésben. A Társaság vezetésének aktív részese. (BÖ.é. 1958, Tt. 1971)

HOMONNAY ANDRÁSNÉ (Kassa, 1943. II. 27.) okl. vegyész, okl. szakmérnök (1971), minőség-ellenőrző mérnök, nemzetközi szakértő. 1965–68: a debreceni VIZIG vegyész. 1968-tól a Fővárosi Vízművek Kémiai analitikai laboratórium-vezetője, 1983-tól a Környezetvédelmi Osztályának osztályvezetője. Munkássága szorosan kapcsolódik a főváros ivóvizének rendszeres ellenőrzéséhez, minőségének biztosításához. Szakirodalmi munkássága az ivóvízellátás, vízkezelés, víztisztítástechnológia széles skáláján mozog. Több szabadalomnak részese, kiváló feltaláló (1988). Részt vesz a nemzetközi szakmai szervezetek munkájában az AQUA c. lap szerkesztőbizottságának és 2000-től a Journal of Water Supply tanácsadó testületének tagja. A Vitális Sándor szakirodalmi névóráj bíráló bizottságának tagja. (Pro A. 1990)

HORTOBÁGYI TIBOR (Magyardiószeg, 1912. III. 15.–Budapest, 1990. IV. 16.) okl.

középiskolai tanár, egyetemi doktor (1939), egyetemi magántanár (1943), a biológiai tud. doktora (1955). Polgári iskolában, gimnáziumban, tanítóképző intézetben tanár, igazgató, később főiskolai (Eger), majd egyetemi tanár Gödöllőn. Oktató-nevelői munkáján kívül a vizek életére vonatkozó kutatásokat végzett. Szakterületéről mintegy 20 000 rajza jelent meg. Hazai és külföldi kutatók, tudósok több állat-, növényrendszertani nemzetséget, fajt neveztek el róla. Igen termékeny szakíró. Tankönyve 50, egyéb publikációja több mint 500 jelent meg. Több hazai és külföldi tudományos egyesület tagja, aktív vezetőségi tag. A Társaság Limnológiai Szakosztályának 1964–85 között elnöke. (BÖ.é. 1965, VP.d. 1975, Tt. 1985)

HORUSITZKY HENRIK (Hoch-Oujezd, 1870. VIII. 3.–Budapest, 1944. VIII. 25.) okl. mezőgazda. Először Magyaróvárott tanársegéd, majd 1895-ben a Magyar Állami Földtani Intézet állományába került. Itt dolgozik mint agrogeológus, főgeológus, igazgató, bányafőtanácsos, 1926-ban történt nyugdíjba meneteléig. Főbb munkaterületei: agrogeológia és térképezése, hidrogeológia és hidrobiológia, barlangi kutatások, barlangkataszter, üledékek rétegtani vizsgálatai, őslénytani kutatások. Szakirodalmi munkásságát mintegy 130 publikációja jelzi, melyekből kiemelkedők a fővárosra vonatkozó geológiai, hidrogeológiai térképei. A Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának 1940–41-ban elnöke volt. (Tt. 1941)

HORVÁTH ANTAL (Győr, 1925.–Győr, 1992. I.) Mint szakmunkás 1957-ben kapta kinevezését a Győri Víz- és Csatornaművek vezetésére. 1985-ben innét ment

nyugdíjba. Igazgatása alatt fejlődött ki a kis vízműből Győr-Sopron megye 70%-ára kiterjedő nagyvállalat. Igazgatása alatt épült meg a vastalanító berendezés, a víztorony, a 10 000 m³-es tároló, termálfürdő- és uszodafejlesztés. (Pro A. 1983)

HORVÁTH FERENC okl. geofizikus, egyetemi doktor, a földtud. kandidátusa, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Geofizikai Tanszékének munkatársa. Fő kutatási szakterülete a geotermika. E tárgyban hazánkban és külföldön több publikációja jelent meg. (VS.n.d. 1984)

HORVÁTH IMRE (Alsóság, 1935. IX. 20.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1974). Működését 1960-ban Szombathelyen a Vízműveknél kezdi, majd 1961-től a VITUKI kutatója. 1972-től Baján főiskolai tanár, 1975-től a MTESZ főosztályvezető-helyettese, 1982-től újra a felsőoktatás a munkaterülete, a MÉM Továbbképző Intézet egyetemi docense, 1986-tól a Kertészeti Egyetem tanszék-vezetője. Főbb kutatási és munkaterülete a szennyvízkutatás, úgymint a szennyvíztisztítás, tisztítási technológia, tisztító berendezések hidraulikai kérdése, rendszertechnikai és operációkutatás a vízminőség-gazdálkodásban ill. -szabályozásban. Termékeny szakíró, mintegy 200 munkája – köztük 11 összefoglaló könyve és 15 egyetemi jegyzete jelent meg, több német és angol nyelven is. Rendszeresen tart előadásokat külföldi kongresszusokon, egyetemeken. (VP.e. 1964)

HORVÁTH ISTVÁN (Kecskemét, 1911. IV. 26.–Budapest, 1994. XII. 21.) okl. mérnök, építőmester (1947), egyetemi doktor (1960). 1928–33: az Általános Útépítő

Rt-nél műszaki rajzoló, utána műegyetemi tanársegéd, adjunktus a Vasútépítési ill. Talajmechanikai Tanszéken. 1939-től újra az Általános Útépítő Rt-nél építésvezető, 1944–49: magánmérnök. 1949–54: a honvédségnél főmérnök, építési osztályvezető. 1956–66: A Vízműépítő ill. Betonútépítő Vállalatnál főépítésvezető, majd 1966-tól 1976-ig, nyugdíjba meneteléig az OVH Vízépítőipari Trösztben osztályvezető, műszakigazdasági tanácsadó. Szinte minden országos jelentőségű építkezésen megtaláljuk (Medvei híd, 4, 5, 7, 8 sz. főközlekedési utak, repülőterek stb.) a víziépítés főműveinek egyik irányító építője (Tiszafüredi önt. r., Kisköre, Békés, Körösladány vízlépcsői stb.). Szakirodalmi tevékenységét számos publikáció jelzi. Aktív résztvevője a szakmérnök-képzésnek, a mérnöki továbbképzésnek. A Vízépítőipari Szakosztály titkára 1974–75-ben, 1975–77-ben elnöke. (Pro A. 1978)

HORVÁTH JÓZSEF (Budapest, 1891. I. 3.–Budapest, 1976. XII. 5.) okl. gépészmérnök. Munkahelyei voltak a katonai szolgálata (1914–1919) után, 1919–24: Népjóléti és Munkaügyi Minisztérium, 1925–31: Nagykanizsai Városi Mérnöki Hivatal, 1932–37: Kispest Városi Mérnöki Hivatal, 1938–46: Iparügyi Minisztérium, 1946–48: Építésügyi Minisztérium, majd 1948-tól nyugdíjba meneteléig osztályvezetőként a vízügyi szolgálat ill. az Országos Vízügyi Főigazgatóság. Mindenütt mint tervező, kivitelező, szervező, irányító – élete nagy céljáért – a jobb vízellátásáért és csatornázásáért munkálkodott. Nevéhez fűződik 1948-ban az OVH-ban önálló Vízellátási és Csatornázási Osztály szervezése, mely azóta is – több átszervezés után – a szakág legfelsőbb irányító

szerve. Aktívan részt vett a Balatoni Intéző Bizottság munkájában, sokat tett a Fővárosi Vízművek és Csatornázási Művek fejlesztéséért, az ágazatközi kapcsolatok kialakításáért és eredményes működéséért. A Társaság Szennyvíz Szakosztályának vezetőségi tagjaként tevékenykedett. (Tt. 1960)

HORVÁTH JÓZSEF (Somlójénő, 1921. VIII. 27.) okl. mérnök. 1949–54 között a Műegyetemen tanársegéd, adjunktus, majd a Fővárosi Fürdőigazgatóság vízügyi előadója, 1956–78: igazgatóhelyettes főmérnök, majd nyugdíjazásáig, 1984-ig szaktanácsadója. Főbb munkaterületei: hidrogeológia, balneotechnika, termálvíz-beszerzés, forrásfoglalás és -védelem stb. E témakörökben mintegy 50 írása jelent meg, közel 10, szakmát adó tanfolyam előadója. A Társaság Balneotechnikai Szakosztályának elnöke 1971–91 között. (Tt. 1991)

HORVÁTH SÁNDOR (Medgyes, 1905. XI. 5.–Budapest, 1980. I. 19.) okl. mérnök, a műszaki tudományok kandidátusa (1960). 1929–45: a budapesti, nagykanizsai, győri folyammérnöki hivatalok munkatársa, a komáromi főnöke. 1945–46: a magyar vízügyi hajóparkot Ausztriába menekíti, ahonnan azokat hazahozza. 1947-ben az FM-ben, majd 1948–50: az OVH-ban szolgál. 1950–58: a Dunabizottság osztályvezetője ill. főmérnöke Galacban és Budapesten. 1958-tól a VIZITERV-nél működik. 1963-tól nyugdíjba meneteléig (1972) a VITUKI-nál főosztályvezető, igazgatóhelyettes. Fő munkaterülete: mederfelvételek, folyószabályozás és folyócsatornázás, árvízvédelem, dunai jégviszonyok, víziúthálózat-fejlesztés. Szakirodalmi munkásságát sok publikáció, tanulmány jelzi. (KJ.e. 1963, Tt. 1977)

HÖRCHER FERENC (Budapest, 1921. XI. 2.–Budapest, 1997. XII.) okl. mérnök. 1946–49: a Műegyetem Geodéziai Tanszékén működik, utána az ÁMTI ill. MÉLYÉP-TERV tervezője, szakosztályvezetője, 1959-től földmérő, 1961–64: az állami gazdaságok mérnöke, 1964-től a VITUKI, 1977-től 1983-ig, nyugdíjba menetelég a VGI tanácsadója ill. főmunkatársa. Fő munkaterületei: vízellátás, vízrendezés, öntözés műtárgyai, vízminőség-gazdálkodás stb. Mintegy 20 cikket, tanulmányt publikált. 1980–90 között a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály vezetőségi tagja. (Pro A. 1985, Tt. 1996)

HREHUSS GYÖRGY (Budapest, 1938. III. 13.) okl. mérnök (1966), okl. szakmérnök (1971). 1956-tól a VITUKI munkatársa, 1961–66: ösztöndíjas műegyetemi évek, 1966–83: a budapesti VIZIG-nél szakaszmérnök, főosztályvezető, osztályvezető. 1983–96: az ÁBKSZ-nél osztályvezető, védelmi szakfelügyelet vezető, 1996-tól az OVH Szakfelügyeleti osztály vezetője. Főbb munkaterületei: modellkísérletek, víz- és belvízrendezés, folyószabályozás, jég- és árvízvédelem. Főbb munkái: a Dunabogdányi Kőbánya rekonstrukciója, a Kvassay zsilip felújítása, a Ráckevei- (Soroksári) Duna szabályozása, az árvízvédelmi töltések altalajvizsgálata, a védelmi osztagok korszerűsítése. Több írása jelent meg szaklapokban. 1977-től az MHT Vízépítési Szakosztály vezetőségi tagja, a Vitális Sándor szakirodalmi névű bíráló bizottság tagja, 1984-től a Felügyelő Bizottság tagja, majd elnökhelyettese. (BÖ.é. 1993, Sch.F.é. 1999)

HUTTER SÁNDOR (1950. I. 24.) üzemmérnök. 1971-től a vízgazdálkodás külön-

böző szakterületein, mint tervező, építésvezető, műszaki vezető dolgozik. 1978-tól a Balatonfelvidéki Víztársulat főmérnöke, 1988-tól igazgatója. Fontos szerepet játszik – az általa irányított – Társulat Veszprém megye vízgazdálkodásában. 1975 óta a Társaság Veszprém megyei Területi Szervezetének alapító és azóta vezetőségi tagja. (Pro A. 1997)

IHRIG DÉNES (Moszlanács, 1899. III. 19.–Gödöllő, 1991. XII. 13.) okl. mérnök. 1922–27: a Műegyetem Geodéziai Tanszékén tanársegéd, 1927–48: a Margittaszigeti Társulat szakaszmérnöke ill. igazgató főmérnöke. 1948-tól az OVH osztályvezetője, 1952-től 1973-ig, nyugdíjba menetelég a VITUKI igazgatója ill. főosztályvezetője, 1980-ig szakértője. Fő munkaterületei: tevékeny szerep az egységes állami árvízvédelem megszervezésében, az intézményes vízgazdálkodási tudományos kutatás megszervezése és irányítása, árvízvédelem, árvízvédelmi kutatások. Mintegy 60 cikke és tanulmánya jelent meg, számtalan könyv, füzet szerző-szerkesztője. A vízügyi ágazat szakfolyóiratának, a Vízügyi Közleményeknek 1958–80 között 22 éven át szerkesztője. Számos rendezvény, Mérnöki Továbbképző Intézet, szakmérnöki kurzus előadója, szakbizottság tagja, tanácsadója, szakértője. Az MHT Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály elnöke 1958–74 között. (Sch.F.é. 1960, Tt. 1971, VP.d. 1978)

IJJAS ISTVÁN (Óbecse, 1939. VIII. 17.) okl. mérnök, egyetemi doktor, a műsz. tud. kandidátusa. Munkássága a műegyetemi oktatáshoz kapcsolódik, itt kezdte mérnöki pályafutását, különböző munkakörökben ill. beosztásban mindvégig itt tevékenyke-

dik, jelenleg egyetemi tanár. Kiemelkedő érdemei vannak a számítástechnika vízgazdálkodási hasznosítása terén, különösen a csőhálózatok optimális méretezésével s a vízgazdálkodási rendszerek számítógéppel segített tervezés területén. Az elsők között ismerte fel és propagálta a társadalom bevonásának jelentőségét a vízügyi munkálatokba. Hat szakkönyv és több mint 100 szakcikk szerzője. A Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztálynak több cikluson át vezetőségi tagja. (BÖ.é. 1996)

ILLÉS GYÖRGY (Vasvár, 1919. VIII. 16.–Budapest, 1998. I. 18.) okl. mérnök, egyetemi doktor. 1944–48: a Balatoni Kikötők Felügyelőségén teljesít szolgálatot, 1948-ban az OVH-ban, majd különböző minisztériumokba kerül, vízellátási szakterületen működik. 1953-tól az OVF, ill. OVH-ban főmérnök, osztályvezető, főosztályvezető, 1972-től elnökhelyettes 1982. évi nyugdíjba meneteléig. Főbb munkaterületei: vízellátás-csatornázás, szennyvíztisztítás, vízminőség-védelem, regionális vízrendszerek. Mintegy 40 publikációja jelent meg, több szakkönyv társszerzője, szerkesztője. Jelentős munkát fejtett ki különböző szakbizottságokban a Magyar-Osztrák Határvízi Bizottság és a Magyar-NDK Vízügyi Bizottság magyar tagozatának vezetője. A Társaság ügyvezető elnöke, majd 1976–1985-ig elnöke. (WJ.e. 1960, MTESZ.d. 1971, VP.d. 1986, Tt. 1990)

IVASKÓ LAJOS (Eger, 1947. VIII. 4.) üzemmérnök. 1968-ban lép a vízügyi szolgálat kötelékébe, Szolnokon a VIZIG munkatársa lesz, munkássága mindvégig az árvízvédelmi és folyószabályozási munkákhoz kapcsolódik, a Vízkárelhárítási Osztály osztályvezető helyettese. Korának

minden árvízvédekezésében résztvesz. A területi szervezet Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1993)

IVICSICS FERENC (Érsekújvár, 1930. II. 2.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1969). 1952–54: tanársegéd az Agrártudományi Egyetemen, 1954–59: tervező a MÉLYÉPTELV-ben, 1959–1996: a VITUKI munkatársa, osztályvezető. Munkaterületei: szennyvíztisztítás tervezése, öntözőrendszerek üzemeltetésével, hidraulikus anyagszállítással, a robbantás vízépítési alkalmazásával, szivárgási kérdésekkel, talajmechanikával és résfalépítéssel kapcsolatos kutatás. Az 1970-es évektől az új vízépítési mélyépítési termékek és technológiák engedélyezésével, továbbá szabványosítással foglalkozik. 1997-től az OVF szakértője. Meghívott előadóként vett részt szakmérnök-képzésben és mérnöktovábbképzésben. Mintegy 30 tanulmányt publikált. 1980–93 között a Vízépítőipari Szakosztály titkára, 1993-tól elnöke. (Pro A. 1989, BÖ.é. 1997)

IVICSICS LAJOS (Érsekújvár, 1927. VIII. 18.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1955), okl. gazdasági mérnök (1966). 1950–55: a Vízépítési Tanszék kutatómérnöke. 1955-től a VITUKI kutatója, főosztályvezető-helyettes, osztályvezető nyugdíjba meneteléig 1994-ig. Főbb munkaterületei: hidraulikai laboratóriumi műszerek tervezése és hitelesítése, vízügyi létesítmények hidraulikai vizsgálata, modellezés, vízrendezési tervezés, vízügyi adatfeldolgozás. Mintegy 80 tanulmányt, cikket stb. publikált, melyek közül több külföldön is megjelent. 1970 óta a Vízrajzi Évkönyv szerkesztője. (PJ.e. 1962)

JALSOVSZKY JENŐ (Budapest, 1913. VI. 6.–Budapest, 1999. II. 24.) hivatásos honvéd műszaki tiszt, vezérkari tiszt oklevél (1942), okl. mérnök (1950). 1935–53 között honvédtiszt, hadifogság, egyetem, Zrínyi Akadémián mérnökörnagy tanár. 1953–59: tervezőmérnök az UVATERV-ben. 1959-től 1972-ig a budapesti VIZIG tervező-mérnöke, majd csoportvezetője. 1972–77: a VIKÖZ, ill. VGI főelőadója. Fő működési területei: katonai műszaki tárgyak oktatása, utak tervezése, autópálya előmunkálatok, árvízvédelmi, vízrendezési, belvízlevezetési tervezések, árvízvédelmi fejlesztési tervek, Ipoly és Zagyva fejlesztési kérdések, vízgazdálkodási tanulmánytervek stb. Mintegy 15 kisebb-nagyobb írása jelent meg. Több szakmai bizottság tagja. A Társaság Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Szakosztály vezetőségi tagja több éven keresztül. (Tt. 1989)

JAQUET, JOSEPH, Franciaország. A Francia Állami Vízépítési Intézet Hidrológiai Osztályát vezette és az IAHS felszíni vizek szakosztályában tevékenykedett. Többször járt Magyarországon, szinte elsőként egyengette a magyar és francia vízügyi szakemberek együttműködését. (Tt. 1967)

JECZKÓ JÁNOS (Újfehértó, 1933. X. 12.–Nyíregyháza, 1997. V. 29.) okl. mérnök. 1957-től a nyíregyházi VIZIG munkatársa, mérnök, szakaszmérnök, osztály-, főosztályvezető, igazgatóhelyettesi beosztásban. Munkaterületei felölelik az ágazat szinte minden részét; a vízrendezést, műtárgyépítést, vízhasznosítást, a vízellátást és csatornázást, valamint az árvédekezést. Szakirodalmi tevékenységét több szakcikk, publikáció jelzi. Több szakbi-

zottság munkatársa. A területi szervezet munkájában mindig kivette részét. (Pro A. 1983)

JOLÁNKAI GÉZA (Budapest, 1942. IX. 9.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1975), egyetemi doktor (1977), a műszaki tudomány kandidátusa (1988), az MTA doktora (1999). 1965–66-ban Ghánában építész vezető, 1966-tól a VITUKI tudományos kutatója, osztályvezetője, majd tudományos tanácsadója. Pályafutása elején vízépítési és hidraulikai problémákkal, a 70-es évek elejétől vízi, környezetvédelmi, vízminőség-szabályozási kérdések megoldásával foglalkozik, majd a tavak és tározók, ezek vízgyűjtői, vízminőségi és biológiai kutatásával és modellezésével foglalkozott (Balaton, Kiskörei tározó), különös tekintettel az eutrofizálódást kiváltó tápanyagterhelés problematikájára. Több UNESCO project résztvevője, koordinátora. Rendszeresen oktat az ELTE-n és a Nemzetközi Hidrológiai Továbbképző Tanfolyamon és a Brüsszeli VUB egyetemen. Eddig 90 hazai és külföldi cikk, tanulmány, nagyobb kiadvány, könyv, könyvfejezet szerzője. Több szakmai MTA és állami bizottság tagja. (Pro A. 1992)

JOÓ OTTÓ (Szentgotthárd, 1931. V. 9.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1960), okl. gazdasági mérnök (1963). 1953-tól a szarvasi ÖRKI kutatója, 1960-tól a VIZITERV mérnöke, 1961-től 1987-ig a szombathelyi VIZIG-en csoportvezető, osztály-, ill. főosztályvezető. 1987–91 között a Szombathelyi Környezetvédelmi Felügyelőség igazgatója. Fő munkaterületei: öntözés, tereprendezés, őrségi melioráció, rábai árvízvédelem fejlesztése, Balaton vízvédelme, Kis-Balaton-rekonstrukció, környe-

zetvédelem stb. Több hazai szakmai szervezet szakbizottságának tagja. Dolgozott a Forum Pannonicum (osztrák-magyar regionális tudományos-társadalmi szervezet) Környezetvédelmi Szakbizottságában. Több mint 50 cikket publikált részben külföldön, számos előadást tartott itthon, néhányat külföldön is, az UNESCO felkérésére véleményezte a világ tavainak eutrofizálásával foglalkozó kézikönyv tervezetét. Az MHT Nyugat-dunántúli területi szervezetének 15 éven át titkára, majd vezetőségi tagja. Megszervezte a Társaság első (Keszthely) vándorgyűlését 1974-ben. (Pro A. 1977, VS.n.d. 1981, Tt. 1995)

JÓZSA ISTVÁN (Kalocsa, 1934. VIII. 14.) okl. gépészmérnök (1958). Szakmai munkásságát 1958–60-ban a GANZ Szivattyútervezési Osztályán mint részlet szerkesztő kezdte. Utána két évig a Pécsi Hőerőmű V. Mohács-Pécs víztávvezeték és vízmű üzemvezetője, és az indítás átvételi méréseinek irányítója. 1962–75 között a Ganz-MÁVAG szivattyú konstruktőre, majd a részleg csoportvezetője. Irányításával, erre az időre esik a nagyberuházások vízrendszereinek, és a nagy vízellátó közművek szivattyúinak, valamint a mezőgazdasági vízrendezés mobil agregátjainak tervezése és üzembe helyezése. Ezek között voltak a hőerőművek vízkivételi gépei, a Paksi Atom E. reaktorbiztonsági gépei, és a mezőgazdasági AGRO szivattyúcsalád. (BNV díj) 1975–76-ban az OVH Műszaki Fejlesztési Osztály főelőadójaként működik. 1976–94-ig a Fővárosi Vízművek Termelési Osztályának üzemmérnöke, és 1989-től műszaki főtanácsosa, ahol a víztermelő telepek és a hálózati gépházak fejlesztése, valamint üzemi mérései, és az üzem optimalizálása volt a fel-

adata, egészen 1994-es nyugdíjba vonulásáig. 1970–80 között a BME Vízműgépészt. Sz. külső munkatársa, a Vízműgépész Szakmérnök képzés előadója. Tollából mintegy 25 szakcikk, tanulmány látott napvilágot, három szabadalom társtulajdonosa. Az MHT Vízellátási és Csatornázási Szakosztályának tagja, rendezvényeinek előadója. (Pro A. 1994).

JÓZSA JÁNOS (Győr, 1957. III. 9.) okl. mérnök (1981), a műszaki tudomány kandidátusa (1993). Pályáját 1981-ben a VITUKI-ban kezdi, 1982–85-ben a VIZITERV tervező mérnöke. 1985-től újra a VITUKI kutatója a Műszak Egyetem Vízgazdálkodási Tanszékének docense. Érdeklődési, kutatási szakterülete a hidrológia, hidraulika, ezen belül sokat foglalkozott a tavi és folyami vízmozgások, áramlások törvényszerűségeinek vizsgálatával. A Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztály vezetőségének tagja. (VS.n.d. 1995)

JUHÁSZ ENDRE (Hejőcsaba, 1933. X. 3.) okl. mérnök, okl. vízellátási és csatornázási szakmérnök (1969), egyetemi doktor (1973), a műszaki tud. kandidátusa (1987). Munkásságát a Bányászati Építő Vállalatnál kezdi, 1958–62: az Általános Épülettervező Vállalat tervezője, 1962-től a VIZITERV-nél irányító tervező, osztály-, majd irodavezető. 1985-től az OVH ill. Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium főosztályvezetője, 1991-től a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium főtanácsosa. Fő munkaterületei: vízellátás, csatornázás, szennyvízellátással kapcsolatos kérdések, ágazati irányítás. Aktívan részt vesz a felsőfokú oktatásban és a szakmérnök-képzésben.

A Szt. István Egyetem (YMMF) tanára, a BME c. docense. Több nemzetközi tudományos egyesület hazai nemzeti bizottságának vezető tagja, több állami és MTA szakbizottság tagja. 130 szakmai publikáció, 5 szakkönyv társszerzője. Hosszabb időn keresztül a Társaság alelnöke, elnökségi tagja; a Szennyvíz Szakosztály titkára, majd alelnöke. (Pro A. 1983, BÖ.é. 1989)

JUHÁSZ JÓZSEF (Budapest, 1927. XI. 27.) okl. mérnök, a műszaki tud. doktora (1976). Szolgálatát a KPM-ben kezdte, majd 1951-től a Vízérőmű Tervező Iroda (később VIZITERV), 1956-tól a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat tervezője, szakosztályvezetője. 1963-tól a VIZITERV osztályvezetője, főtechnológusa. 1967-től 1976-ig a VIKÓZ főtechnológusa, 1976-tól Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetemen egyetemi tanár. Szakmai munkásságának, kutatásainak főbb területei: hazai törpevízművek, tiszai és dunai vízerőművek előmunkálatai, kerettervezés, vízföldtan, hidrogeológiai vizsgálatok, felszín alatti vízkészletek számítása, felszín alatti áramlástan, nagy műtárgyak, főleg vízépítési műtárgyak mérnökgeológiája. 1951–54 között a Műegyetem gyakorlatvezetője. 1958-tól oktat rendszeresen Miskolcon, mint meghívott előadó, docens, majd mint egyetemi tanár. Több könyve (részben társszerzőként) és mintegy 100 szakcikke, egyetemi jegyzete jelent meg. 1957–82 között több akadémiai bizottság munkájában vett részt, több hazai szakmai tudományos egyesület tagja, választott tisztségviselője. A Magyar Hidrológiai Társaságban többször viselt különböző tisztségeket (titkár, alelnök), míg 1990-ben a Társaság elnökének választották, mely tisztséget 1996-ig töltötte be. Javaslatára rendsze-

resítette a Társaság az évi vándorgyűléseket. (VP.e. 1952, ZsV.e. 1962, BÖ.é. 1971, VP.d. 1977, MTESZ.d. 1986, VS.n.d. 1987)

JUHÁSZ JÓZSEF (Budapest, 1942. X. 21.) okl. vegyész-mérnök. 1960-tól 1990-ig a VITUKI munkatársa, csoportvezetője, osztályvezető helyettese, 1991-től a VITUKI-ból kivált Tredex Kft. majd az Envi-mark Kft. dolgozója. Fő munkaterületei: szennyvíztisztítás-technológia (ülepítők, rothasztók, levegőztető rendszerek vizsgálata-bemérése) valamint ivó- és iparivíztisztítási-technológia (koagulációs szűrés, többrétegű gyorsszűrők és kovaföldes szűrők vizsgálata, biológiai nitrátmentesítés, stb). 1994-től a Állami Energia Felügyelet köztisztviselője, majd ennek jogutódja az ÁEF Kft. munkatársa (Energia-ipari vízkezelési technológiák). 1999-től a CHRIST Hungária Kft., Budaörs dolgozója (ivó- és iparivíztisztítási-technológia). Szakirodalmi tevékenységét több mint 15 szakcikk jelzi. 1980–1985 között az MHT Ifjúsági Tanácsának elnöke (az elnökség tagja), majd 1987-ig titkára, 1983-tól 1986-ig a MTESZ országos elnökségének tagja az MHT képviselőjében. 1987-től a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály Műszaki Tanácsának, majd 1990-től a Szakosztály elnökségének tagja. (Pro A. 1981, VS.n.d. 1981, BÖ.é. 2000)

KACZMAREK, ZDISLAW (Poznan, 1928) Lengyelország. A Varsói Műszaki Egyetemen 1951-ben szerzett mérnöki oklevelet. 1961-ben a Gdanski Egyetemen habitál, a tudományok doktora címet a vízgazdálkodás és a matematikai statisztika területén szerzi. 1962 és 1980 között egy megszakítással a varsói Meteorológiai

és Vízgazdálkodási Intézet igazgatója. 1974–1976 között és 1989-től IIASA vízgazdálkodási csoportját vezeti. 1969 óta tagja a Lengyel Tudományos Akadémiának, amelynek 1981–1988 között főtitkára. A WMO Hidrológiai Bizottsága és az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Program keretében töltött be lengyel és nemzetközi tisztségeket. Az IAHS kitüntette. Az IIASA keretében sok közös kutatást szervezett magyar kutatókkal együtt, és több előadást is tartott magyarországi látogatásai alkalmával. (Tt. 1967)

KAJÁN IMRE (Szeged, 1953. X. 22.) okl. mérnök (1978), okl. műemlékvédelmi szakmérnök. 1978-tól rövid ideig a VIZÉP-nél dolgozik, majd 1980-tól a VIZDOK, ill. jogutódjánál a Vízügyi Múzeum keretében tevékenykedik, 1990-től az esztergomi múzeum igazgatója. 1993-tól a Vízügyi Múzeum, Levéltár és Könyvgyűjtemény igazgatóhelyettese. Irányítja a vízügyi muzeális anyagok összegyűjtését, rendezését és bemutatását. Kora valamennyi országos vízügyi kiállításának résztvevője, szervezője, irányítója, kiadványok szerzője, összeállítója. A Társaság Történeti Bizottságának 1989-től titkára. (Pro A. 2000)

KALICZKA LÁSZLÓ (Romhány, 1933. IV. 7.) okl. földmérő-mérnök, okl. mezőgazd. vízgazdálkodási egyetemi doktor (1981). A székesfehérvári VIZIG-nél 1957-től tervező, szakaszmérnök-helyettes, csoportvezető, 1968-tól 1994-ig a Veszprémi Szakaszmérnökség vezetője. Munkássága a vízépítés tervezési és kivitelezési feladataihoz kötődik (pl. Marcal, Kapos rendezése, dombvidéki kisvízfolyások rendezése, halastavak, vízmoskötések építése, öntöző-

telepek létesítése). Részt vett a nagyobb árvízvédekezéseken, helyreállítási munkákban. Mint nyugdíjas a HM Veszprémi Erdőgazdaság Rt. szaktanácsadója. Éveken át a Bajai Vízgazdálkodási Főiskola meghívott előadója, tankönyvek írója. Több tanulmányt, cikket írt, előadásokat tart. Az MHT Veszprém megyei Területi Szervezetének alapító tagja, húsz éven át elnöke. A Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály vezetőségének több cikluson át vezetőségi tagja, 1994-től a Hidrológiai Közlöny szerkesztőbizottságának tagja. (Pro A. 1983, BÖ.é. 1994, Tt. 1997)

KALININ, GENNADIJ P. (1916–1975), Szovjetunió. Egyetemi tanulmányait a Harkovi Hidrometeorológiai Intézetben végezte, ahol 1937-től aspiráns, majd tanár. 1942-től húsz éven keresztül a moszkvai Központi Előrejelző Intézet hidrológiai előrejelző osztályát vezeti. Szakterületén külön iskolát alapít. 1960-ban megjelent és angolra, valamint németre is lefordított munkája, a mai napig megmaradt alapvető kézikönyvnek a hidrológiai előrejelzés területén. A nevéhez és Miljukovhoz kapcsolódó árhullám-transzformációs eljárást majd mindenhol alkalmazzák az előrejelzési számításokban. 1961-től egyetemi tanár, a moszkvai egyetem hidrológiai tanszékét vezeti 1963-tól. Kezdeményezője volt a Szovjet Tudományos Akadémia Vízgazdálkodási Intézete megalapításának is. (Tt. 1963.)

KALMÁR ISTVÁN (Mórichida, 1937. VIII. 30.) okl. mérnök (1968). Szakmai munkásságát a győri VIZIG kötelékében végzte 1963-tól 1997. évi nyugdíjazásáig. Dolgozott a vízgazdálkodás, a vízrajz és a vízrendezés szakterületein csoportvezetői

és osztályvezetői beosztásokban. Foglalkozott vízkészletgazdálkodással, árvizek előrejelzésével. Több tanulmányt készített, amelyekben a Fertő-tó vízháztartásának, a Rábca-Hanság ár- és belvízvédelmével összehangolt vízszintszabályozásának a kérdéseivel foglalkozott. Új módszereket dolgozott ki a dombvidéki vízfolyások árvíz-hidrológiai viszonyainak az elemzésére, jellemző vízhozamainak a meghatározására. Szakirodalmi munkássága (7 publikáció) elsősorban a Fertő-tó vízháztartási és vízszintszabályozási kérdéseire kapcsolódik. A Győri Területi Szervezet munkájának állandó résztvevője. (Pro A. 2000)

KAPOSVÁRI KÁZMÉR (Szolnok, 1943. VII. 9.) okl. gépészmérnök (1964) egyetemi doktor. 1964 óta dolgozik a víz-, csatorna-, és fürdőszolgáltatásban, 1981-től elsőszámú vezetőként. Szakmai irányításával épült ki Jász-Nagykun-Szolnok megye számos településének vízellátása és kezdődik meg a csatornahálózatok kiépítése. Jelenleg Szolnok város szennyvíztisztító telepének megvalósításán, a szennyvízcsatorna hálózatának kiépítésén, valamint a felszíni vízmű vízminőség-javító programjának megvalósításán dolgozik. Az MHT hidrológiai rendezvényeinek előadója. Munkatársait egyesületi munkavégzésre ösztönzi, munkájukat támogatja. (Pro A. 1998)

KAR, JULIUS (1902–1978), Ausztria. Negyven éven át végzett oktató- és kutatómunkát a bécsi Földművelési Egyetem tanáraként. Kezdetben a rétöntözés kérdésével foglalkozott, később a települések vízepítési kérdéseire és a vízminőségvédelemre irányult figyelme. Alapítója volt az „Österreichische Wasserwirtschaft” folyóiratnak, amelynek első 1949-es meg-

jelenésétől haláláig szerkesztője volt. Kezdeményezésére alakult meg 1953-ban az Osztrák Vízgazdálkodási Szövetség keretében a Szennyvíz Szakosztály. Munkájával igyekezett felhívni a figyelmet a települések vízgazdálkodási és vízminőségi kérdéseire. Egyetemén vezette a Vízgazdálkodási Intézetet, két periódusban rektori tisztséget is betöltött. Iskolái egy részét Kőszegen végezte és magyarmelv-ismerete is ösztönözte, hogy szerepet vállaljon magyar szakmai kapcsolatok ápolásában. (Tt. 1963)

KARÁCSONYI SÁNDOR (Gyula, 1927. II. 6.) okl. mérnök, okl. bányamérnök, egyetemi doktor (1963), a műsz. tud. doktora (1995). Munkásságát a Földalatti Vasútépítő Vállalatnál 1950-ben kezdi, majd megalakulásától 1953-tól a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat osztály-, majd irodavezető-szakági főmérnöke nyugdíjba vonulásáig. 1970-től a ÉVM Földtani Szolgálatának vezetője. 1978-tól az ÉVVM megbízott főgeológusa az építő és építőanyagipar ásványvagyongazdálkodásának irányítója. Főbb munkaterületei: építés- és vízföldtan, vízszerezés, építéshidrológia, ásványi nyersanyagok kutatása, hévízfeltárás s hasznosítás, vizek gázmentesítése stb. Szakirodalmi munkásságát több mint 200 szakdolgozat, egyetemi jegyzet stb. jelzi, melyek közül több külföldön jelent meg. Igen aktív oktatási tevékenységet végzett a budapesti ELTE-n, a Műszaki Egyetemen, és a bajai Vízgazdálkodási Főiskolán. 1984-ben Eötvös Loránd díjat kapott, több országos állami bizottság, tanács tagja, tudományos szervezet és egyesület tisztségviselője. A Társaság több szakosztályában, bizottságában végzett aktív munkát. (Pro A. 1977, Sch.F.é. 1983, VS.n.d. 1986, Tt. 1998)

KARÁDI GÁBOR (1924. IX. 12.) okl. mérnök, a műsz. tud. kandidátusa, a műsz. tud. doktora (1964), egyetemi tanár. Vízügyi munkásságát a Műegyetemen kezdte, s csakhamar, mint kutató szerezte meg tudományos fokozatát. Később külföldön folytatta mérnöki tevékenységét, s ott öregbítette a magyar műszaki oktatás és kultúra jó hírét. Mint egyetemi tanár a USA-ban, a hidromechanika, a vízkészletgazdálkodás, továbbá a vízügyi környezeti hatásvizsgálat igen széles körben, nemzetközileg elismert szaktekintélye fejti ki munkásságát. Széleskörű tudományos tevékenységét mintegy 100, különböző nyelveken megjelent publikációja is jelzi. 1950-ben lépett Társaságunk tagjai sorába, de emellett még számos hazai és külföldi egyesületben és bizottságban – nem egy esetben vezetői munkakörben – aktívan dolgozott, és dolgozik. (Tt. 1995)

KARÁSZI GÁSPÁR (Szolnok, 1950. III. 26.) okl. mérnök (1973), okl. vízellátás-csatornázás-egészségügyi (1980) majd építőipari-igazságügyi-szakmérnök (1992). 1973–82 között a VIZITERV tervezője, irányító tervezője. 1982-től a Dunántúli Regionális Vízművek fejlesztési csoport vezetője, majd műszaki vezetője. 1985-től a Fejér megyei Víz- és Csatornázási Művek Rt-nél osztályvezető, szolgáltatási főmérnök, 1991 óta műszaki vezérigazgató-helyettes. Először a Társaság Középdunántúli Területi Szervezetének vezetőségi tagja, majd a Társaság elnökségének tagja, 1996-óta alelnöke. (Pro A. 1998)

KARÁSZI KÁLMÁN (Nyíradony, 1921. VIII. 30.) okl. mérnök. Munkásságát társulatoknál kezdi 1946-ban, majd 1949-től a szolnoki VIZIG-nél lép állami szolgálatba,

ahol szakaszmérnök, osztályvezető, igazgatóhelyettes, 1961-től 1983-ig – nyugdíjba menetelig – a székesfehérvári VIZIG igazgatója. Fő munkaterületei: víz-, belvízrendezés, öntözés, ár- és belvízvédelem. Vezetése alatt történt a Velencei-tó rekonstrukciója, a Sió munkálatai, regionális vízellátó és szennyvízelvezető-rendszerek megvalósítása, a Balaton vízminőségének javítása. Nagy figyelmet fordított a fiatal szakemberek nevelésére és munkába állítására. Több publikált cikke mellett, számos könyvben általa írt fejezetek, könyvszerkesztések, lektorálások jelzik szakirodalmi tevékenységét. 1981-ben Eötvös Loránd-díjat kapott. A Társaság Középdunántúli Területi Szervezetének alapító elnöke 1965–1991 között, majd 1990–93 között a Társaság alelnöke. (VP.d. 1974, MTESZ.d. 1976, Tt. 1993)

KARDOS IMRE (Körösladány, 1931. I. 9.) okl. mérnök, okl. gazdasági mérnök. Működését teljes szolgálati ideje alatt (1957–1991) a szegedi VIZIG-en végezte szakaszmérnök-helyettesi, szakaszmérnöki, osztályvezetői, majd 1971-től igazgatóhelyettes főmérnöki munkakörben. Mérnöki és szakirodalmi tevékenysége az árvíz- és belvízvédekezés végrehajtási és fejlesztési kérdéseivel kapcsolódik, fontos szerepet vitt a társulatok fejlesztésében. Több írása jelent meg az 1970. évi Alsó-Tisza-vidéki árvízvédekezésről, Szeged árvízvédelméről, az 1970-es évtized partfalépítéséről, a Maty-éri többcélú belvíztározóról és evezőspályáról. Az MHT Szegedi Területi Szervezetének 1978-tól elnökségi tagja. (Pro A. 1992, Tt. 1996)

KARDOS MÁRIA (Budapest, 1945. V. 2.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1979).

Mérnöki munkásságát 1970–76 között a VITUKI kutatójaként kezdi, majd 1976-tól a Vízgazdálkodási Intézet, majd a KGI főelőadója, főmunkatársa jelenleg a KGI Környezetvédelmi Intézete Környezetá-
llapot Értékelési Osztályának vezetője. Fő munkaterülete a hidrológia és vízkészlet-
gazdálkodás. Ezeken belül foglalkozik a matematikai modellezés, a vízmérleg-
készítés elméletének problematikájával. Részt vett a Vízkészlet-gazdálkodási Sza-
bályzat, a Duna-medence vízmérlege, a vízügyi kataszter stb. munkálataiban, az
EU jogharmonizáció megalapozó munkái-
ban, a Környezeti állapotértékelés, környe-
zetgazdálkodás, környezetgazdálkodási
kereterv koncepciójának kidolgozásában,
az országos és helyi környezeti állapotér-
tékelés módszertanának kialakításában,
kidolgozásában. Irányítja- és tevőlegesen
résztvesz a konkrét környezeti állapot-
értékelés munkáit. Mintegy 20 publikációja
mellett részt vett a vízgazdálkodási
a kereterv és a vízkészlet-gazdálkodási
évkönyvek szerkesztésében. Ellátta
1977–97 között az MHT Vízgazdálkodási
Szakosztály titkári feladatait, 1993–96
között volt a főtitkár helyettese. (Pro A.
1982)

KARKUS PÁL (Tótkomlós, 1923. XI.
23.) okl. mérnök. Az egyetem elvégzése
után I. sz. Vízépítési Tanszék tanársegédje.
1954-től a Vízérőügyi Tervező Iroda ill. a
VIZITERV tervezője, irányító tervezője,
hol a hazai vízerőművek tervezésének
résztvevője. 1958-tól az OVF főmérnöke,
csoportvezetője, osztályvezetője. Nevéhez
fűződik a VIZIG-ek tervezési osztályának
megszervezése, felügyeletük ellátása, az
ország vízügyi tervezésének irányítása.
1967-től a VIKÖZ ill. VGI irodavezetője,

igazgatóhelyettes főmérnöke 1984-ig nyug-
díjba menetelig. Mint irodavezető irányít-
otta a vízkészletek számbavételét, a
vízmérlegek összeállítását, a vízgazdál-
kodási kereterv készítésének koordinálását
és összeállítását. A Vitális Sándor n. d.
pályázat bíráló bizottságának több éven át
tagja. (Tt. 1994)

KASSAI FERENC (Dorog, 1919. XII.
2.–Budapest, 1995. V. 11.) okl. bányá-
mérnök, egyetemi doktor (1948), a műsza-
ki tud. kandidátusa (1958), c. egyetemi
tanár. 1943–48: egyetemi adjunktus, 1948-
tól a Dorogi Szénbányák főmérnöke, 1950-
tól a Mélyfúró Ipari Tröszt műszaki
vezérigazgatója, 1954–57: BEM miniszter-
helyettese, 1957–65: Országos Földtani
Főigazgatóság főigazgató helyettese, 1965-
tól az Országos Földtani Kutató és Fúró
Vállalat, 1970-től 1982-ig a Bányászati
Aknamélyítő Vállalat műszaki igazgatója.
Főbb munkaterületei: mélyfúrás-technika,
mélységi- és karsztvizek hidrológiája. Szá-
mos újítása és találmánya segítette a ma-
gyar fúróipar fejlődését. Több mint félszáz
publikációja jelent meg. Számos előadást
tartott szakegyesületekben, a miskolci
NME-en a „Vízbányászat” című tárgyat
adta elő. (ZsV.e. 1960)

KÁLMÁN MIKLÓS (Léka, 1924. I. 16.)
okl. mérnök (1948). Vízügyi munkásságát
1948-ban az ÖH-ban kezdi. 1951–55
között a Vízépítő Vállalat területi előadója.
1955–71 között az OVF ill. OVH cso-
portvezetője. 1971–79-ben a VIZITERV
osztályvezetője, 1979–83-ben a VGI Keret-
terv Irodájának vezetője. 1983–88 között a
VIZITERV algériai részlegének csoport-
vezetője. 1989-től a Komplex Mérnöki
Iroda tervezője, szaktanácsadója. Munkás-

sága mindvégig az öntözéssel, vízrendezéssel és a vízi létesítmények környezeti hatásaival állt kapcsolatban. Szakirodalmi munkássága is (30 publikáció) e témához kötődik. Az MHT-ak aktív tagja, rendezvényeinek előadója, kiadványainak társszerzője. (Tt. 1995)

KÁROLYI CSABA (Budapest, 1939. II. 8.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1971), egyetemi doktor (1975). 1964–77: a budapesti VIZIG munkatársa, 1977–80-ban OLAJTERV tervezője, 1980–86: a budapesti VIZIG mérnöke, igazgatóhelyettese, 1987–90: a VIZITERV osztályvezetője, 1991-től az INERCIA Mérnök Kft. tagja. Főbb munkaterületei: vízgazdálkodás, vízgazdálkodási rendszerek, vízminőségi kár-elhárítás, folyószabályozás. Mintegy 10 szakmai írást publikált. Az MHT Sajtó Elemér pályázat Bíráló Bizottságának elnöke. (Pro A. 1989)

KÁROLYI ZOLTÁN (Pécs, 1905. V. 7.–Budapest, 1966. II. 10.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1952), egyetemi doktor (1960). 1928–32: építő vállalatoknál működik, 1932–35: társulati mérnök. 1936-ban lép állami szolgálatba és a sátoraljaújhelyi, majd 1939-től a győri Folyammérnöki Hivatalnál, a VIZIG-nél mérnök, majd műszaki vezető. 1954-től nyugdíjba menetelég, 1965-ig a VITUKI tudományos főmunkatársa. Főbb munkaterülete a folyószabályozás (elsősorban a Duna), medermorfológia, folyami hordalékszállítás, a Hanság és a Fertő vízügyi kérdései, a Tisza mederváltozásai, mértékadó árvízszintek meghatározása stb. Szakirodalmi munkásságát több mint 50 publikáció jelzi, több külföldön is megjelent. (BÖ.é. 1964)

KÁRPÁTI ZOLTÁN (Budapest, 1948. IV. 1.) okl. vegyész, okl. környezetvédelmi szakmérnök (1979), egyetemi doktor (1983). 1973-tól az Országos Közegészségügyi Intézet (jelenleg: Fodor József Országos Közegészségügyi Központ Országos Környezetegészségügyi Intézete) munkatársa. Működésének főbb szakterületei: országos arzén-, szelén- és bór felmérés; Dél-Alföldi Vízminőségjavító Kormányprogram közegészségügyi koordinálása; szerves nyomanalítika; felszínalatti (pl. termál) vizek szerves és szervesetlen nyomkomponensei. E területekről részben társszerzőkkel mintegy 15 cikke, tanulmánya jelent meg. (VS.n.d. 1982)

KELEMEN LÁSZLÓ (Cserhátaláp, 1927. V. 11.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1972). 1952–1964: tervezővállalatok mérnöke, 1964–1979: az OVH-ban helyettes osztályvezető, majd nyugdíjba vonulásáig, 1990-ig a VITUKI ipari vízgazdálkodási osztályának vezetője. Fő munkaterülete az ipari üzemek vízgazdálkodásának tervezése, hatékony víztechnológiai eljárás és üzemvitel kidolgozása, gyakorlati beszabályozása. A BME-en az ipari vízgazdálkodás című tantárgy megszervezője, meghívott előadó, címzetes egyetemi docens (1986). Az MTA vízellátási és csatornázási albizottságának tagja. Számos hazai és nemzetközi konferencia előadója, több mint 100 publikáció, tankönyv, egyetemi jegyzet és egyéb kiadvány szerzője, társszerzője. Az MHT Ipari Vízgazdálkodási Szakosztály egyik alapítója, és 1990-óta tb. elnöke. (Pro A. 1989)

KEMMERLING, WALTER (Essen, 1921. VI. 28.–Hannover, 1989. IX. 22.) Németország, Ausztria. A Hannoveri Mű-

szaki Főiskolán kezdte szakmai pályafutását, ahol mérnöki oklevelét is szerezte. Doktori disszertációját 1957-ben az Altwarmbücheni láp címmel írja. Folyószabályozási tervezéssel foglalkozik, majd 1959-ben a Cellei Vízügyi Igazgatóság vezetője lett. Közben a Göttingai egyetem vendég-előadója. 1969 óta a bécsi műegyetem professzora, az építőmérnöki kar dékáni és a rektori tisztséget is betöltötte. Tudományos munkássága különösen a területi vízgazdálkodás és a hulladékkezelés, -elhelyezés területén jelentős. Az Osztrák Vízgazdálkodási Szövetségben vezető posztokat töltött be. Ápolta társaságunkkal a szervezetközi kapcsolatokat, több magyarországi tanulmányutat vezetett, előadásokat tartott. (Tt. 1988)

KENNEDY, JOHN F. (1933–1991) USA. Mérnöki tanulmányait a Notre-Dame-i Egyetemen és a Kaliforniai Műszaki Egyetemen folytatta. 1961–1966 között a Massachusetts Institute of Technology Építőmérnöki Karának oktatója. 1966–1991: az Iowa-i Egyetem Hidraulikai Kutatóintézetének igazgatója. Több mint 250 cikk és más publikáció jelzi gazdag kutatói munkásságát. Legjelentősebbet a természetes vizek hőterhelése, a hőterjedés – hűtőtavak, tornyok tervezése – és a jég mechanikai vizsgálata terén alkotott. Említésre méltó eredményeket ért el vízkészlet-gazdálkodási és környezetmérnöki területen is. Az IAHR hidraulikai szövetség keretében ápolta magyar kapcsolatait, és több előadást tartott hazánkban. (Tt. 1983)

KERTAI EDE (Budapest, 1917. III. 23.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1960), c. egyetemi tanár (1967). 1938–47: a Fővárosi Vízművek, az Öntözésügyi

Hivatal, a Vízirajzi Intézet ill. a Vízérőügyi Hivatal mérnöke, 1947–50: az OVH munkatársa, 1950-től a MÉLYÉPTERV-nél, majd 1952-től a VIZITERV-nél osztályvezető, 1958–74: az OVF ill. OVH főosztályvezetője. 1974–77: a VIZITERV vezérigazgatója. Főbb munkaterületei: vízépítési műtárgyak tervezése, vízerőhasznosítás (tározók, Tiszalök, Kisköre, Nagymaros), Országos Vízgazdálkodási Keretterv készítése. Hosszú ideig irányítója volt a magyar vízkészlet-gazdálkodásnak, vízügyi tervezésnek és tudományos, kutatásnak, a vízügyi szakoktatás fejlesztésének. Több mint 100 tanulmányt, cikket, könyvet, jegyzetet publikált. Igen sok előadást tartott hazánkban, számosat külföldön. Négy évtizeden át folyamatosan résztvett a Műszaki Egyetem oktatói munkájában, ahol több tárgy előadója, fejlesztője volt. Számos külföldi és hazai tudományos egyesület, állami és társadalmi szakbizottság tagja, vezetője. Az MHT rendezvények rendszeres előadója volt. (Tt. 1980)

KERTÉSZNÉ KOMLÓSSY ANIKÓ (Nyíregyháza, 1953. XII. 12.) vízellátási és csatornázási üzemmérnök (1976), Euro-mérnök (1994). Szakmai munkássága kezdetén a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Tervezőirodában közműtervezőként tevékenykedik. 1987-től a Felsőtiszavidéki Vízügyi Igazgatóságon dolgozik. Vízügyi tevékenysége először vízgazdálkodási kérdésekhez kapcsolódik, számos vízgazdálkodási koncepció és rekonstrukció terv készítésében vett részt. Később igazgatási osztályvezetőként a hagyományos igazgatási feladatokon kívül az igazgatóság humán erőforrás gazdálkodás és PR feladataival is foglalkozik. 2000-től a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztéri-

um tanácsosaként dolgozik, ahol szakmai koordináció feladatokat lát el a kutatás-fejlesztés, szabványosítás és a területfejlesztési tervek területén. Több éven keresztül a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Területi Szervezet titkáráként a térség vízgazdálkodási feladatainak megismertetéséért, társadalmi elfogadtatásáért tevékenykedett. Előbb megyei, később országos viszonylatban jelentős tevékenységet végzett a víz világnapi rendezvénysorozat szervezésében. Résztvesz a Társaság Vízügyi Történeti Bizottságának munkájában, a felsőtiszavidék valamennyi vízügytörténeti Kiállításának Közreműködője, rendezője. (Pro A. 1998)

KERTI ANDOR (Nábrád, 1958. VIII. 28.) okl. mérnök (1982). Pályafutása a nyíregyházi VIZIG-hez kötődik 1982-től. 1983–86 között a Vállalkozási Osztályon dolgozik, 1987-ben osztályvezető helyettes, 1988–90-ben a Meliorációs üzem, 1990 óta a Vízkárelhárítási Osztály vezetője. 1982–87-ben a Társaság Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Területi Szervezetének titkára. A társasági rendezvények rendszeres szervezője és előadója. (Pro A. 1997)

KESSLER HUBERT (Nagyszeben, 1907. XI. 3.–Budapest, 1993. II. 3.) okl. mérnök, egyetemi doktor (geológia 1938). 1935–45: az Aggteleki barlang igazgatója, 1945–49: kisiparos, 1949-től 1950-ig a KPM munkatársa, 1951-től a Vízzrajzi Intézet ill. a VITUKI kutatója, osztályvezetője. 1966-tól 1972-ig, nyugdíjba menetelégig az Alumíniumipari Tröszt főhidrológusa. Főbb munkaterületei: barlangkutatás, karszthidrológia, bánya- és hévizek kutatása, országos forrásnyilvántartás létrehozása stb. Szakirodalmi munkásságát

mintegy 120 publikáció (cikk, ismertetés stb.) és 8 ismeretterjesztő könyve jelzi. Több hazai szakbizottság és egyesület tagja, vezetőségének tagja stb. A korábban az MHT keretében tevékenykedő Barlangkutató Csoport egyik vezető személyisége. (Tt. 1983)

KIRÁLY ISTVÁN (Nagyér, 1939. XII. 12.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1975). 1958-tól a nyíregyházi VIZIG-nél dolgozik, építésvezető, hidrológus, csoportvezető, majd osztályvezető munkakörben. Főbb munkaterületei: vízrajzi és hidrológiai kérdések, többcélú vízgazdálkodási tanulmányok, vízgazdálkodás, vízmérleg, ivóvízellátás, csatornázás és szennyvíztisztítás. Több évtizeden át aktív résztvevője a Felső-tiszai árvízvédekezési munkáknak. Az MHT Szabolcs megyei titkára 1968–86 között. (Pro A. 1980)

KIRÁLY LAJOS (Selmechánya, 1894. IV. 14.–Miskolc 1970. V. 21.) okl. erdőmérnök. 1920-tól erdőmérnök, erdőgondnok, vezető erdőmérnök Nagyvisnyón, Szilvásváradon. 1945-től állami szolgálatba kerül Budapesten, majd a miskolci, bükk-i erdőgazdaságoknál ill. az Erdőgazdasági Építő Vállalatnál erdőmérnök, főágazatvezető, 1955-ben vonul nyugdíjba. Fő működési területei: erdő-vízháztartás, talajvédelmi komplex tervezés, fásítási tervezés, Tokaj-hegylajai táj- és szőlőrekonsstrukció, talajerózió, Nagy-Miskolc vízellátása stb. Irodalmi tevékenységét több beszámoló, hozzászólás, cikk jelzi, melyek szaklapokban jelentek meg. Számottevő része volt az Országos Talajvédelmi Tanács létrejöttében. A Társaság Borsod megyei Területi Szervezetének 1955–74 között elnöke. (Tt. 1964.)

KISS ATTILA (Gyula, 1955. XII. 21.)
üzemmérnök. Szakmai munkássága a gyulai VIZIG-hez kötődik, a Vízügyi Igazgatóság osztályvezető-helyettese. (VS.n.d. 1997)

KISS GYÖRGY (Baja, 1924. I. 23.) okl. mérnök (1950). 1942-ben a bajai Folyammérnöki Hivatalnál kezd dolgozni, 1944–45-ben a hivatal mb. vezetője. Egyetemi tanulmányai közben tagosításokat végez. 1950-től a bajai VIZIG ill. jogelődjének munkatársa, szakaszmérnöke, csoport-, osztályvezetője, 1959–66 között igazgatója. 1967–74-ben (betegsége miatt kivételes) nyugdíjba meneteléig, a pécsi VIZIG igazgatója. Főbb munkaterületei a folyószabályozás (Duna-Dráva), árvízvédelem, vízügyi igazgatási, államigazgatási szakfeladatok stb. Korának minden jelentős árvízvédekezésének résztvevője, vezetője. A magyar-jugoszláv határvízi bizottság állandó tagja volt. Az MHT Pécsi Területi Szervezetének elnöke volt, 1966–74 között. (Tt. 1986)

KISS ISTVÁN (Pusztaföldvár, 1910. XI. 23.–Szeged, 1990. IV. 18.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1939), a biológiai tudomány kandidátusa (1955). Kőszegen, Léván, Pápán volt középiskolai tanár. 1949-től a Szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Növényteni Tanszékének volt tanszékvezető főiskolai tanára 1977. évi nyugdíjazásáig. Pedagógiai munkássága mellett tudományos vizsgálataiban az alföldi szikesek világának, az algapopulációk kutatása vált meghatározóvá. 200-nál több tudományos cikket írt a főiskola tudományos kiadványába, a Hidrológiai Közönybe és Tájékoztatóba, a TISCIA kiadványába és más szaklapokba. (Tt. 1989)

KISS ISTVÁN (Tiszasüly, 1930. XII. 16.) okl. biológia-kémia szakos középiskolai tanár (1954), mérnök-biológus szakmérnök (1973). 1954–59: gimnáziumi tanár. 1959-től, nyugdíjba meneteléig, 1990-ig a Székesfehérvári VIZIG vízminőség-vizsgáló laboratóriumának vezetője, Vízmenősségi Felügyelet vezetője, környezetvédelmi tanácsadó. Később a Vízminőségvédelmi o. vezetője, majd szaktanácsadója. Tevékenysége kiterjedt a VIZIG vízminőségvédelmi, vízminőség-szabályozási és -kárrelhárítási feladatainak kialakítására és megszervezésére, különösen a Velencei-tó, a Balaton és vízgyűjtője, valamint a Séd-Nádor-Sió vízrendszer vízminőségvédelmének hatósági és jogszabályi feltételeinek kimunkálására. Nevéhez kapcsolódik a Fejér, Veszprém és Tolna megyei, valamint a Balatoni Vízvédelmi Bizottságok titkársági feladatainak ellátása. Az MTA Veszprémi Akadémiai Bizottság Környezetvédelmi Szakbizottsága tagjaként több pályázatot nyert, valamint számos szakcikket írt. (Pro A. 1988)

KLEMM ERVIN (Kercaszomor, 1942. V. 8.) okl. mérnök, okl. szakmérnök, c. főiskolai docens. 1965-ben a debreceni VIZIG-en kezdi mérnöki munkásságát, szakaszmérnök. Ezután a székesfehérvári VIZIG építési csoportvezetője. 1976-tól, több mint negyedszázada a Dél-dunántúli Vízügyi Építő Vállalat munkatársa. Mint fejlesztési osztályvezető, majd fejlesztési főmérnökként sokat tett a Dél-dunántúli vízgazdálkodásának fejlesztése érdekében. (Balatonparti regionális víz- és csatornaművek, Pécs, Kaposvár, Zalaegerszeg, Szekszárd szennyvíztisztító telepei stb.) A bajai Vízgazdálkodási Főiskola rendszeres oktatója, tankönyvek szerzője. 1990 óta a So-

mogy megyei Területi szervezet elnöke. (Pro A. 1996)

KLOPP GÁBORNÉ (sz. Szarka Ágnes) (Halimba, 1938. XII. 14.) okl. gyógyszerész (1962), egyetemi doktor (1973), szakgyógyszerész (1973). Az OKI Vízhigiéniás osztályára 1985-ben került, ahol fő feladata az ásvány-gyógyvíz minősítés volt. Nevéhez fűződik az OKI-ban a vízvizsgáló laboratóriumok körvizsgálatának továbbfejlesztése, szervezése. 1994-ben OMFB pályázatot nyert a körvizsgálatokhoz szükséges számítógépes háttár megteremtéséhez. Vizsgálatainak és kutatásainak eredményét szakosztályi előadóüléseken és a Társaság nagy rendezvényein (vándorgyűlésen, nemzetközi rendezvényen) ill. egyéb fórumokon adta elő. Önálló előadása ill. társszerzőkkel együtt a szakterületével kapcsolatos témákban kb. 60 volt, mintegy 20 közleménye jelent meg hazai és nemzetközi folyóiratokban ill. kongresszusi kiadványokban. 1993 óta a Balneotechnikai Szakosztály vezetőségi tagja. (Pro A. 1996)

KOCH GYÖRGY (Bozota, 1949. XI. 25.) okl. hidrológus (1973). Az egyetem befejezése után a bajai VIZIG munkatársa, hidrológus mérnöke, csoport-, osztályvezetője. Működésének fő területe a hidrológia, vízkészletgazdálkodás és környezetvédelem. Mongóliában több éven keresztül vezeti a VGI munkacsoportját. A vízügy átszervezése után a bajai Környezetvédelmi Felügyelőség meghatározó személyisége. A Bács-Kiskun megyei Területi Szervezet munkájának aktív résztvevője, támogatója. (Pro A. 1993)

KOCH LÁSZLÓ (Budafok, 1934. II. 6.–Pécs, 1999. III. 17.) okl. középiskolai

tanár. 1956–61: a pécsi Bányaiipari Technikus tanára. 1961-től a Mecseki Ércbányászati Vállalat közetgeológusa, 1967-től ugyanazon vállalat Kutató Mélyfúró üzemének hidrológusa. 1980-tól nyugdíjba menetelég a hidrológiai szolgálat vezetője volt. Fő munkaterületei: kútfúrás, aknamélyítés, bányavíz, karsztvíz-, környezetvédelem. Szakirodalmi munkássága keretében 10-nél több publikációja jelent meg. Mind a Magyarhoni Földtani társulatnak, mind az MHT-nak rendezvényein több mint 20 előadást tartott. Több akadémiai bizottságban aktívan működött. (Pro A. 1981, Tt. 1995)

KOL ERZSÉBET (Kolozsvár, 1897. VII. 8.–Budapest, 1980. XI. 15.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1925), címzetes egyetemi tanár (1937), a biológiai tud. kandidátusa (1956). 1921-ben a szegedi egyetemen az Általános Botanikai Intézet munkatársa. Több külföldi egyetemen folytat kutatásokat, 1940–48 között Szegeden és Kolozsvárott egyetemi tanár. 1948-tól 1969-ig, nyugdíjba menetelég a Magyar Természettudományi Múzeum Növénytárának tudományos munkatársa. Több magyar és külföldi szakmai egyesület tagja, kitüntetettje. Több mint 100 publikációja (nagyreszük idegen nyelven) zömében a mikrobiológia (hidrobiológia, algológia) szakterületére terjedtek ki. A Társaság Limnológiai Szakosztály vezetésének aktív része volt. (EG.e. 1961)

KOLIN LÁSZLÓ (Szeged, 1928. IV. 21.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1965), egyetemi doktor (1971). 1949–58 között a BME-en külső tanársegédként matematikát oktat. 1950-től 1994-ig a MÉLYÉPTERV munkatársa, tervező, szakosztályvezető,

osztályvezető és 1970-től irodavezető. Fő munkaterületei a térszín alatti vasbeton szerkezetek elméleti statikája, a csatornázás és a víztisztítás technológiája és szerkezeti megoldásai. Különösen foglalkozott vas-, mangán-, és arzénmentesítéssel, ozonizálással, export tervezések irányításával. Mint nyugdíjas szakértőként tevékenykedik. Publikált több mint 40 cikket, dolgozatot, beszámolót, melyek közül több angol és német nyelven is megjelent. Több állami és társadalmi szakbizottság tagja, aktív résztvevője. A mérnöktovábbképzés rendszeres előadója. Hazai és külföldi kongresszusok résztvevője. Külföldön többször végez szakértői feladatokat. 1977-ben Eötvös Loránd-díjat kapott. Az MHT-nak több mint 40 éve tagja, országos rendezvényeinek előadója. Jelenleg a Vízminőségi és Víztechnológiai Szakosztály vezetőségi tagja. (WJ.e. 1974, VS.n.d. 1988, Pro A. 1994, BÖ.é. 1998)

KOLLÁR FERENC (Budapest, 1930. XI. 27.) okl. mérnök (1954). 1954–63 között a VIZITERV-ben tervező, majd csoportvezető. Dombvidéki vízrendezési munkák terveit készítette. 1963–69 között a szombathelyi VIZIG vízrendezési osztályvezetője, hol a vízrendezés irányítója. A klasszikus drénezés újraindításában vállalt nagy szerepet. 1969–90 között újra a VIZITERV munkatársa, osztály-, irodavezető, és dunai főmérnök. A hazai vízügyi nagylétesítmények tervezésének egyik irányítója. Több éven át a bajai főiskola gyakorlatvezetője, jegyzetője. Cikkei a Vízügyi Közleményekben jelentek meg. A Társaság Ár- és Belvízvédelmi Szakosztályában működik, vezetőségének és a Vitális Sándor Nívódíj Bíráló Bizottságának tagja. (BÖ.é. 1994)

KOLLÁR GYÖRGY (1936.) okl. vegyész és biológus, egyetemi doktor. Tatabányán a Víztisztító és Dúsító Berendezések Gyárnál (VIDUS), majd a Fővárosi Vízműveknél kutatási és üzemelési kérdésekkel foglalkozott. 1970 óta a Műegyetem Vízellátási és Csatornázási Tanszéke Kémiai és Biológiai Laboratóriumának vezetője. Oktatói és szakirodalmi munkássága is jelentős. A Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály aktív tagja, rendezvényeinek rendszeres előadója. (Pro A. 1997)

KOLOSSVÁRY GÁBOR (Kolozsvár, 1901. VIII. 18.–Szeged, 1968. XII. 25.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor, (1925), egyetemi magántanár (1941), a biológiai tudomány kandidátusa, doktora (1958), az MTA levelező tagja (1960). 1923–29 között a Szegedi Tudományegyetemen dolgozott, majd 1929–54-ben a Magyar Nemzeti Múzeum Állattárában, később Oslénytárában teljesített szolgálatot. 1954-től haláláig Szegeden egyetemi tanár. Tudományos munkásságában az általános állattannal és állatrendszertannal, paleontológiával foglalkozott. Vezetésével indult meg a rendszeres és szervezett Tiszakutatás. Kiterjedt nemzetközi tudományos kapcsolatai voltak, levelezése az egész világot behálózta. a TISCIA kiadvány főszerkesztője volt, termékeny szakíró. Cikkein kívül 2 könyve is megjelent. (BÖ.é. 1965)

KOLOSSVÁRY GÁBOR (Székesfehérvár, 1956. I. 31.) okl. mérnök (1980), okl. hidrológus szakmérnök (1985). 1980–1992-ben a székesfehérvári VIZIG-en dolgozott vízellátási, később vízgazdálkodási, vízrendezési, végül vízkárelhárítási szakterületen. 1992-től 1995-ig az OVF

főigazgatója, majd a Bős-Nagymaros téma kormánybiztosa, a Dunai Szakértői Koordinációs Iroda vezetője, később a Velencei Térségi Tanács elnöke. 1998-tól az FVM főosztályvezető-helyettesként a mezőgazdasági vízgazdálkodással kapcsolatos feladatok megszervezését és koordinációját irányítja. Korábban a Társaság székesfehérvári területi szervezet vezetőségének tagja. A Társaság Felügyelő Bizottságának tagja. (Pro A. 2000)

KOLTA JÁNOS (Boldogasszonyfa, 1907. V. 25.–Pécs, 1983. XII. 25.) Jog- és államtudományi doktor, a földrajztud. kandidátusa. 1930-tól 1952-ig az állami közigazgatásban községi jegyző, főjegyző, megyei tb. főjegyző, tanácsi főelőadó, mb. osztályvezető, 1952-től nyugdíjba meneteléig az MTA Dunántúli Tud. Intézetben főmunkatárs, 10 évig igazgatóhelyettes, osztályvezető. 1952-től foglalkozik gazdaságföldrajzi és település-földrajzi kutatásokkal. Majd negyed századon keresztül oktat a Pécsi Tudományegyetemen. Több ismeretterjesztő könyve és 110 tudományos publikációja jelent meg. Több haza tudományos egyesület és társaság tagja, választott vezetője volt. A Baranya megyei Területi Szervezet elnöke 1964–66 között. (Tt. 1977)

KOLTAY JÓZSEF (Kispest, 1932. VI. 19.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1968), egyetemi doktor (1970). 1955–56-ban a miskolci VIZIG, 1956–57-ben az OVF majd 1959-ig az FTV munkatársa. 1959-től az OVF ill. OVH főmérnöke, osztályvezető-helyettese, 1979-től a Tanácsi Osztály vezetője. 1985-től 1994-ig a Vízgazdálkodási Társulatok Országos Választmánya (Szövetsége) titkárságának helyettes vezetője,

1991–92-ben vezetője. Szakmai tevékenysége a vízellátás és csatornázás szakterületén, a települések vízgazdálkodására, a vízügyi műszaki igazgatás feladataira, és több mint három évtizeden keresztül a víziközmű társulatok szervezésére terjedt ki. Előadásokat tartott a Mérnöktovbkképző Intézet kurzusain, szaktanfolyamokon, rendezvényeken. Több mint 60 cikket, tanulmányt szerkesztett, szakmai filmek szakértője, közreműködője. Korábban a Vízellátási Szakosztályban tevékenykedett. Jelenleg a Vízügyi Történelmi Bizottság aktív tagja. (BÖ.é. 1987, VS.n.d. 1995)

KOLUPAILA, STEPONAS (1892–1964). Az Amerikai Egyesült Államok hidrológusként választotta társaságunk tiszteleti tagjává. A lettországi Daugavpils közelében született, szakmai tanulmányait a Moszkvai Földmérő Intézetben végezte. A polgárháború után települ édesapja szülőföldjére, Litvániába, ahol a Kaunasi Műszaki Egyetem tanára lesz. 1931-től vezetésével szervezik mg a litván hidrológiai szolgálatot. A Balti államok 2. hidrológiai konferenciáján mutatta be a jégjelenségek hatásának a vízhozamszámításban való figyelembe vételére kidolgozott híres módszerét. 1939–1940-ben jelent meg litván nyelvű Hidrometriája. A második világháború után a bajorországi Ott cég munkatársa, majd 1948-tól az USA-ban a Notre-Dame-i Egyetem professzora. Itt fejezi be élete főművét „A hidrometria bibliográfiáját”, amelyben 36 nyelven írt 7500 könyvről és tanulmányról adott részletes adatokat és saját maga készítette leírást. Adatainak ellenőrzésére kiterjedt levelezést folytatott. A mai napig gyakran használt és idézett könyv több tucat magyar könyvet, cikket ismertet. (Tt. 1963)

KONTUR GYÖRGY (Pozsony, 1910. VIII. 12.–Budapest, 1994. IX. 6.) okl. mérnök. 1933–37: a Vízrajzi Intézetnél dolgozik, 1938–45: az FM-ben szolgál. 1946-ban az Országos Halászati Felügyelőség vezetője, majd a Duna-Tisza csatorna tervezési és építési munkáin dolgozik. 1950-ben Víz-erőügyi Tervező Iroda helyettes osztályvezetője, 1951-ben koholt vádakkal elítélik. 1956-tól a MÉLYÉPTERV, 1967-től a VITUKI, 1970-től nyugdíjba menetelég az ÁBKSZ mérnöke. Főbb munkaterületei: halászat, halastavak, a Balaton és a Hévíz-tó fejlesztése, a Kis-Balaton rekonstrukciója, vízerőművek, vízlépcsők, vízi utak, folyószabályozás, árvízvédelem stb. Mintegy 30 ismertetése, cikke jelent meg szaklapokban. Az MHT nagyrendezvények szervezésének résztvevője. (VP.e. 1964)

KONTUR ISTVÁN (Budapest, 1945. VI. 25.) okl. mérnök, mérnökmatematikus, egyetemi doktor (1975), a műsz. tud. kandidátusa (1994), Ph.D. (1994), Széchenyi Professzori ösztöndíjas (1999-től). 1968-tól a Budapesti Műszaki Egyetem gyakornoka, tanársegédje, adjunktusa, 1995-től docense. Kutatási területe: hidrológia, hidrológiai előrejelzés, statisztikai idősorok elemzése stb. E témában mintegy 90 tanulmányt, cikket publikált, szerzőtársakkal 6 egyetemi jegyzetet írt. A Hidraulikai és Műszaki Hidrobiológiai Szakosztályának vezetőségi tagja. A Szakértő Bizottság titkára 1985–90 között. (VP.e. 1974, Pro A. 1982)

KORIM KÁLMÁN (Budapest, 1924. IX. 23.–Budapest, 1998. IX. 12.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1946). 1947–48-ban a jövedéki mélykutatásnál felvételező geológus. 1949–65: a kőolajiparban mind a kutatás, mind a termelés terü-

letén dolgozik mint vezető ill. főgeológus (közben a MAORT-peren törvénytelenül meghurcolják, hosszú évekig bebörtönzik). 1965-től a VITUKI-ban tudományos főmunkatárs, 1975-től 1991-ig, nyugdíjba menetelég a Vízkutató és Fúró Vállalat főgeológusa. Fő munkaterületei: olaj- és gázkutatás, vízkutatás és -feltárás, hévízkutak, hévíztároló rendszerek, hidrogeológia, Magyarország földtana. Szakirodalmi munkásságát több mint 80 tudományos dolgozat, szaklapokban megjelent cikke jelzi. Gyakori előadója hazai és külföldi konferenciáknak, kongresszusoknak, oktatott a miskolci NME-en. Az MHT Hidrogeológiai Szakosztályának vezetőségében mintegy 25 éven át átlagon felüli munkát végzett. (ZsV.e. 1967, Pro A. 1977, Sch.F.é. 1982, VS.n.d. 1980, Ti. 1998)

KORNIS ATTILÁNÉ (Akantisz Zsuzsanna) (Budapest, 1940. IX. 21.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1978), egyetemi doktor (1981). 1958–91 között a VITUKI-ban kutatási segéderő, majd tudományos beosztást kap, főmunkatárs, a nicki folyószabályozási kísérleti telep vezetője, 1991-től 1996-ig a győri VIZIG kötelékében. Munkaterülete: folyószabályozási művek kialakításának és a folyókanyarok fejlődésének vizsgálata mozgómedrű kis-mintakísérletek segítségével. Eredményeit számos létesítmény tükrözi. Munkásságáról kb. 40 szakcikkben számolt be. Az ELTE-n folyó hidrológusképzés és a hazai nemzetközi továbbképző tanfolyam keretében rendszeresen tart mérőgyakorlatokat. Az MHT nagyrendezvényei szervezésében aktívan résztvett. (VS.n.d. 1979)

KOROMPAI ANDRÁS (Budapest, 1945. V. 30.) okl. mérnök (1968) okl. gazdasági mérnök (1975). Diplomája megszerzésétől

1990-ig a VIZTERV tervezője, létesítményi főmérnöke, Nagylétesítményi Osztályának vezetője. 1990–91-ben a Konstruktőr Mérnökszolgálati Kft. ügyvezetője. 1991-től az OVF főmunkatársa, 1993-tól a Vízkárelhárítási Főosztály vezetője. Tervezői munkássága a nagyobb építési létesítményekhez kötődik. Egyik kiemelkedő munkája a Dunakiliti duzzasztómű tervezésének irányítása volt. Az MHT két bizottságának tagja. (Pro A. 1998)

KOVÁCS DEZSŐ (Rimasimonyi, 1927. V. 7.) okl. mérnök. 1951–54: a Vízműépítő Vállalat mérnöke, majd 1954–1969: a győri VIZIG főmérnöke, szakaszmérnöke, osztályvezetője. 1969-től nyugdíjba menetelig az OVH csoportvezetője, osztályvezető helyettese, vízügyi tanácsos. Fő munkaterületei: részvétel Tiszalök építésében, folyószabályozás, árvédelem, árvízvédekezés, jég elleni védekezés, a Tatai Nagytó rendezése, a Szigetközi fakadóvizek elvezetése, vízi utak, környezetvédelem. Szakirodalmi tevékenységét kb. 10. publikációja mellett tanulmányok, szakkönyvszerkesztés jelzi. Részt vesz OMFB tanulmányok kimunkálásában, a magyar, csehszlovák és jugoszláv határvízi bizottságok munkájában. Hosszabb kiküldetésben Albániában meliorációs terveket készít. 1988-tól nyugdíjas tanácsadó a budapesti VIZIG-nél, hol a nagymarosi komplex tájrehabilitációval kapcsolatos munkák műszaki ellenőre. Az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Szakosztályában mint vezetőségi tag tevékenykedett. (Pro A. 1984)

KOVÁCS GYÖRGY (Budapest, 1925. IX. 24.–Budapest, 1988. IV. 21.) okl. mérnök. Az MTA levelező tagja (1979). 1947-től néhány éven át tanársegéd, majd a VIZITERV-ben mérnök, osztályvezető.

1963-tól az OVH osztályvezetője, majd a Kenyában szakértőként töltött néhány év után a VITUKI igazgatóhelyettese, 1976-tól az OVH-ban főosztályvezető, 1980-ban a VIKUTI-ban főigazgató, kutató professzor. Széles körű munkásságának fő területe a műtárgytervezéssel kapcsolatos hidrológia és hidraulika, a talajmechanika és a mérnökgeológia, legfőképpen pedig a szivárgó vízmozgás tanulmányozása, összefüggéseinek szintetizáló szabatos leírása. Sokrétű tudományos tevékenységét jelzi az a több száz publikáció, amit az említett területtel, továbbá a vízgazdálkodás általános kérdéseivel, a vízjoggal, a nemzetközi oktatási és kutatási kérdésekkel kapcsolatban írt. Címzetes egyetemi tanár (1981), tudományos bizottságok és nemzetközi tudományos szervezetek tagja, elnöke. Utolsó éveiben a laxenburgi Nemzetközi Rendszerelemzési Intézetben a nemzetközi nagy folyók hasznosításával foglalkozó vizsgálatok témavezetője volt. Kiemelkedő munkája a szivárgás hidraulikájának kérdéseit új szemlélettel átfogó könyve. A Hidrológiai Közlöny főszerkesztője volt (1952–1958), 1950–52 között a Társaság főtítkára, majd alelnöke (1961–1964). (P.J.e. 1963, Sch.F.é. 1974)

KOVÁCS JÓZSEFNÉ (sz. Beck Irén) (Mátészalka, 1946. VI. 17.) okl. mérnök (1970) Tervezőként az agárdi Agrokomplex öntözőtelepek, állattartó telepek vízellátás-szennyvízelvezetés ill. szennyvíz mg. hasznosításával foglalkozott. 1972-től a VIKÖZ ill. VGI előadójaként vízkárelhárítási, vízminőségi, vízikörnyezetvédelmi, valamint a szennyvíziszap elhelyezése témakörökben stratégiai terv és jogszabály előkészítési munkák tartoztak feladatai közé. 1983-tól az OVH-OVF osztályvezető.

helyettese, 1998-tól az FVM főtanácsosa, hol a mg. vízhasznosítással, a vígzádkodási társulatokkal, továbbá koordinációs és jogszabály előkészítési feladatok elvégzése tartozott munkakörébe. A Társaság Mezőgazdasági Vígzádkodási Szakosztályának titkára 1989–99 között (Pro A. 1996)

KOVÁCS SÁNDOR (Mikófalva, 1934. III. 3.) okl. mérnök, jogtudományi doktor. 1958-tól a KPM Egri Közúti Igazgatóságnál tervező, beruházó, osztályvezető. 1970-től a Heves Megyei Tanács Építési, Közlekedési és Vízügyi Osztályának vezetője, 1991-től a Heves Megyei Vízmű Vállalat igazgatója. Részt vett a Heves megyei vígzádkodás távlati tervének kidolgozásában és földtani adottságainak feltárásában. Foglalkozott az egri szennyvíztisztítás kérdéseivel, valamint az egri Szt. József víz palackozásának problematikájával. A Társaság Heves megyei Területi Szervezetének 1977-től 90-ig elnöke. (Pro A. 1992)

KOVÁCS-SEBESTÉNY KRISZTINA (Sopron, 1944. XI. 26.) okl. mérnök, vízellátás, csatornázás, egészségügyi szakmérnök. Az egyetem elvégzése után került a szombathelyi VIZIG állományába. Itt először tervezőként működött, majd szakági felelős, csoportvezető, osztályvezető-helyettes. Több mint harminc éve vesz részt Nyugat-Dunántúl ipari és kommunális vízügyi-csatornázási feladatainak ellátásában, irányításában. A nyugat-magyarországi szakmai társasági munka egyik vezető egyénisége. 1979-től szervező titkára, 1992-től titkára. (Pro A. 1987)

KOVÁTS BÉLA (Budapest, 1927. I. 16.) okl. mérnök. 1954- és 1963 között tervező-irodákban (KÖZMUTERV, MÉLYÉPTERV,

VIZITERV) irányító tervező. 1963–1977: Baján főiskolai tanár ill. tanszékvezető. 1977-től 1987-ig, nyugdíjba menetelég a VGI főmunkatársa. Főbb munkaterületei: kommunális-ipari vízellátás és művei, ivó- és ipari víztisztító telepek, mezőgazdasági vízművek, csatornázás, hidrogeológia, hidraulika. A III. Orsz. Vígzádkodási kereterv „Vzellátás és csatornázás” c. rész szerkesztője. Szakirodalmi tevékenységét számos publikációja jelzi. Több alkalommal járt külföldön, ahol szakmai előadást tartott. Az MHT-nak 40 éve tagja, rendezvényei aktív előadója. A Vízmin. és Víztechnológiai Szakosztály (1960) és a Bács-Kiskun megyei Területi Szervezetének (Baja), alapító tagja, utóbbinak részben megszervezője is. (Pro A. 1977, Tt. 1996)

KOVÁTS GÁBOR (Gyula, 1938. XII. 17.) okl. mérnök, mg. szakmérnök, egyetemi doktor. Vízügyi munkásságát a szegedi VIZIG-nél kezdi, hol mérnök, szakasz-mérnök, főépítésvezető, termelési igazgató helyettes, majd a Kelet-magyarországi Vízügyi Építő Vállalat, ill. a Szegedi Vízművek főmérnöke, majd jelenleg is a Szegedi VIZIG igazgatója. Munkája során kiváló tapasztalatokra tett szert a vízi létesítmények, az ár- és belvízvédekezés és a vízi körművek üzemeltetése terén. Egyik fő irányítója volt a szegedi partfal újjáépítésének, és a 80-as években a Szegedi Vízművek fejlesztési munkáinak. Jelentős érdemeket szerzett a társasági élet és a Vízügyi Szolgálat közötti kapcsolat erősítésében a Szegedi Területi Szervezet munkájának támogatásában. (Pro A. 1997)

KOVÁTS ZOLTÁN (Magyaróvár, 1928. IX. 29.– Győrújbarát, 1998. I.) okl.

mérnök. 1951–56 között a víz- és mélyépítés területén szerzett gyakorlatot, 1957-től nyugdíjba meneteléig, 1988-ig a győri VIZIG építésvezetője, majd 30 éven át tervezési csoport- ill. osztályvezetője. Szakterülete a vízügyi műszaki tervezés, továbbá műszaki fejlesztési tanulmányok készítése. Munkássága a győri VIZIG egész működési területén tükröződik a vízgazdálkodás jóformán minden ágazatában. Nevéhez fűződik a Fertő-táj újabb vízgazdálkodás-fejlesztési tervének elkészítése; e témakörhöz kapcsolódik szakirodalmi munkássága is. Az MHT Győri Területi szervezetének 1961–71 között titkára, 1971–95 között alelnöke. (VP.e. 1966, Pro A. 1980, Tt. 1998)

KOZÁK MIKLÓS (Kunhegyes, 1924. IX. 5.) okl. mérnök, a műszaki tud. doktora (1968). Az Oktatási Minisztériumban főelőadó, 1953-tól a Műegyetemen aspiráns, majd 1956-ban adjunktus, 1958-ban docens. 1969-ben egyetemi tanár, tanszékvezető. 1974-től nyugdíjazásáig (1989) az egyetem Vízgazdálkodási és Vízépítési Intézetének igazgatója. Szakoktatói munkásságán túl fő kutatási területei: a szabad felszínű, nem permanens vízmozgások számítása digitális számítógéppel, továbbá a vízépítési hibák és tapasztalatok. Több mint 150 publikáció (könyv, jegyzet, cikk, tanulmány) fűződik nevéhez. A világ számos országában több mint 50 előadást tartott. Több nemzetközi és hazai szakmai egyesület, szervezet aktív tagja. (PJ.e. 1965)

KOZMÁNÉ ZIMONYI MÁRTA, okl. vegyész. Korábban a budapesti VIZIG főelőadója, majd a Dunamenti Vízművek laboratóriumát vezette 10 éven keresztül.

Ez után a Vízmű Vegyészeti és Környezetvédelmi osztályának vezetője. Munkaterülete a műszeres analízis, a technológiai kísérletek végzése, az üzemi ellenőrzés, a vízbázis-védelem, a termálvizek minőségének ellenőrzése és a környezeti problémák megoldása. Korábban a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály Műszaki Tanácsának munkájában vett részt. 1993-ban az újjáalakult Balneotechnikai Szakosztály vezetőségének tagjává választották. (Pro A. 1995)

KÓHIDI ANDOR (Bakonybánk, 1925. V. 14.) Pénzügyi és Számviteli Főiskolát végzett, mérlegképes könyvelő, könyvvizsgáló. 1945-ben az FM Számvevőségén kezdte vízügyi szolgálatát. 1950-től az ÁBK SZ, 1960-tól nyugdíjba meneteléig, 1985 végéig a budapesti VIZIG főkönyvelője, majd gazdasági igazgatóhelyettese. Magas szintű gazdasági irányító munkáján túl az MHT Gazdasági Bizottságának 1980–92 között titkára. (Pro A. 1991)

KÖRNYEI LÁSZLÓ (Szekszárd, 1927. XII. 11.) okl. mérnök, c. egy. docens. 1951-től a MEVITERV ill. a VIZITERV tervező mérnöke, osztály-, irodavezetője 1985-től 1988. évi nyugdíjba meneteléig közmű főmérnöke. Főbb munkaterületei: vízrendezés, öntözés, vízellátás, vízkutatás és -beszerzés, regionális vízművek, víztárolók, vízkezelő berendezések, csatornázás, szennyvíztisztítás, regionális szennyvízművek stb. Több cikket jelentetett meg, a Hidrológiai Tájékoztató Szerkesztő Bizottságának elnöke 1977–93 között. Igen sokoldalú nemzetközi munkásságot látott el: részben kongresszusokon, részben vízügyi exporttal kapcsolatban mintegy 20 országban járt. 1978-ban Állami Díjat

kapott. Volt a Társaság központi titkára, főtitkárhelyettese. A Vízellátási Szakosztálynak megalakulásától vezetői tagja. (Sch.F.é. 1985, MTESZ.d. 1989, K.J.d. 1996, Tt. 1999)

KŐRÖSI ZOLTÁN (Alsószeli, 1945.–Pápa, 1991. X.) okl. földmérő technikus. 1970–75: a Pápai Földhivatal munkatársa, 1974-től – tragikus haláláig – a Pápa Környéki Vízitársulat építésvezetője, tervezője, csoportvezetője. A mezőgazdasági meliorációs feladatok elismert tervezője volt Veszprém megye területén. Munkái során nagy szerepet és jelentőséget biztosított a légi fényképezés során szerzett adatoknak. (Pro A. 1990)

KŐRÖSMEZEY LÁSZLÓ (Budapest, 1926. XII. 9.) okl. mérnök (1949), okl. egészségügyi szakmérnök (1969), egyetemi doktor (1973). 1949-től az ÁMTI ill. a MÉLYÉPTERV irányító tervezője 1986-ig, nyugdíjba meneteléig. 1992–2000 között a csődbe ment, majd felszámolásra került MÉLYÉPTERV mb. igazgatója. 1950–53 felmentő ítélet után internálják, Recskre kerül. Fő munkaterületei: kommunális és vegyipari szennyvíztisztító telepek tervezése, ezek speciális műtárgyai és berendezési (Miskolc, Debrecen és Győr szennyvíztisztító telepei) stb. Szakirodalmi munkásságát 30-nál több cikk, dolgozat, beszámoló, könyvfejezet stb. jelzi. Számos szakrendezvényen, a Mérnöki Továbbképző Intézetben tartott előadásokat. Több bizottság tagja. Az MHT Szennyvíz Szakosztályának 1954-től titkára. 1980-ban elnökévé választották. Számos rendezvény előadója, vitavezetője, korreterátora. (VP.e. 1961, Pro A. 1978, BÖ.é. 1986, Tt. 1994)

KÖVES LÁSZLÓ (Sopron, 1933. X. 15.–Sopron, 1986.) okl. gépészmérnök. 1957-től a Soproni Hőerőmű üzemmérnöke, 1960-tól vezetője. 1976-tól haláláig a Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalat igazgatója. Működése keretében nagy része volt a Soproni Hőerőmű megépülésében, az energiagazdálkodás korszerűsítésében. Mint a Víz- és Csatornamű Vállalat igazgatójának irányításával épült a városi fedett uszoda, a regionális vízmű első üteme, és megkezdődött a városi szennyvíztisztító rekonstrukciója. (Pro A. 1987)

KÖVESSY GÁBOR (Szatmárnémeti, 1904. II. 7.–Miskolc 1980. XII. 6.) okl. mérnök. 1926–29: társulati mérnök Kisvárdán és Debrecenben. 1929-től 1932-ig magán építővállalatnál mérnök. 1933-ban lépett állami szolgálatba a budapesti Kultúrmérnöki Hivatalban. 1939-től 1944-ig a miskolci Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa. 1944–47: Csíkszeredán és a VI-ben dolgozott, majd visszatért Miskolcra, ahol szakági vezető, osztályvezető, 1957–66: igazgatóhelyettes főmérnök, 1968-ban mint szaktanácsadó ment nyugdíjba. Fő munkaterületei felölelték a vízépítés szinte minden területét, a tervezést, a kivitelezést és a hatósági munkát. A Társaság Borsod-megyei Területi Szervezetének 1959-től 1968-ig elnöke. (Tt. 1974)

KREMPELS TIBOR (Budapest, 1926. II. 8.–Budapest, 1985. VII. 20.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1968), a műszaki tud. kandidátusa (1973), c. egyetemi docens (1974). 1950–54: az ÁMTI, majd a Földalatti Vasút Tervező mérnöke. 1954–63: a VIZITERV irányító tervezője. Ezt követően nyolc éven át az OVH-ban főmérnök,

műszaki titkársági vezető, osztályvezető. 1971-től haláláig a VIZITERV irodavezetője. Vízépítési műtárgyak, völgyzárógátak, vízellátás, csatornázás, regionális vízművek, hidrogeológia, geotechnikai előmunkálatok képezték munkásságának főbb területeit. Számos publikációja jelent meg, részt vett több könyv megírásában, előadója volt a szakmérnöki továbbképzésnek. Sok hazai és külföldi állami, illetve szakmai-tudományos bizottságnak, egyesületnek tagja, titkára, elnöke, külföldi rendezvényeik előadója, aktív közreműködője. 1978-ban Állami Díjat kapott. A Társaság nagyrendezvényeinek egyik szervezője. (BÖ.é. 1981)

KRESSER, WERNER (Dornbirn, 1919) Ausztria. 1942-ben szerzett mérnöki oklevelet a Bécsi Műszaki Egyetemen. 1946–59 között az Osztrák Vízrajzi Szolgálat munkatársa, 1953-tól igazgatói minőségben. 1959-től 1989-es nyugalomba vonulásáig a Bécsi Műszaki Egyetem Hidraulikai, Hidrológiai és Vízgazdálkodási Intézetének vezető professzora. Kiterjedt magyar kapcsolatai közül említendő, hogy Lászlóffy Woldemárral közösen elsőként írt az egész Duna-medencét átfogó hidrológiai tanulmányt (La Houille Blanche, 1964). Ok ketten voltak a Duna menti országok hidrológusait 1961 óta kétévenként mozgósító Hidrológiai Előrejelzési Konferenciák elindítói. Rendszeresen ismerteti magyar folyóiratok közleményeit az osztrák szaksajtóban. Társaságunk több tagjának biztosított előadási lehetőséget osztrák szakmai fórumokon. (Tt. 1961)

LACZAY ISTVÁN (Kaposvár, 1932. I. 21.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1979). 1958-tól 1992-ig, nyugdíjba vonulásáig, a

VITUKI mérnöke, tudományos főmunkatársa. Szakterülete: a magyar folyók – elsősorban a Duna – morfológiája és hidrológiája, különös tekintettel az árvízi viszonyokra, a hajózási lehetőségekre, a mederszabályozásra. Részt vett a nagy folyók szabályozási koncepciójának kidolgozásában, vízlépcsők előmunkálataiban és hatásvizsgálatában, a magyar folyók Vízrajzi Atlasz sorozatának szerkesztésében. Több külföldi és számos hazai szakmai konferencia résztvevője. Munkájának eredményeit mérnöktovábbképző előadásaiban, mintegy 30 hazai és több külföldön megjelent tanulmányában tette közzé. (Pro A. 1988, VS.n.d. 1990)

LAMBOR, JULIAN (1901–1973), Lengyelország. Szakmai tevékenységét folyammérnöként kezdte, és a vízfolyások életének tanulmányozása révén, a morfológián keresztül jutott el a hidrológiához, majd az árvízi jelenségek kapcsán a meteorológiához. A lengyel Állami Hidrológiai és Meteorológiai Intézet igazgatójaként (1949–1954), majd (1959–1963) a varsói műegyetem hidrológia és vízgazdálkodás professzoraként (1954–1968) és a Lengyel Tudományos Akadémia levelező tagjaként (1962) vezető szerepet játszott a hidrológia minden vonatkozásában. A Lengyel Meteorológiai (később Geofizikai) Társaság elnöke volt. A lengyel szakirodalmat kézikönyvek sorával gazdagította, közöttük az angolra és más nyelvekre is lefordított „Hidrológiai előrejelzési módszerek”, „A vízgazdálkodás alapjai” és „Műszaki hidrológia” c. művekkel. 1951-ben megválasztották a Meteorológiai Világszervezet (WMO) Európai Regionális Asszociáció elnökévé, támogatta a WMO hidrológiai osztályának megerősítését. A Vízügyi

Kutatások Decennium munkájában is tevékenyen részt vett. Erős szakmai szálak kötötték hazánkhoz, figyelemmel kísérte a magyar szakirodalmat, több közlemény fordítását is megjelentette, gyakran hivatkozott hazai munkákra. (Tt. 1992)

LAMPL HUGÓ (Budapest, 1883. IV. 10.–Budapest, 1976. VI. 14.) okl. mérnök, a műszaki tud. doktora (1955). Társulati munka után 1907-ben lép állami szolgálatba, 1908-tól a Soroksári-Duna-ág munkálatain, a Csepeli Szabadkikötő építkezésein dolgozik. 1931-ben a VI-be kerül, 1935-ben az FM-ben szolgál, 1937-ben az Országos Öntözésügyi Hivatal elnökhelyettese, egyik alapítója. 1942-ben átvette a Hivatal ideiglenes vezetését. 1943. I. 14-ével ki-nevezik az Öntözésügyi Hivatal elnökévé. 1948 júniusától a Hivatal megszüntetése után az OVH-ban ill. KPM-ben, majd az OVF-ben szolgál 1955. V. 31-éig, nyugdíjazásáig, mely után aktív szakértői tevékenységét folytatja. Életének fő műve az „Alföld öntözése”. Irányításával készült korának valamennyi öntözési főműve, közreműködött a Kvassay Zsilip, a balatoni kikötők építésében. Jeles szakértője volt a vízepítési műtárgyaknak, az alapozási és földmunkáknak. Több könyvnek (részben társszerzőkkel) írója, számos cikk (csak Vízügyi Közleményekben közel 20) ismeretetés, tanulmány jelent meg tollából. Sok külföldi tanulmányutat tett, több találmánya volt. Aktívan részt vett a mérnöknevelésben, a Műegyetem Államvizsga Bizottságának tagja volt. (Tt. 1954, VP.d. 1973)

LÁNG SÁNDOR (Rákosszentmihály, 1913. VII. 29.–Budapest, 1982. I. 6.) okl. középiskolai tanár, geográfus, a földrajztud. doktora (1964). 1964–79 között nyugdíjba

menetelég az Eötvös Loránd Tudományegyetem egyetemi tanára. A természetföldrajzon belül többek között geomorfológiával, folyóterasz-vizsgálatokkal, hidrológiával, meteorológiával és barlangkutatással foglalkozott. Állami és szakmai bizottságok tagja, vezetője. Több könyv, egyetemi jegyzet szerzője, számos cikke jelent meg szaklapokban, összesen: több mint 300 publikáció. 1950-ben a Hidrológiai Közöny szerkesztője. (Tt. 1980)

LÁSZLÓFFY WOLDEMÁR (Kolozsvár, 1903. V. 2.–Budapest, 1984. I. 16.) okl. mérnök, okl. közgazdasági mérnök (1929), egyetemi doktor (1934), egyetemi magántanár (1948), a műszaki tud. doktora (1956). 1925–29: a Műegyetemen tanársegéd, 1929–41: a Vízirajzi Intézetben szolgál, 1941–42-ben a kolozsvári Kultúr-mérnöki Hivatal vezetője, 1942–47: az FM ügyosztályvezetője. 1950-től az OVH-ban szolgál, 1952-től a VITUKI osztály-, majd főosztályvezetője, 1969-től nyugdíjba menetelég a VIZDOK tudományos tanácsadója. Fő munkaterülete a hidrológia és hidrometria, mely minden területére kiterjedt azok elméleti és gyakorlati vonatkozásaira egyaránt. Nevéhez fűződik a Vízirajzi Évkönyv korszerűsítése, a Vízügyi Könyvtár modernizálása, a Hidrológiai Atlasz sorozat közreadása stb. Tevékeny hidrológus szakértői tevékenységet fejtett ki fiataloktól kezdve. Közel háromszáz publikációja (sok külföldi szaklapokban) jelent meg. 1944–1958 között a Vízügyi Közlemények szerkesztője. Fő műve „A Tisza” című monumentális monográfia. A nemzetközi tudományos élet, egyesületek, szövetségek aktív résztvevője, azok tiszteleti tagja. Több külföldi egyetem ill. akadémia kitüntetettje, levelező tagja. Az MHT számos

szervezete munkájában vett részt, a Kitüntetések Bizottságának elnöke 1960–1977 között, a társasági munka elkötelezettje. (Sch.F.é. 1947, VP.d. 1972, Tt. 1975)

LEÉL-ÖSSY SÁNDOR (Sarkad, 1924. IX. 12.) okl. geográfus, egyetemi doktor (1957), a földrajztud. kandidátusa (1958). 1949-től 1958-ig az ELTE tanársegédje, adjunktusa, 1958-tól nyugdíjba meneteléig 1987-ig középiskolai tanár, szakfelügyelő. Kutatási területe a morfológia, karszt- és barlangkutatás. Mintegy 40 tudományos cikke, tanulmánya jelent meg. (VP.e. 1952)

LEENTVAAR, JAN A Holland Vízgazdálkodási Kutató Intézet igazgatója, a wageningeni Mezőgazdasági Egyetem professzora. A holland Közmunkaügyi Minisztériumban hosszú éveken keresztül a holland-magyar vízügyi együttműködés felelőse. Ebben a beosztásában számos alkalommal járt hazánkban, vagy fogadott magyar küldöttséget. Erőfeszítéseinek is köszönhető a holland segélyprogram minket érintő témáinak – így a Gemenci erdő rehabilitációjának, s a Duna hajózhatóságával foglalkozó vizsgálatnak – a beindítása. Több előadást tartott ép úgy Budapesten, mint vidéken. Így a Parlament Környezetvédelmi Bizottságában beszámolt a vízügy terén hozzánk nagyon hasonló Hollandia Vízgazdálkodásáról. Hazánk elkötelezett barátja és támogatója. (Tt. 1995)

LELKES JÁNOS (Neufeld o.d. Leitha, 1943. III. 17.) mg. gépészmérnök (1969), egyetemi doktor (1977), a mezőgazd. tud. kandidátusa (1983). 1969-ben Szarvason termelősövetkezetben kezdett dolgozni, 1971-től a szarvasi Mezőgazdasági Főiskolán tanít. 1976-tól a szarvasi Öntözési Ku-

rató Intézet munkatársa, tud. osztályvezetője, 1982-től igazgatója. Szakmai munkája különösen az öntözés gépesítéséhez ill. az öntözés minősége témakörhöz kötődik, oktatói tevékenysége is ezekkel a témákkal kapcsolatos. Több nemzetközi és hazai tudományos szervezet tagja. Mintegy 200 publikációt tett közzé. Az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának rendezvényein gyakori előadó, a szakosztály tanácsadó testületének tagja. A Társaság Békés megyei Szervezetében 1979-től, a Nemzetközi Bizottságban 1987-től tevékenykedik. (Pro A. 1998)

LENTÉNÉ KARKUS MÁRTA (Budapest, 1951. VI. 8.) okl. mérnök (1974) 1974–80 között a budapesti VIZIG-en tervező, vízrendező, 1980–85-ben az AGROBER irányító tervezője, 87-ig a VIZÉP előkészítője, 1987–90 között a Vízépítési Tröszt fejlesztési főmérnöke. 1990-től az OVF Árvízvédelmi és Folyószabályozási ill. Vízkárelhárítási Főosztály munkatársa. Az árvízvédelem szakterületén országos rálátással rendelkezik és résztvesz átfogó adatok feldolgozásában. Egyik fő szervezője volt az 1965. évi Duna-völgyi, az 1970. évi Tisza-völgyi árvízvédekezések 30. ill. 25. évfordulója alkalmából Baján rendezett Konferenciáknak, és az 1998. évi Felső-Tiszai árvíz tapasztalatainak kiértékelése tárgyában megtartott rendezvénynek. A Társaság Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Szakosztályának egy cikluson át titkára volt. (Pro A. 1996)

LESENYEI GÁBOR (Budapest, 1931. IV. 8.) okl. mérnök. 1954-től 1991-ig a MÉLYÉPTERV tervezője, osztályvezetője. Fő munkaterülete: az ipari (textil, fém, kohászati, bőr- és élelmiszeripari sertéshiz-

laldai stb.) szennyvizek tisztítása, veszélyes hulladékok fizikai és kémiai vizsgálata stb. Szakirodalmi munkásságát mintegy félszáz publikáció, Mérnöki Továbbképző Intézet-i jegyzet, kiadvány jelzi. A mérnöki továbbképzés egyik oktatója. (VP.e. 1967)

LESENYEI JÓZSEF (Budapest, 1901. IX. 23.–Budapest, 1959. IV. 28.) okl. vegyészmérnök, egyetemi doktor (1948), a műszaki tud. kandidátusa (1955). 1931–53: a Fővárosi Csatornázási Művek mérnöke, 1947-től műszaki igazgatóhelyettese, 1951-ben a MÉLYÉPTERV szakosztályvezetője, 1953-tól haláláig a VITUKI osztályvezetője. Főbb munkaterületei: a főváros csatornázásának és szennyvizeinek kezelése, fenolos szennyvizek biológiai és egyes ipari szennyvizek anaerob-biológiai tisztítási kérdései, a Sajó, a Balaton, a budapesti Duna-szakasz és a Soroksági-Duna-ág szennyezettsége, cián- és radioaktív szennyvizek semlegesítése, hulladék és szennyvíz-értékesítés stb. Szakirodalmi munkásságát több szakkönyv, könyvfejezet, jegyzet, összesen mintegy 80 publikációja jelenti. Előadója volt a Mérnöki Továbbképző Intézet tanfolyamainak. Több külföldi szakmai értekezleten, kongresszuson vett részt, előadást tartott. A Társaság Szennyvíz Szakosztálya munkájának egyik irányítója. (BÖ.é. 1954)

LICSKÓ ISTVÁN (Budapest, 1946. IV. 11.) okl. középiskolai kémia tanár, egyetemi doktor, környezetvédelmi szakmérnök. Munkássága a VITUKI-hoz kötődik, ahol több mint három évtizede tud. munkatárs, tanácsadó. Pályafutása során víz-, és szennyvíztisztítással foglalkozott, alaposabban tanulmányozta a hazai savas csapadék felszíni vizekre gyakorolt hatását.

Legújabbban a szennyezett területek összefoglaló komplex környezetértékelésében működött közre. Részt vesz a nemzetközi posztgraduális szakképzésben, nemzetközi projektek témavezetője. Mintegy 80 közleménye jelent meg magyar és idegen nyelven. (VS.n.d. 1983, 1987, Pro A. 1998)

LIEBE PÁL (Budapest, 1944. VII. 21.) okl. mérnök. 1965-től a VITUKI ügyintézője, később osztályvezetője, 1990 óta a Hidrológiai (Vízrajzi) Intézet igazgatója. Fő munkaterülete a felszín alatti vizekre vonatkozó országos vízföldtani információrendszer kialakítása, továbbá a réteg- és hévízkutatás, különösen a természetes áramlási rendszerek hőkonvekciójának, a rétegzett üledékek vertikális átteresztőképességének, és a kitermelhető vízkészleteknek a meghatározása, továbbá a geofizika vízföldtani alkalmazása. Számos előadást tartott, részben a felsőfokú oktatás keretében. Több hazai és nemzetközi szakmai bizottságban vett és vesz részt. Mintegy 50 tanulmánya jelent meg. (VS.n.d. 1984)

LIPTÁK FERENC (Doboz, 1924. XI. 24.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1961), a műszaki tud. kandidátusa (1976). 1950–51-ben öntözőtelepet épít, az FM-ben szolgál. 1951-től a Műszaki Egyetemen tanársegéd, adjunktus, majd docens. 1984-ben nyugdíjba vonult, de még 1992-ig végezte oktató munkáját. Fő oktatási és kutatási területei: korábban hidrológia, hidromechanika, vízellátás-csatornázás, majd a mezőgazdasági vízhasznosítás, ezen belül elsősorban az esőztető öntözés, szórófejek bemérése, fejlesztése, forgókonzos berendezések, továbbá a vízrendezés. Szakirodalmi tevékenységét mintegy 80 írás

(cikk, jegyzet, tanulmány, könyvfejezet) stb. mutatja. Részt vett több nagy árvízvédekezésben, munkatársaival több szolgálati találmánya van. 1952 óta Társaságunk aktív tagja. Számvizsgáló Bizottsági tag, majd elnök, a Mg. Vízgazdálkodási Szakosztály elnöke volt, a Vitális Sándor Pályadíjbizottság tagja. (VP.e. 1962)

LITAUSZKI ISTVÁN (Kondoros, 1936. VIII. 9.) okl. mérnök. 1959-től a szegedi VIZIG dolgozója, 1962-től a Hódmezővásárhelyi Szakmérnökség vezetője. 1971 óta az OVF ill. OVH munkatársa, főmérnöke, osztályvezetője, főosztályvezetője. 1995-től, 2000-ben történt nyugdíjba vonulásáig a KHVM Vízkárelhárítási főosztályvezetőjének helyettese. Mint szakmérnök az állami vízművek – ár- és belvízvédelmi művek, öntöző főcsatornák – tervezésének, építésének és üzemeltetésének feladatait látta el. A vízügyi főhatóságnál az árvízvédelem, a folyószabályozás, tószabályozás irányítását és felügyeletét látta el. Valamennyi nagy árvízvédekezés aktív résztvevője, az országos irányító törzs tagja. Szakterülete témáiból több publikációja jelent meg, három terjedelmesebb szakkönyv társszerzője ill. szerkesztője volt. Részt vett a szomszédos államokkal kötött államközi vízügyi egyezmények végrehajtásában. A Társaságban a Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj, valamint a Lampl Hugó díj bíráló bizottságában tevékenykedett. 1996-tól a Fegyelmi és Etikai Bizottság elnöke. (Pro A. 1989, BÖ.é. 1996)

LOTZ GYULA (Budapest, 1930. I. 30.–Szombathely 1991. VIII. 26.) okl. mérnök. 1958-tól a VIZITERV tervezője, majd 1963-tól haláláig a szombathelyi VIZIG

munkatársa. Részt vett a Kiskörei Vízlépcső belvízi problémáinak megoldásában, a Marcal és a Kerka vízrendezésének tervezésében. Komoly szerepet vállalt a nyugat-dunántúli meliorációs program és a vízrendezési feladatok megoldásában. Sokat foglalkoztatta a Kis-Balaton problematikája, a védőrendszer koncepciójának kidolgozása. Több vízügyi történeti témában végzett kutatómunkát, így nevéhez fűződik a Balaton évszázados vízszintváltozásaival kapcsolatos vita mérési adatokon nyugvó lezárása, a Kis-Balaton múltjának vízügyi-kartográfiai feltárása. Számos írása jelent meg szaklapjainkban. A Társaság Nyugat-dunántúli Területi Szervezetének titkára 1976–85 között. (VS.n.d. 1981, Pro A 1985)

MADARASSY LÁSZLÓ (Mátészalka, 1948. IV. 19.) okl. mérnök (1972), egyetemi doktor (1983). Kisebb megszakításokkal, 1972-től a Budapesti Műszaki Egyetem Vízgazdálkodási Tanszékének kutatója, illetve oktatója. Fő szakmai tevékenysége a mezőgazdasági vízgazdálkodás, elsősorban a vízrendezés és vízhasznosításhoz, gyakorlati és elméleti kérdéseivel kapcsolódik. A legtöbb tervezési és szakvéleményezési munkáit az alföldi területekre készítette. Fontosabb szakirodalmi kiadványai a talajcsövezés, a sík- és dombvidéki vízrendezés, továbbá a környezetvédelem tárgyában jelentek meg. 1985-től az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály vezetőségében dolgozik. (Pro A. 1995)

MAGÓ ISTVÁN (Füzesgyarmat, 1926. IV. 4.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1972). Tervezői munkásságát különböző tervezővállalatoknál folytatta. 1951-től a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda ill. a Közmű

Tervező Vállalat, 1954-től a MÉLYÉPTELV, 1976-tól 1990-ig a VIZITERV keretében tervező, szakosztály-, osztályvezető, szakági főmérnök ill. főtechnológusi beosztásban. Fő munkaterületei: talajmechanika, vízellátás, csatornázás, szennyvíztisztítás és -kezelés, az Észak-budapesti Szennyvíztelep. Több mint 6 évet töltött külföldi munkákon a világ négy kontinensén. Részt vett a műegyetemi oktatás tervezési gyakorlatain. Közreműködött az árvizek elleni védekezésben. 1991-től több cégnél szerződéses szakértő. Számos újszerű szennyvízelvezetési és kezelési rendszer kialakításával, környezeti és korróziós kérdések alkalmazásával, megoldásával foglalkozik. 1993-tól a Szennyvíz Szakosztály vezetőségi tagja. (Pro A. 1981)

MAGYARI GÁBOR (Segesvár, 1932. X. 9.) okl. geológus. 1956–63: a VITUKI tudományos munkatársa, 1963–69: Aggteleken barlangigazgató, 1970–76: a budapesti VIZIG főelőadója. 1977–88: Országos Természetvédelmi Hivatal Barlangkutató Intézetének, majd 1988-tól a Környezetvédelmi Felügyelőség geológusa. Fő munkaterületei: forráskataszter, bányavíz-nyilvántartás, karszt- és barlangkutató. Írásai elsősorban a barlang- és karsztkutatás témakörével foglalkoznak. (VP.e. 1971)

MAJOR LÁSZLÓ (Csuzs, 1922. III. 30.) okl. közgazda, egyetemi doktor (1948). 1946–53: kollégiumi igazgató, a Délszláv Demokratikus Szövetség szervezőtitkára, a Rádiónál szerkesztő. 1953-tól a Chinoinban dolgozik, 1961–64: az Agrártudományi Kutatóintézet, majd a Szövetkezeti Kutatóintézet kutatója. 1968-tól nyugdíjba vonulásáig, 1981-ig a VIKÖZ ill. VGI munkatársa, osztály-, főosztály-, irodavezető. Főbb

munkaterületei: a mezőgazdasági termelés ökonómia kérdései, hidroökonómia, a vízgazdálkodás távlati tervezése és módszertani kérdései, az információrendszer fejlesztése stb. Szakirodalmi munkái, tanulmányai, publikációi a felsorolt témákban készültek. Az MHT Közgazdasági Szakosztályának elnöke 1980–85 között. (Pro A. 1984)

MAJOR PÁL (Pestszenterzsébet, 1930. VI. 28.) okl. mérnök. 1952–58: a BME tanársegédje. 1959-től nyugdíjba vonulásáig, 1990-ig, a VITUKI mérnöke, tudományos főmunkatárs, osztályvezető. Munkája során kiküldött szakértő is volt Kuvaitban. Korábban vízépítési műtárgyak hidraulikai vizsgálatával foglalkozott. Az 1960-as évektől kezdve fő munkaterülete a talajvíz és a háromfázisú talajréteg hidrológiája és vízrajza: a víztermelési lehetőségek, a szivárgási viszonyok, az ipari talajszennyeződések vizsgálata, az észlelő-hálózat és a mérés technika fejlesztése. A felsőfokú és posztgraduális oktatásban ismételtelen közreműködött. Több tudományos bizottságban vett részt, a Nemzetközi Hidrológiai Program magyar nemzeti bizottságának titkára. Munkájának eredményeit mintegy 70, részben idegen nyelvű szakkikben és kiadványban, számos hazai és külföldi előadásban ismertette. (VP.e. 1965, Sch.F.é. 1984, Tt. 1995)

MAJORLAKI JÓZSEF (Pécs, 1921. VII. 26.) okl. vegyész mérnök, okl. szakmérnök (1966), egyetemi doktor (1970). 1946-tól magánmérnök, 1950-től a Statisztikai Hivatalnál dolgozik, 1952–55: a Komlói Szénbányák labor. vezetője, 1955–59-ig a Pécsi Gázművek mérnöke. 1959-től 1979-ig a pécsi VIZIG osztályvezetője, műszaki tanácsadója. Fő munkaterületei: radio-

hidrológiai mérések megvalósítása, a Balaton vízminőségének problematikája, a Dráva vízminősége, házi vízszűrő-berendezés kialakítása, ülepítés-elmélet stb. Mintegy 40 cikket, értekezést publikált. A Baranya megyei Területi Szervezet titkára 1974–77 között. (FJ.e. 1967, Tt. 1987)

MANCZAK, HENRIK Lengyelország A Wroclaw-i Vízgazdálkodási Intézet igazgatója, kiváló környezetvédelmi szakember. Jelentős érdemeket szerzett a Lengyelországban tanuló magyar víztechnológus mérnökök képzésében. (Tt. 1974)

MANTUÁNO JÓZSEF (Szeged, 1904. X. 24.–Budapest, 1998 IV. 19.) okl. mérnök, okl. közgazdasági mérnök (1931). 1927–33: a Műegyetemen tanársegéd, 1933-tól a székesfehérvári Kultúrmérnöki Hivatal mérnöke, 1939-től vezetője. 1948–50 között az OVH osztályvezetője. 1950–52: koholt vád alapján letartóztatják, bebörtönzik, majd bűncselekmény hiányában felmentik. 1952-től nyugdíjba menetelég, 1968-ig a MÉLYÉPTERV osztály-, irodavezetője, szakági főmérnöke. Főbb munkaterületei: laboratóriumi vizsgálatok, talajvíz-kúthálózat telepítés, domb- és síkvidéki vízrendezés, nagyobb vízmosáskötések, öntözés, ipari és kommunális vízellátás. Szakirodalmi munkásságát szaklapokban – elsősorban a Vízügyi Közleményekben – megjelent számos cikke, tanulmánya, ismertetése jelzi. Részt vett a műegyetemi oktatásban. Mongóliában szakértett. (SE.e. 1965, Tt. 1980)

MANWAGING, JAMES F. Az Amerikai Vízművek Szövetségén belül a Kutatási Alapítvány ügyvezető igazgatójaként számos nemzetközi szervezetben dolgozik,

hogyan előremozdítsa a vízellátás fejlesztését. Hosszabb időn át közvetlenül segítette a BME Vízellátás- Csatornázás Tanszék oktatásának fejlesztését, s a Main Stream folyóiratban 1992-ben biztosította hogy hazánk képviselője a víztisztítás fejlesztésével kapcsolatos véleményét kifejthesse. (Tt. 1995)

MARCZELL FERENC (Adony, 1929. XI. 10.) okl. mérnök. 1948-tól a székesfehérvári Kultúrmérnöki Hivatal, a VITUKI ill. a MÉLYÉPTERV munkatársa, 1960-tól az OVH főmérnöke, osztályvezetője. 1968-tól 1983-ig a VIZDOK igazgatója. 1984-től nyugdíjba menetelég a VGI igazgatóhelyettese. Fő munkaterülete volt a műszaki tervezés, vízügyi szakigazgatás, továbbá a vízügyi szakkönyvkiadás, nyomda, továbbképzés, fotó és filmszolgálat megszervezése, a Magyar Vízügyi Múzeum, az Országos Vízügyi Levéltár létrehozása, a vízügyi történeti kutatás megalapozása. Nevéhez fűződik több száz szakkönyv és egyéb nyomdatermék (szaklap, jelentés, jegyzet, stb.) kiadása, köztük többnek szerkesztése, lektorálása és publikációk közreadása. Több állami és társadalmi szakbizottság tagja, elnöke. Az MHT Vízügyi Történeti Bizottság létrehozásának egyik kezdeményezője 1974–89 között alapító elnöke. Több társasági kiadvány írója, szerkesztője, tanulmányutak vezetője. (Pro A. 1979, BÖ.é. 1985, MTESZ.d. 1988, Tt. 1999)

MAREK MIKLÓS (Budapest, 1931. X. 2.) okl. mérnök, okl. gazdasági mérnök. Vízügyi szaktevékenységét a VITUKI-ban (1954–56) kezdte. Több munkahely után a VIKÖZ ill. VGI, majd a Környezetgazdálkodási Intézet munkatársa, főmunkatár-

sa. Működése elsősorban a vízgazdálkodás kérdéseihez kapcsolódik. Több évet töltött Algériában, ahol tervezési osztályvezetőként működött. (Pro A. 1988)

MARENZI FERENC KÁROLY (őrgrof) (Laibach, 1859. XII. 29.–Budapest, 1940. II. 22.) katonatiszt (1878). Mint tábornok 1916-ban vonult nyugdíjba. Változatos életpálya után Schafarzik Ferenc ajánlatára az MFT tagjai sorába választják és már 1916-ban hírlapi cikkekben javasolja egy hidrológiai társulat alapítását. Többek aggályai mellett, Lóczy Lajos, báró Eötvös Loránd és Marenzi szorgalmazására 1917-ben alakult meg a Hidrológiai Szakosztály, majd megindult a Hidrológiai Közlemények, első években a Földtani Közöny mellékleteként. Az 1928. évi tisztikarban Marenzi az egyik társelnök volt. Irodalmi működése főként katonai témában volt ismeretes, de számos cikket írt a Pester Loyd hasábjain hadigeológiai és hidrogeológiai kérdésekről. (Tt. 1929)

MARJAI GYULA (Nagykőrös, 1930. I. 28.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1960), okl. agrármérnök (1963), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1970). 1953–70: a szarvasi ÖRKI tudományos munkatársa, 1970–76: tanszékvezető főiskolai tanár Szarvason, majd újra a szarvasi Kutatóintézetnél működött tudományos osztályvezetői ill. igazgatói munkakörben 1990. évi nyugdíjba meneteléig. Főbb munkaterületei: kultúrtechnika, öntözésüzemi vizsgálatok, különböző öntözési módok vizsgálata, párolgási és szivárgási vizsgálatok, hatásfokvizsgálatok, gépi mozgatású esőtető berendezések stb. Szakirodalmi munkásságát – részben társszerzőkkel – 5 szakkönyv, 8 jegyzet, 4 tanulmány és több mint 30 szakkikk

dokumentálja. Aktívan részt vett a tudományos nemzetközi szervezetek munkájában. (BÖ.é. 1984)

MARKÓ LÁSZLÓ (Boconád, 1934. I. 14.) okl. mérnök, vízkészlet-gazdálkodási és hidrológiai szakmérnök. 1957–58 között nagy műtárgyak tervezésében vesz részt a VIZITERV-ben, 1958–70 között a székesfehérvári VIZIG-nél építésvezető, tervezési csoportvezető, szakaszmérnök, 1970–91 között a győri VIZIG igazgatóhelyettes főmérnöke, majd igazgatója, 1995 után szaktanácsadója. Fő szakterülete: a vízépítés, különösen a gépi földmunkák végzése, és a munkaszervezés. Győri tevékenysége idején a magyar-osztrák vízügyi bizottság szakértője, később meghatalmazott helyettese, a megyei környezet- és természetvédelmi bizottság vízminőségi albizottságának elnöke, 1971–75 között az MHT Győri Területi Szervezetének alelnöke, 1976–95-ben elnöke, 1996-tól 1999-ig vezetőségi tagja, a szervezet munkájának agilis irányítója. (Pro A. 1984, BÖ.é. 1988)

MAUCHA REZSŐ (Budapest, 1884. IX. 19.–Budapest, 1962. I. 19.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1909), egyetemi magántanár (1931), nyilvános rendkívüli egyetemi tanár (1943). A Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja (1943, 1949), rendes tagja (1954). 1907-ben az FM Haléltani és Szennyvíztisztító Állomás szolgálatába lép, ahol adjunktus, 1933-ban igazgató, 1941-től főigazgató, 1944. évi nyugdíjba vonulása után az intézet (későbbi nevén HAKI) megbízott vezetője, majd 1952-től 1957-ig tudományos tanácsadója. Fő munkaterülete a hidrobiológia, vízkémia, limnológia. Ezen belül kiemelendők: vízelemzések, szennyvíztisztítás,

fotoszintézis, produkció-biológia, dunai biológiai vizsgálatok, Baradla-barlang vízzeinek vizsgálata, haléletlan, halpusztulások, vízi élettér biológia egyensúlya, a limnológiai vizsgálatok eredményeinek szemléletes ábrázolásaira a csillagdiagram bevezetése. A limnológiában mérnöki kifejezőmódokat honosított meg, az élővilág egyes folyamatait matematikai-fizikai folyamatokkal igyekezett azonosítani (asszimiláció, fényintenzitás, oxigéntermelés, diffúzió, kvantummodell stb.). Szakirodalmi munkásságát két könyv és több mint 90 egyéb munka mutatja. Aktívan részt vesz a nemzetközi tudományos közéletben, részt vett az 1914. évi II. Magyar Adria-kutató Expedícióban. 1953-ban akadémiai jutalmat, 1954-ben Kossuth-díjat kapott. Az MHT Limnológiai Szakosztályának első elnöke 1949–58-ig. (Sch.F.é. 1950, Tt. 1959)

MAZALÁN PÁL (Igló, 1891. V. 29.–Budapest, 1959. XII. 3.) okl. bányamérnök, a műszaki tud. kandidátusa. 1913-tól a Nagybányai Kincstári Bányászatnál működik. Az I. világháború alatt tüzér ill. repülőtszít, berepülő pilóta. 1918–27: különböző olajkutatások résztvevője. 1927–48: önálló vállalkozó, a Mazalán Pál Mélyfúró Vállalat és Gépgyár vezetője. Az államosítás után rövid ideig szakértő, majd a Bányászati Kutató Intézetben dolgozik 1958-ig. Fő munkaterületei: erdélyi földgázmezők, Lispe (Budafa), Új-Guinea, Japán, Jáva, Szumátra, USA (ahol szakértőként ill. tanulmányi céllal járt). Később hazánkban a mélységi vízkutatás foglalkoztatta. Szakirodalmi munkásságát számos írása őrzi, 1938-tól a Műegyetemen a „Mélyfúrások” előadója volt. (BÖ.é. 1958)

MÁDLNÉ SZŐNYI JUDIT (Budapest, 1963. III. 18.) okl. geológus (1986), egyetemi doktor (1996), PhD (1997). Szakmai tevékenységét az ELTE TTK Alkalmazott és Műszaki Földtani Tanszékén kezdi 1986-ban. 1991-ig a Magyar Tudományos Akadémia ösztöndíjasa és egyúttal – másfél éven keresztül – a VITUKI Hidrológiai Intézetének szerződéses foglalkoztatottja. 1994-től az ELTE-n egyetemi tanársegéd, a víz- és környezetföldtani tárgyak felelős oktatója, 1997-től egyetemi adjunktus. Tevékenysége az ELTE-n folyó hidrogeológia oktatás és kutatás korszerűsítésére irányul. Tudományos diákkörben dolgozó és szakdolgozatot készítő hallgatói kiemelkedő eredményeket érnek el diákköri konferenciákon és diploma pályázatokon. Egyik kutatási témája a felszín alatti víztartók sérülékenységi vizsgálata, ehhez kapcsolódóan a COST-620-as karszt sérülékenységgel foglalkozó nemzetközi munkacsoport tagja. Vizsgálatainak másik területe a nagymedencék porózus üledékeiben zajló folyadékmozgás elemzése, elsődlegesen víz- és környezetvédelmi célból. (VS.n.d. 2000)

MÁRKI ZAY LAJOS (Budapest, 1913. II. 10.–Gyula, 1993.) államtudományi doktor (1936), jogtudományi doktor (1959). 1936–44-ig közigazgatási szervezetben dolgozik (szolgabíró, megyei aljegyző stb.), a háború után egy ideig alkalmi munkát vállal. 1952–59: a BELSPED alkalmazásában állt, kocsis (hajtó)-ként. 1959-től 1975-ig, nyugdíjba meneteléig a gyulai VIZIG hatósági osztályvezetője. A VIZIG-nél elsősorban a vízjogi engedélyezési eljárásban végzett elméleti tevékenységet. A vízvédelem mellett a szarvasi Főiskolán, az ELTE jogi karán és a helyi iskolákban adott elő rend-

szeresen környezetvédelmet. A Békés megyei Területi Szervezet titkára 1964–75 között. (VP.e. 1966)

MÁTRAI ISTVÁN (Budapest, 1914. X. 18.) okl. mérnök, c. egyetemi docens (1972), állami díjas (1953). 1937–47: az Országos Öntözésügyi Hivatal 1947-től 1948-ig a Vízérőügyi és Folyócsatornázási Hivatal, 1948–49-ben az OVH munkatársa. 1950-től az ÁMTI, majd a VIZITERV dolgozója, igazgatóhelyettese. 1964–74 között a Vízminőségi Mintaterületek UNDP-WHO Project Iroda Co-managere. Főbb munkaterületei: Békésszentandrás vízlépcső, Tisza csatornázása, Tiszalöki vízlépcső tervezése, körösi vízpótlás, közreműködés a II. és III. Vízgazdálkodási keretterv készítésében, Duna és Sajó vízminősége. Sokirányú tapasztalatot szerzett nagyszámú tanulmányútján, melyek alkalmával előadásokat is tartott. Külföldi vízgazdálkodási tervezések résztvevője. Több éven át részt vett a mérnökképzésben. Az UNESCO-VITUKI nemzetközi továbbképző tanfolyam előadója. Mintegy 30 szakcikke jelent meg, több könyv társszerzője, több állami és társadalmi szakbizottság tagja. Társaságunknak 55 éve tagja, rendezvényeinek rendszeres előadója, elnökségének tagja. (VP.d. 1987, Tt. 1999)

MEGYERI JÁNOS (Medgyesbodzás, 1912. VII. 20.–Szeged, 1991. XII. 8.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor, a biológia tud. kandidátusa, c. egyetemi tanár. 1949-ben kapcsolódik be Szegeden a felsőoktatásba. 1949–52 között adjunktus az egyetem Általános Állattani és Biológiai Tanszékén, majd 1952-től 1975-ig, nyugdíjba meneteléig a Tanárképző Főiskolán tanszékvezető főiskolai tanár. Fő kutatási

területe – az oktató-nevelő munka mellett – a magyarországi felszíni vizek zooplanktonjának összehasonlító vizsgálata. Írásainak jelentős része az alföldi szikes tavak zooplanktonjait ismerteti. A Szegedi Területi Szervezet és a Limnológiai Szakosztály aktív tagja. (EG.e. 1964)

MÉSZÁROS GÁBOR (1942) okl. mérnök, egyetemi doktor, a műsz. tud. kandidátusa. 1966–1988-ig az MBE-en laboratóriumi mérnök, tanársegéd, majd adjunktus. Közben 1970–71-ben a Tatabányai Szénbányák Víz tisztító és Dúsító Berendezések Gyáregységénél technológus mérnök. 1988-tól tanszékvezető főiskolai tanár a bajai főiskolán. 1996 óta emellett másodállásban docens a BME Víziközmű és Környezetmérnöki tanszékén. Munkássága kezdetben a laboratóriumi vizsgálatokhoz, majd a szennyvízlevegőtisztetés témaköréhez, 1973-tól elsősorban a víztisztítás és fűdővíz forgatási technológiáihoz, valamint a vízellátó rendszerek üzemének optimalizálásához kapcsolódik. Oktatói munkája mellett több szakmai tudományos bizottság tagja, vezetőségének résztvevője. Írásai kutató-szakértői tevékenységéhez kapcsolódnak. Az MHT Vízellátási Szakosztályában valamint a Vízminőségi és Víztechnológiai Szakosztály vezetőségi tagjaként dolgozik. (Pro A. 1992, BÖ.é. 2000)

MILORADOV, MILORAD (Jugoszlávia). A jugoszláv Jaroslav Cerny Vízgazdálkodási Kutató Intézet (Belgrád) kutatója, majd főigazgatója, az Újvidéki Egyetem tanára. Számos egyetem vendégtanára, a Jugoszláv Vízgazdálkodási Társaság elnöke. A Vaskapu I. dunai vízerőtelep tervezését megalapozó kutatás vezetője.

A vízkészletgazdálkodás és a vízminőség szabályozás területén számos tanulmány készítője. Számos magyar rendezvény résztvevője. (Tt. 1978)

MISBRENNER MÁRTON (Kelebia, 1952. V. 25.) okl. üzemmérnök (1985), okl. fővállalkozó (1989). 1976 óta dolgozik a Bácsvíz Rt-nél ill. jogelődjénél közműtervezőként, majd beruházási osztályvezetőként. 1991-től az Rt. műszaki igazgatója. Szakmai tevékenysége során elsősorban vízisztítással, vízhálózatok másodlagos szennyeződési problémáival, a szennyvízisztítási folyamatban keletkező anyagok kezelésével, hasznosítási- és elhelyezési kérdéseivel foglalkozik. A Társaság rendezvényeinek rendszeres előadója. (Pro A. 1998)

MISKOLCZI LAJOS (1943. I. 31.) okl. mérnök. Szakmai munkásságát az egyetem elvégzése óta 1966-tól a nyíregyházi VIZIG munkatársaként végzi. Beosztott mérnök, csoportvezető, osztályvezető beosztásban. Működési szakterülete ipari és lakossági vízellátás, csatornázás, vízgazdálkodás. Publikációi fenti témakörökből kerültek ki. (Pro A. 1990)

MISPÁL ISTVÁN (Szombathely, 1903. XII. 28.–Győr, 1988. I. 21.) aranyokleveles mérnök. 1931–34 között a Rába menti belvízcsatornák felmérésében és tervezésében, 1934-től néhány éven át az Állami Földmérési Felügyelőségek kataszteri felméréseiben vett részt. 1939-től nyugdíjba menetelég, 1968-ig a Győri kultúr-, ill. Folyammérnöki Hivatal ill. VIZIG munkálataival, vízellátási, csatornázási és szennyvíz kezelési problémák megoldásával foglalkozott. Vízügyi hatósági szakértői fe-

ladatok is ellátott, mindemellett a helyi tudományos élet egyik jeles szervezője is volt. (Tt. 1980)

MISTÉTH ENDRE (Buziásfürdő, 1912. IX. 10.) okl. mérnök, a műszaki tud. doktora, c. egyetemi tanár. A Nagy Ferenc által vezetett kormányának 2000-ben utolsó élő minisztere. 1947–1956 közt koncepciók peráldozataként bebörtönözték. Rehabilitálása után az UVATERV, majd a VIZITERV tervezője szaktanácsadója, irodavezetője. Kiváló tervezőmérnök, több mint 300 műtárgy tervezése fűződik a nevéhez (pl. Kossuth-híd, helwani Nílus-híd, egyiptomi forgóhidak, Ferihegyi repülőtér 2. sz. hangár, székelyföldi gabonatarházak, stb.) A Műegyetemen több tárgyat adott elő, oktatói szakmérnök-képző, mérnökto-vábbképző kurzusokon. Több mint 50 dolgozata jelent meg magyar és idegen nyelven, elsősorban a méretezéselmélet köréből, 2 könyv szerzője. Számos magyar és külföldi szakmai egyesület tagja, vezetésének irányítója. Több állami és társadalmi kitüntetést kapott. (Tt. 1991)

MOLL KÁROLY (Simaság 1889.–1982. IX. 19.) orvos. Munkásságát Pöstyénben kezdi 1912-ben. Katonaorvosi szolgálat után 1919–28: a Jendrassik, majd a Herzog Klinikán tanársegéd. 1929-től a MÁV Kórház orvosa, osztályvezető főorvosa. 1942-től Hévízen telepedett le, fürdőorvos lett. 1948-tól a fürdőtelep orvos-vezetője. 1952-től az Állami Gyógyfürdőkórház igazgatóhelyettese ill. osztályvezető főorvosa 1968-ig, nyugdíjba vonulásáig. Tudományos munkásságát közel 100 közlemény ill. kongresszusi előadás jelzi. Kutatta a Hévízi-tó áramlásviszonyait. Élete fő művének tekintette az 1953 tavaszán felfe-

dezett súlyfűrdőt tartotta. Az MHT Balneológiai Szakosztálya munkájának meghatározó személyisége. (DZ.e. 1967)

MOLNÁR BÉLA (Kiskunfélegyháza, 1934. V. 24.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1960), a földtudomány kandidátusa (1974), doktora (1984). 1957-től 1999-ig a Szegedi Tudományegyetem Földtani Tanszékének oktatója, 1977-től a Földtani és Oslénytani Tanszék vezetője, egyetemi tanár. Főbb munka- és kutatási területe az Alföld, a Duna-Tisza közének geológiája, vízbeszerzés. Több külföldi egyetemmel folytat közös kutatásokat. Tanszéki munkájának egyik célja a modern nemzetközi szedimentológiai irodalom összegyűjtése és a műszeres vizsgálatok bevezetése. Két könyv társszerzője, egynek egyedülálló írója, négy egyetemi jegyzetén kívül több mint 100 publikáció közreadója. A nemzetközi tudományos élet aktív résztvevője, számos kongresszuson, egyetemen tart előadásokat. Az MHT Csongrád megyei szervezetének több cikluson át és jelenleg is alelnöke. Tagja volt a Társaság Fegyelmi Bizottságának. (VP.e. 1967, Pro A. 1994)

MOLNÁR ENDRE (Kisújszállás, 1904. II. 5.–Budapest, 1973. III.) okl. mérnök, 1927-ben lép állami szolgálatba a Győri Folyammérnöki Hivatalban, 1929-ben a Szombathelyi Kultúrmérnöki Hivatal mérnöke, 1930-tól a Debreceni Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa, 1939-től vezetője 1948-ig. Közben a Debreceni Ideiglenes Kormány FM-ában a vízügyek képviselője, 1948–51: a Szolnoki Vízgazdálkodási Körizet vezetője, 1951–52-ben az FM Vízgazdálkodási Főosztály mb. vezetője, 1952-től a MEVITERV ill. a VIZITERV vezető

munkatársa (igazgatóhelyettes, osztályvezető, szakági főmérnök) 1968. évi nyugdíjba meneteléig. Főbb munkaterülete: kultúrmérnöki munkák, belvízrendezés, öntözés és műtárgyai stb. Nagy szerepe volt, közvetlenül a háborús események után, 1944-ben és 1945-ben a tiszántúli-tiszamenti vízügyi szolgálat, vízjelző szolgálat működésének gyors újraindításában. (KJ.e. 1965)

GY. MOLNÁR LÁSZLÓ (Kunhegyes, 1931. VI. 24.) okl. mérnök. 1954-től 58-ig több vízügyi szervnél dolgozott, majd 1958-tól kényszerű nyugdíjazásáig, 1988-ig a debreceni VIZIG építésvezetője, csoport-, osztály-, és főosztályvezetője, majd 15 évig igazgatóhelyettes főmérnöke. Szakmai, szakigazgatási tapasztalatai mintegy 40 cikkben, tanulmányban jelentette meg. Aktív résztvevője, irányítója volt a területi szakegyesületi munkának. (Tt. 1992)

MOLNÁR MIKLÓS (Szolnok, 1929. VII. 17.) orvos. 1953–55: segédorvos, 1955-ben a MÁV Egészségügyi Kutató Laboratórium szolgálatába lép, ahol segédorvos, szakorvos, főorvos. A laboratóriumból kialakított MÁV Közegészségügyi Intézet igazgató főorvosa 1965-től. Orvosi munkássága mellett foglalkozik mikrobiológiával, hidrobiológiai vizsgálatokkal és részt vesz a Duna-kutató Állomás munkájában. Hidrológiai szakirodalmi munkásságát mintegy 10 magyar és német nyelvű publikáció mutatja. A Balneológiai Szakosztály titkára 1968–71 között. (VP.e. 1958)

MORARIU, TIBERIU Románia. A kolozsvári Babes-Bolyai Egyetem Földrajzi Intézetének igazgatója, akadémikus. A hidrogéográfia tudományának több országban ismert neves művelője volt. A kolozsvári

egyetem szerkesztésében kiadott Földrajzi Közleményekben számos magyar tudományos munkát megjelentetve mozdította elő országaink tudományos együttműködését. (Tt. 1967)

MOSONYI EMIL (Budapest, 1910. XI. 10.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1947), a műszaki tud. doktora (1952), az MTA levelező tagja (1954), rendes tagja (1991), Kossuth-díjas. Pályafutását a BME-n tanársegédként kezdte (1934–36), az ŐH-ban, majd a Vízérőügyi Hivatalban folytatta (1942–48), amelynek vezetője lett. Ezt követően az OVH munkatársa, VIZITERV igazgatója, az OVF tanácsadója, majd a VITUKI tudományos igazgatóhelyettese volt. Emellett 1948-tól egyetemi előadó és 1953–57 között tanszékvezető egyetemi tanár a BME-n. 1965-től a karlsruhei műszaki egyetemen egyetemi tanár, a Theodor Rehbok intézeti igazgatója, 1984-től a Karlsruhei Egyetem professzor emeritusa. 1965-ben távollétében elítélik és csak a rendszer megváltozása után térhet haza, amikor is számos kitüntetésben részesül. Az 1950-es évektől a dunai-vízlepcsőrendszer tervezését irányítja. A békésszent-andrási duzzasztómű építésének fő szakértője, a tiszalöki vízlepcső felelős fő tervezője, majd az építés létesítményi főmérnöke, illetve a csehszlovák-magyar vízlepcsőrendszer tárgyalásoknak műszaki irányítója. Az 1956-os forradalom idején betöltött tisztsége miatt 1957-ben felfüggesztik állásából, de szakértelmét nem nélkülözhetik. A világ minden részén végez szakértői munkát, elsősorban a vízerőhasznosítás területén és tart előadásokat főként a vízi létesítmények tervezése és építése, illetve üzeme tárgykörében. Számos egyetemen, tanfolyamon tartott előadásokat, 4 egyetem tiszteletbeli

doktora. Az Auchklandi Egyetem 1993 Mosonyi díjat alapított a „fenntartható vízerő” témában. Életének fő műve a háromkötetes vízerő-hasznosítás (magyar, német és angol nyelven). Emellett kiemelkedő a kb. 200 műből álló szakirodalmi tevékenysége. Több nemzetközi egyesület választotta vezetőségébe. Az MHT-nak 1950–54 között elnöke. 1990-től újra részt vesz az Egyesület életében – tanácsaival ma is támogatja az egyesületet. (Sch.F.é. 1955, Tt. 1990)

MUCSY GYÖRGY (Szabadka, 1926. VI. 12.) okl. mérnök 1950–53: kivitelező, 1954–66: a MÉLYÉPTERV tervezője, szakosztályvezetője. 1966–68-tól az OVH Közp. Vízmin. Felügyelet ill. a bp-i VIZIG kötelékében a vízminőség-felügyeleti munkában vesz részt, 1968-tól nyugdíjba meneteleg, 1987-ig a VITUKI Szennyvíztechnológiai Osztályának osztályvezetője. Fő munkaterülete a vízellátás, csatornázás, és a szennyvíztisztítás technológiájának fejlesztése, szennyvíziszapok kezelésének és hasznosításának (elhelyezésének) előmozdítása. Publikációiból több német, angol nyelven is megjelent. Előadásokat tartott hazai és nemzetközi szakmai egyesületek konferenciáin, kongresszusain részt vett az egyetemi környezetvédelmi továbbképzésben. A Társaság Szennyvíz Szakosztályának elnöke 1971–80 között. (Pro A. 1977, Sch.F.é. 1987)

MUHITS KATALIN (Miskolc, 1924. VII. 12.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1948). 1948–50-ben az ELTE-n gyakorló, 1950–51-ben a Vácraóti Kutató Intézet kutatója, majd 1951–56: az ELTE-n tanársegéd, 1956–81: – nyugdíjba meneteleg – a Fővárosi Csatornázási Műveknél

laboratórium-, ill. osztályvezető. Főbb munka-, illetve kutatási területei: hidrobiológia, vízökológia, szennyvíztisztítás, a Csatornázási Művek tisztítótelepeinek vizsgálata, a Duna öntisztulása, biológiai vizsgálata, szennyvizek vizsgálata, szennyvíziszapok vizsgálata és elhelyezése stb. Nevéhez fűződik a Fővárosi Csatornázási Művek szennyvízvizsgáló laboratóriumának kialakítása. Mintegy 30 publikációja jelent meg. Többször előadott a Műegyetemen. A Társaság szakosztályi munkájának résztvevője. (VP.e. 1951. Pro A. 1984, Tt. 1992)

MURAI GYULA (Budapest, 1913. X. 13.–Budapest, 1989. II.) okl. mérnök. 1939-ben lép állami szolgálatba az Öntözési Hivatalban. 1941–45: a komáromi, 1945-től 1953-ig a budapesti Folyammérnöki Hivatalban, ill. a VIZIG-en dolgozik. 1953-tól 1978-ig, nyugdíjba menetelégig az OVF majd OVH csoportvezetője, osztályvezetője. Főbb munkaterületei: folyószabályozás, hajóút kitűzőszolgálat, gazdasági tervezés (anyag-, munkaerő-, bérigazdálkodás), beruházási tervezés, lebonyolítás, vízgazdálkodási hosszú távú fejlesztés. Közreműködött az árvíz-védekezési munkálatokban és a helyreállításban. Több cikke, tanfolyami jegyzete jelent meg, oktatott a Mérnöki Továbbképző Intézetben. (Pro A. 1981)

MUSULIN BÉLA (Szeged, 1939, IV. 27.) okl. mérnök, okl. gazdasági mérnök (1972), egyetemi doktor (1979). 1962–70: különböző építővállalatnál építésvezető, 1970–79: az AGROBER szakosztályvezetője, 1979–85: a veszprémi Vízügyi Építő Vállalat fő-építésvezetője, ill. technológiai csoportvezető. 1985-től a Veszpré-

mi Egyházmegyei Hatóság főmérnöke. Fő munkaterületei: út-, vasbeton-, műtárgy-, tv- és víztoronyépítés, mezőgazdasági vízellátás-csatornázás, egyházi épületek felújítása stb. A Veszprémi Területi Szervezet titkára 1976–79 között. (Pro A. 1982)

MUSZKALAY LÁSZLÓ (Felsőögd, 1926. VII. 19) mérnök. 1949–54 között a BME tanársegédje, 1954-től nyugdíjba menetelégig 1987-ig a VITUKI hidraulikai laboratóriumi mérnöke, majd tudományos főmunkatársa. Fő szakterülete a hidraulika, valamint a megfelelő mérés- és műszer-technikai együttes alkalmazása és fejlesztése, a medrek és a vízépítési műtárgyak viselkedésének feltárása érdekében. Kiemelkednek a vízsebességmérő műszerekkel kapcsolatos vizsgálati és műszaki fejlesztési eredményei, továbbá a hazai nagy tavak áramlási viszonyainak feltárása terén végzett kutatásai, amelyek külföldön is figyelmet keltettek. Munkásságát, részben társszerzőkkel írt, mintegy 100 szakcikk, könyv és egyéb kiadvány tükrözi. (VP.e. 1961)

NAGY ILLÉS (Sashalom, 1931. X. 26.) okl. mérnök, okl. gazdasági mérnök (1964), egyetemi doktor (1984), vízgazdálkodási szakértő (1990). 1954-ben a Szolnoki VIZIG-nél helyezkedett el, ahol szakaszmérnök, csoport-, osztályvezető, igazgatóhelyettes, 1972–78 között igazgató, 1978-tól 1989-ig igazgatóhelyettes, 1989-től a Szolnoki Vízügyi Szakközépiskola tanára. Munkássága kiterjed a vízgazdálkodás szinte minden területére, ezek különösen az árvízvédelemre, földművekre, hullámtéri véderdőkre, vízminőség-védelemre, a szolnoki kajak-kenu pálya építésére, a Milléri Vízügyi Múzeum létrehozására. 1976–80 között a Magyar Olimpiai Bizottság tagja.

Széles társadalmi tevékenységet folytat, több távol-keleti és európai tanulmányutat tesz. Több mint 30 publikációja jelent meg, több tankönyv szerzője, társszerzője. A Tiszáról két turisztikai könyve jelent meg. Az MHT Szolnok megyei Területi Szervezet alapító és vezetőségi tagja, 1972–78 között elnöke. A vízügyi szakközépiskolában megszervezte az MHT ifjúsági csoportját. (Pro A. 1980)

NAGY ISTVÁN (1944.) okl. villamosmérnök (1967), okl. gazdaságmérnök (1973), okl. vízgazdálkodási szakmérnök (1982), egyetemi doktor (1987). Szakmai munkásságát a Közép-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatóságnál kezdte 1967-ben: gépészeti előadó, -csoportvezető, -osztályvezető; 1976–1978 között igazgatóhelyettes főmérnök; 1987-től az igazgatóság vezetője. Mérnöki tevékenységének kezdetén a víz-építési munkák gépesítésével, a gépesítési gazdasági kérdéseivel és a termeléshez kapcsolódó létesítmények fejlesztésével foglalkozott. Műszaki igazgatóhelyettesi munkakörbe való kerülése után a vízgazdálkodási létesítmények üzemeltetésének, fenntartásának és fejlesztésének műszaki, gazdasági kérdéseivel, valamint a vízkárelhárítás kérdésköréhez kapcsolódó tevékenysége jelentős. Munkája során az árvíz-, belvíz-, és vízminőségvédelem területén nagy gyakorlatot szerzett; védelemvezetőként irányítója a 2000. évi tiszai ciánszennyeződés elleni, valamint a minden eddiginél nagyobb árvíz elleni védekezésnek. Az MHT Szolnoki Területi Szervezetének 1990-től elnöke. A szervezet adta lehetőségeket felhasználva a vízügyi politika, a területi vízügyi feladatok széleskörű megismertetése, az ágazat érdekében tevékenykedik. (BÖ.é. 1997)

NAGY L. DÉNES (Mezőbergenye, 1921. VIII. 16.) okl. mérnök. 1942–48 között építési vállalatoknál működik, 1949-ben lép az ÁMTI (később MÉLYÉPITERV) szolgálatába, ahol tervező, szakosztály-, osztály-, irodavezető 1983. évi nyugdíjba meneteléig. 1953–56: az Építésügyi Minisztériumban mint berendelt szakági főmérnök 36 tervező vállalat közműtervezési szakfelügyeletét látta el. Az építőipari kivitelezés után a mélyépítési tervezés, ezen belül elsősorban a közműtervezés, különösen a szennyvíztisztítás, komplex szemléletű tervezés és annak irányítása képezte működésének súlypontját. Termékeny szakirodalmi munkáját több mint 100 publikáció (jegyzet, beszámoló, cikk tanulmány), valamint 2 nagy terjedelmű tankönyv és 3 szakkönyv mutatja. Igen aktív munkát végez különböző állami és társadalmi szakbizottságban, szakmai egyesületekben. Külön kiemelendő részvétele a típus-, irány- és gyártmánytervek, tervezési irányelvek, szabványok kidolgozásában. A Társaságnak 1974–85 között alelnöke volt. (FJ.e. 1965, Sch.F.é. 1979, MTESZ.d. 1981, Tt. 1985)

NAWOCKA, ELZBIETHA (Lódz, 1937) Lengyelország. A Varsói Műszaki Egyetemen szerzett diplomát hidrológia és vízgazdálkodás szakon 1960-ban. Szakmai pályafutását az Állami Hidrológiai és Meteorológiai (a későbbi Meteorológiai és Vízgazdálkodási) Intézetben kezdte, és folytatta egész aktív pályafutása során. Főként hidrológiai vizsgálatokat végzett, később kutatás-szervezési, dokumentációs és szerkesztői tevékenysége is jelentős. Kiemelkedők a természetes vizek hőterhelésével foglalkozó kutatásai, ebben a témakörben írja doktori disszertációját. Jelentős

a hozzájárulása Lengyelország Hidrológiai Atlaszának összeállításához. 1991-es nyugalmába vonulásáig több jelentős vezetői posztot töltött be lengyel és nemzetközi szakmai szervezetekben. A magyar hidrológiai irodalom népszerűsítője, egy sor cikk ismertetője, fordítója. (Tt. 1980)

NEMES GERZSON (Jászkisér, 1902. X. 17.–Szolnok, 1988. I. 24.) okl. mérnök. 1928–48: magáncégeknél, ill. vízi társulatoknál dolgozott, 1948-tól nyugdíjba menteléig a szolnoki VIZIG-nél teljesített szolgálatot szakaszmérnök, csoport-, osztályvezető, majd műszaki tanácsadói munkakörben. Fő működési területei: árvízvédelem, mederszabályozás, belvízrendezés, vízügyi műtárgyak építése, Fertő-tó felmérése, öntözőművek építése, vízügyi történeti kutatás. Szakirodalmi munkásságának fő művei: a Vízügyi Történeti Füzetek három kötete a Közép-Tisza-vidék múltjáról, a Jászkerület vízügyéről, valamint több szakcikk és megemlékezés. Az MHT Szolnoki Területi Szervezet munkájának egyik meghatározó személyisége. (Tt. 1977, MTESZ.d. 1978)

NÉMEDY LÁSZLÓ (Kiskunfélegyháza, 1936. I. 9.) biológia-kémia szakos középiskolai tanár (1958), egyetemi doktor (1963), a biológiai tud. kandidátusa (1992). 1958 óta megszakítás nélkül az ÁNTSZ (volt KÖJÁL) Fővárosi Intézetében, mint mikrobiológus működik, jelenleg a Közegészségügyi Mikrobiológiai Osztály vezetője. Fő érdeklődési területe, víz- levegő és talaj mikrobiológiája; kockázat-becslés és számítás, standardizálás, új módszerek, víz útján terjedő betegségek. Három akadémiai bizottság tagja. Az MHT rendezvényeinek előadója. (Pro A. 1994)

NÉMETH ENDRE (Pécs, 1891. XI. 19.–Budapest, 1976. VI. 3.) okl. mérnök, a műszaki tud. doktora, a BME díszdoktora (1966). 1918-tól a Rimamurányi Vasműnél dolgozik. 1922-ben lép állami szolgálatba az FM Halászati Osztályán. 1932-től a budapesti Kultúrmérnöki, 1937-től az Országos Öntözésügyi Hivatal munkatársa. 1940-től nyugdíjba vonulásáig, 1962-ig egyetemi tanár, az I. Vízépítéstani Tanszék vezetője. Újjáépítette és továbbfejlesztette a műegyetemi vízépítési laboratóriumot. Oktatói és elméleti tanulmányain kívül épített és tervezett számos tógazdaságot, öntözőrendszert, öntözőművet. Kezdeményező és irányító szerepe volt az Alföld öntözésének előkészítő munkáiban. Szakirodalmi munkásságát közel 60 tanulmány, jegyzet, mintegy 50 szakvélemény, 2 egyetemi tankönyv mellett a Vízügyi, valamint az Öntözésügyi Közlemények 2-2 éven át végzett szerkesztői tevékenysége stb. jelzi. Számos hazai állami és tudományos bizottság elnöke, tagja, francia és olasz egyetemek díszdoktora, külföldi akadémiai tagja, kitüntetettje. 1975-ben elnyerte az Eötvös Loránd díjat. (Tt. 1961, Sch.F.é. 1965, VP.e. 1974)

NÉMETH KÁLMÁN (Lövő, 1934. V. 14.) okl. geodéta (1959), bányamérnök (1969), vízellátási szakmérnök (1975). Pályafutása a mátrai ércbányászatban indult, majd 1971-től nyugdíjazásáig a Soproni Vízmű (Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalat) főmérnöke. Részes a vállalat nagy műszaki fejlesztésének, korszerűsítésének. Ez idő alatt sokszorozódott meg Sopron vízellátási kapacitása, vízszolgáltatása, miközben megvalósították a szennyvízkezelés szükséges létesítményeit, üzemeltetésének feltételeit. A '70-es évek ele-

jétől vezetőségi tagja, alelnöke, elnöke a Soproni Területi Szervezetnek. Aktívan részt vett a Dr. Vendel Miklós fémjelezte hidrogeológiai, majd a Köves László elnöksége idején indult gyakorlati vízellátást hangsúlyozó irányzat munkájában. (Pro A. 1996)

NÉMETH MIKLÓS (Beregsurány, 1950. IX. 28.) okl. mérnök, vízgazdálkodási szakmérnök (1982), egyetemi doktor (1984). Szakmai pályafutását a Közép-duna-völgyi Vízügyi Igazgatóságnál kezdte kisebb vízgazdálkodási műtárgyak kivitelezésével ill. tervezésével 1974-ben. 1977–1983 között a Vízgazdálkodás Intézetben hidrológiai és vízkészletgazdálkodási tanulmányokat készít. 1983–1985 között az OVH-ban műszaki titkár, 1985–1988 között a VGI-ben kutatási osztályvezető. 1988–1990 között a KVM-ben főmunkatárs. 1990–1992 között a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztériumban helyettes államtitkár, a vízügyek legfelsőbb irányítója. 1993 óta az Országos Vízügyi Főigazgatóságnál különböző beosztásokban regionális vízgazdálkodási projektekkkel, elsősorban tervezési kérdésekkel foglalkozik. 1993-ban angliai, 1997-ben amerikai ösztöndíjas. Mintegy 25 szakmai publikáció és kiadvány készítése valamint 30 szakmai előadás fűződik a nevéhez. (Pro A. 1996)

NÉMETHY LÁSZLÓ (Keveháza, 1919. V. 29.–Debrecen, 1987.) okl. mérnök. 1948 előtt a MAORT-nál, a Honvéd Térképészeti Intézetnél, ill. a földosztásban dolgozik. 1948-tól a Vízműépítő Vállalatnál, majd 1954-től a Debreceni Tervező Iroda mérnöke. 1957–77-ig, nyugdíjba menetelég a debreceni VIZIG előadója, osztály-, főosztályvezetője. Főbb munkaterületei: korábban

geodéziai munkák, majd vasbeton híd-, és műtárgyépítés, alapozás, Tiszalöki Duzzasztómű, Keleti Főcsatorna, árvízvédelem, hidraulikus vízszintszabályozás, hígtrágyakezelés, biogázfejlesztés stb. Az árvízvédelemmel és felvízszinttartó berendezésekkel kapcsolatos cikkei (társszerzőkkel) a VK-ban jelentek meg. Több technikus- és műszaki tiszti tanfolyamot vezetett. A Hajdú-Bihar megyei Területi Szervezet 1970–80 közötti elnöke. (Tt. 1984)

NOVÁK GYULA (Tiszakarád, 1953. XII. 30.) okl. üzemmérnök (1978), okl. mérnök (1985), vízellátás-csatornázási szakmérnök (1993). 1978-tól a Szegedi Vízművek és Fürdőknél dolgozott különböző beosztásokban, később a Szegedi Városi Beruházási Kft. ügyvezető igazgatója. 1991–96 között a Szegedi Területi Szervezet titkára. Több országos társulati rendezvény szervezője, szekcióülések titkára. (Pro A. 1997)

NOVÁKY BÉLA (Marosvásárhely, 1944. III. 6.) okl. hidrológus, a műszaki tudomány kandidátusa (1993). 1967–1970 között a Középtiszavidéki Vízügyi Igazgatóság hidrológus mérnöke, 1971–72, 1975–76 osztályvezetője, 1972–75 az OVH VIKÖZ főelőadója, 1977–87 a Vízgazdálkodási Intézet főelőadója, főmunkatársa, 1987–91 a VITUKI tudományos főmunkatársa, 1991–93 a GATE Vízgazdálkodási és Meliorációs tanszékének főmunkatársa, 1993- docense, 1998- tanszékvezetője. 1972–75, 1977–80 Mongóliában szakértő. 1998 – Széchenyi prof. ösztöndíjas. 1993 – az MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának tagja, 1997 – az agrometeorológiai albizottság tagja. Oktatás: Vízgazdálkodás, Agrohidrológia, Kárpát-medence vízföldrajza. Kutatási

területek: hidrológiai előrejelzések, vízrajzi észlelések, Mongólia vízgazdálkodási keretterve, a Tisza-medence vízháztartása, éghajlatváltozások hidrológiai hatásai. 60 publikáció szerzője. (Pro A. 1986, VS.n.d. 1991)

NYEVRAJEV, G. A. Szovjetunió. Orvosprofesszor, a Moszkvai Állami Balneológiai Intézet egykori igazgatója, ismert közegészségügyi szakember. Több előadást tartott Társaságunkban, a Hidrológiai Közlöny megjelenését támogatta. (Tt. 1967)

OBERT FERENC (Siklós, 1948. X. 23.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1980). 1973-tól 1988-ig a gyulai VIZIG mérnöke, csoport-, majd osztályvezetője. Fő munkaterületei: a szennyvizek tisztítása (Gyula szennyvizeinek és csatornázásának megoldása, élelmiszer-ipari üzemek stb.) környezetvédelem, vízminőség-védelem, termálvíz-hasznosítás, élő- és holtmedrek rehabilitációja, árvízvédelem (Körös, Hortobágy-Berettyó). Számos publikációja jelent meg szaklapokban, több szakfordítást készített, több sikeres szakmai tanulmányút szervezője. 1988–92 között a Dél-Dunántúlon építőipari vállalati főmérnök. 1992-től a Belügyminisztérium polgári-, katasztrófavédelmi szakterületén működik. 2000-től az Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Vészhelyzet Kezelési Központjának megszervezője és szakmai vezetője, szakfőtanácsos. Részt vett mint szakértő a NATO és EU csatlakozás előkészítésében. Kidolgozta (munkatársaival) a környezetbiztonsági képzés programját. E témában rendszeresen publikál, előad. 1978–87 között a Békés megyei Területi Szervezet titkára. (Pro A. 1983)

OROSZ OTTÓ (Gyöngyösszöllős, 1928. VIII. 1.) okl. erdőmérnök, szakmérnök

(1970). 1951–52: a szombathelyi VIZIG, 1953–54-ben a MASZOBAL építésvezetője, műszaki ellenőre. 1954–57: a győri VIZIG árvízvédelmi osztagának helyettes vezetője. 1957–59-ben a VIZIBER létesítményi főmérnöke, 1959–67: a Hidépitő Vállalat fő-építésvezetője, 1967–73 között osztályvezető a Kaposvári Városi Tanácsnál, majd 1973–90-ig nyugdíjba meneteléig a DÉLVIÉP termelési osztályvezetője. Fő működési területe mély- és magasépítés, városépítés, közműépítés, vízellátási regionális rendszerek építése. Írásai is e témakörből kerültek ki. Az MHT Somogy megyei Területi Szervezetének titkára 1974–90 között. (Pro A. 1991)

OROSZLÁNY ISTVÁN (Marosvásárhely, 1914. VII. 14.–Budapest, 1984. X. 21.) okl. mérnök, a mezőgazdasági tud. doktora (1969). 1939–48: az ÖH-ban, 1949–50: az OVH-ban szolgált, 1950-től az ÖRKI tud. osztályvezetője. 1958-tól a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Földmérési és Kultúrtechnikai Tanszékének tanszékvezető docense, 1964-től nyugdíjba meneteléig, 1974-ig egyetemi tanár. Fő munkaterületei: az öntözés, ezen belül építés, üzemelés, szennyvízhasznosítás, öntözési technika és a vízrendezés fejlesztése, területi vízgazdálkodási-vízrendezési tervezés, a vízgazdálkodás egyetemi oktatásának korszerűsítése. Gyakori előadó más egyetemeken (Műegyetem, Kertészeti Egyetem, Jena, mérnöki továbbképző intézetek). Számátalan publikációja mellett több mint 20 nagyobb munkája (tankönyv, tanulmány, jegyzet stb. részben idegen nyelven) jelent meg. Több állami és szakmai bizottság tagja volt. A Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály munkájának meghatározó személyisége. (BÖ.é. 1958, VP.d. 1974, Tt. 1981)

ÖLLŐS GÉZA (Apáczaszakállas, 1928. II. 2.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1961), a műszaki tud. kandidátusa (1961), doktora (1978). 1951–54: tanársegéd, laboratóriumi mérnök, 1954–63: MTA kutatómérnök. 1964-től műegyetemi docens, 1979-től tanszékvezető egyetemi tanár, Eötvös Lóránd díjas. Főbb kutatási szakterülete: felszín alatti vizek hidraulikája, mőtár-gyak alatti szivárgás, kút-hidraulika, vákuumkút-hidraulika, karszt-hidraulika, víz- és szennyvíztisztítás-technológia. Sokat tett és tesz a mérnökképzés korszerűsítéséért. Saját egyetemén kívül több mint 250 előadást tartott különböző fórumokon. Termékeny szakíró. 9 könyv, 22 egyetemi jegyzet és 200 feletti egyéb publikáció jelent meg neve alatt. 1954–58 között a Vízellátási és Hidrogeológiai Szakosztály titkára. Az éves Vízminőségi Szeminárium szervezője és kiadványainak szerkesztője 1973–84. 1959–86 között a Hidrológiai Közöny főszerkesztője, 1986-tól napjainkig Szerkesztő Bizottságának elnöke. Állami és társadalmi szakbizottságok tagja, vezetője (VP.e. 1958, WJ.e. 1962, Sch.F.é. 1971, BÖ.é. 1979, Tt. 1994. KJ.d. 1995)

ÖRDÖGH JÓZSEF (Szeged, 1921. II. 20.) okl. mérnök, okl. szakmérnök. Munkásságát 1942–82 között a szegedi VIZIG-nél ill. jogelődjénél végezte. Jelentős érdemei vannak az 1957 utáni vízgazdálkodási és vízműtársulatok szervezésében, felügyeletében és irányításában. Lényeges szerepet vállalt a határ menti nemzetközi kapcsolatok elmélyítésében, az árvízvédelmi munkákban. Különböző hatóságok munkavédelmi szakértője volt, munkavédelmi tanfolyami jegyzetek szerzője, társszerzője. (Pro A. 1992)

PADOS IMRE (Megyehíd, 1942. I. 1.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1978), egyetemi doktor (1982). 1966-tól az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóság munkatársa. 1966–70: a Gyöngyösi Szakasz mérnökségen építésvezető, szakasz mérnök-helyettes, 1970–84-ig mint osztályvezető a VIZIG árvízvédelmének és folyószabályozási feladatainak felelőse, 1984-től igazgatóként irányítja a VIZIG munkáját. Aktív résztvevője volt a Magyar–Csehszlovák Határvízi Bizottság munkájának. Több írása jelent meg, részt vesz a Miskolci Egyetemen a környezetvédelmi szakmérnökök oktatásában. A Borsod megyei Területi Szervezet elnöke 1990-től. (Pro A. 1988)

PAP FERENC (Nagykároly, 1878.–Budapest, 1970) okl. mérnök. Mérnöki pályáját a század első éveiben az Osztrák-Magyar Közös Haditengerészetnél, mint mérnök-kari tiszt kezdi, a Pólai Hadi- és Kereskedelmi Kikötő építésénél és a város vízellátásában dolgozik. 1918-ban a folyam-örtség műszaki vezetője, egyidejűleg a Vámmentes kikötő építésének vezetője. 1935-től 1944 végéig, nyugdíjba menetel-ig a Fővárosi Vízművek vezérigazgatója. A háború után még tovább dolgozik a Duna-Tisza csatorna, ill. a Tiszalöki Vízlépcső előkészítésén, majd 1951–57 között a MÉLYÉPTERV-ben. Számos publikációja jelent meg (pl. Fővárosi Vízművek Duna alatti alagútjáról, hazánk vízellátásáról stb.), melyek közül ő maga 25-öt tartott jelentősebbnek. (Tt. 1944)

PAPP FERENC (Budapest, 1901. VII. 31.–Budapest, 1969. I. 8.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1925), a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (1956). 1924-től a Műegyetem oktatója, tanársegéd,

adjunktus, magántanár, egyetemi tanár, tanszékvezető haláláig. Fő munkaterületei: oktató-nevelő tevékenységén kívül vulkáni kőzetek és egyéb terméskövek, anyagok előfordulása és hasznosítása, egyéb természetes mérnöki építőanyagok, budapesti gyógyforrások, ásványvizek, dunántúli karsztvizek, karsztvidékek hidrogeológiai – mérnök-geológiai viszonyai, a Jósvafői Karszt és Barlangkutató Állomás megszervezése, irányítása stb. Több mint 150 publikációja jelent meg, köztük egyetemi, főiskolai szakkönyvek, jegyzetek stb. Sok hazai állami és társadalmi tudományos szakbizottság tagja, elnöke. A Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztály titkára 1922–34-ig. Az MHT elnöke 1956–61. A Hidrológiai Közlöny Szerkesztő Bizottságának elnöke 1960–1967 között. (Sch.F.é. 1952, Tt. 1962)

PAPP FERENC (Tiszaroff, 1925. IV. 14.) okl. mérnök (1953), egyetemi doktor (1974). Munkásságát a Középtiszai Öntöző Vállalatnál kezdte 1953-ban, majd 1957-től a Tiszalöki Vízlépcső és öntözőrendszer szakaszmérnöke. 1959–75 között a Tiszántúli VIZIG igazgatója. 1975–80 között az OVH Környezetvédelmi Főosztályának vezetője. 1981–88 között, nyugdíjba menetelég a VIZITERV vezérigazgatója. Korának minden árvízvédekezésében részt vett, elsősorban védelemvezetőként. Árvízvédelmi munkájából megemlítendő a kritikus helyzetű 1964 évi tiszai (Rakamaz és Tiszafüred között) és 1966-ban a Berettyó jeges árvize elleni védekezés. Védelemvezetőként a Tisza völgyben elsőként alkalmazta sikeresen a céltudatos töltésátvágásos véstározást Szeghalomnál a *Kutasi véstározó* megnyitásával 1970. június 16-án. Elsők között foglalkozott a vízgazdál-

kodáshoz kapcsolódóan a vízkörnyezet védelmével és fejlesztésével. Munkájának eredményeként jöttek létre a debreceni Erdős-pusztai tavak. Ökológiai kutatásait és gyakorlatban szerzett ezirányú tapasztalatait 1974-ben a Kossuth Lajos Tudományegyetem Természettudományi karán megvédett doktori értekezésében foglalta össze. Szakirodalmi publikációinak száma több mint 50. Az MHT aktív tagja. A társasági munka egyik aktív résztvevője, az Szeniorok Tanácsának tagja. (Tt. 1993)

PAPP SZILÁRD (Eperjes, 1905. III. 4.–Budapest, 1974. III. 29.) okl. vegyész-mérnök, egyetemi doktor (1930), műegyetemi magántanár (1951), a kémiai tudományok kandidátusa. 1928-ban a MÁV Vegyészeti Laboratóriumában kezdi működését, majd 1931-ben az OKI szolgálatába áll 1973-ig, nyugdíjba menetelég, hol 1946-tól a Vízügyi Osztály vezetője. Főbb működési területei: ivó- és ásvány-, kazántáp-, felszíni vizek vizsgálata, vizek radióaktív sugárzásának meghatározása, vizek öntisztítása és terhelhetősége, kutak korróziója, vízellátás-csatornázás kémiája és biológiája, a víz higiénéje stb. Több mint 80 publikációja jelent meg (egyetemi jegyzet, cikk, ismertetés, részben társszerzőkkel) egyesek német nyelven is. Előadó volt a Műegyetem több karán. Több hazai szakbizottság és társaság tagja, elnöke. 1952–54 között a Vízellátási Szakosztály elnöke, Vízkémiai Szakosztályának vezetőségi tagja több cikluson keresztül. (BŐ.é. 1951, Tt. 1971)

PARDÉ, MAURICE (1893–1973), Franciaország. A világhírű hidrológus geográfusként indult, de már doktori értekezésének tárgyát a hidrológia köréből

választotta. Rendkívüli termékenysége révén – közleményeinek száma meghaladja a 300-at – neve korán széles körben ismertté lett. Árvízi tanulmányai a világ minden számottevő folyójára kiterjedtek. A bonni egyetem díszdoktora, a belga akadémia levelező tagja, a belgrádi, berlini bécsi, genfi és római földrajzi társaságok tiszteleti tagsága és más kitüntetések mellett a világhíre meghozta számára a megérdemelt francia elismerést is, az akadémiai levelező tagságot. Hetvenötödik születésnapjára személyének szentelt vaskos kötettel ünnepelték 15 ország hidrológusai, köztük öt magyar dolgozat szerepel. Életében 12 magyar vonatkozású munkát jelentetett meg. Több ízben szívesen jött Magyarországra, nagyra becsülte a magyar hidrológia eredményeit, és gyakran hivatkozott rájuk. Hatásosan támogatta magyarok francia tanulmányútjait, továbbképzését. (Tt. 1961)

PATAKI NÁNDOR (Salgótarján, 1930. I. 8.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1970). 1952–57: a Várpalotai Mélyfúró Vállalat illetve Mélyfúró Ipari Tröszt üzemvezető-helyettese, osztályvezetője. 1957-től a Vízkutató és Fúróvállalat főtechnológusa, főmérnöke. 1970–73: a Vízügyi Termelőeszköz-kereskedelmi Vállalat igazgatója. 1973-tól az OVH osztályvezetője, 1976-tól 1990-ig, nyugdíjba menetelég a Vízkutató és Fúró Vállalat igazgatója. Főbb munkaterületei: kúthidraulika, kútépítés, vízbeszerző művek, geotermikus-energia-hasznosítás, környezetvédelem. Több ázsiai, afrikai, dél-amerikai vízkutatói delegáció résztvevője, hosszabb ideig a mongóliai magyar vízkutatói műszaki szakértője, expedíció vezetője. Több mérnöktovábbképző jegyzet és szakkikk szer-

zője. Miskolcon és Baján részt vett a felsőfokú műszaki szakemberek képzésében, c. egyetemi docens. Több szakmai egyesület vezető tisztségviselője. 1980-tól az MHT Hidrogeológiai Szakosztály, 1991–94 között a Hidrogeológiai és Balneotechnikai Szakosztály elnöke. (BÖ.é. 1987, Sch.F.é. 1998)

PÁLFAI IMRE (Orosháza, 1935. VI. 19.) okl. mérnök, okl. mg. vízgazdálkodási szakmérnök, egyetemi doktor (1975). 1953–55: a MÉLYÉPTERV dolgozója, majd az egyetem elvégzése után 1960–64: az ÖRKI kutatója, 1964-től a szegedi VIZIG tervezőmérnöke, majd a Vízgazdálkodási Osztály vezetője, 1999–2000 között igazgatói tanácsadója. Főbb munkaterületei: öntözőtelepek, öntöző- és belvízrendszerek tervezése, vízkészlet-gazdálkodás, vízgyűjtőfejlesztés, belvíz-hidrológia talajvíz kérdések, aszályosság-vizsgálat, holtág rehabilitáció, regionális és távlati tervezés. Szakirodalmi munkásságát mintegy 300 (hidrológia, öntözés, vízrendezés) publikációja jelzi. Részt vesz az MTA Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Bizottság és a Magyar Mérnöki Kamara munkájában. Rendszeresen előad a bajai vízgazd. főiskolán. – Az MHT Szegedi Területi Szervezete vezetőségének 1966 óta tagja, az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának elnöke. (VP.e. 1967, VS.n.d. 1986, 1992, Sch.F.é. 1995, KJ.d. 2000)

PÁLFALVAI KÁLMÁN (Zagyvapálfalva, 1928. VII. 7.–Salgótarján, 1998.) okl. üzemmérnök. Vízügyi munkássága a vízellátás és csatornázás témaköréhez kapcsolódik. Mint a Nógrád Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat igazgatója vonult nyugdíjba.

A területi társaság ill. MTESZ-munka egyik irányítója. Szakbizottságok tagja, társadalmi szervezetek aktív résztvevője. A Nógrád megyei Területi Szervezet elnöke 1975–90 között. (Pro A. 1983)

PÁLHIDY CSABA (Hatvan, 1936. VIII. 9.) okl. agrármérnök (1959), öntözőgazdálkodási (1962) és vízgazdálkodási szakmérnök (1971). 1959–83 között a szolnoki VIZIG munkatársa, mérnöke, majd a vízhasznosítási osztály vezetője. 1983–90 között a Tiszamenti Regionális Vízmű műsz. gazd. szaktanácsadója. 1990-ben az Országos Vízügyi Főigazgatóság főtanácsosa, főosztályvezető-helyettese, 1995–96-ban a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium főtanácsosa. Munkássága elsősorban a mezőgazdasági vízhasznosításhoz ill. vízrendezéshez, a társulatokkal kapcsolatos munkákhoz kötődik. Írásai is e témában jelentek meg. Az MHT Szolnoki Területi Szervezetének alapító tagja, ahol több funkciót töltött be. (Pro A. 1994)

PÁSZTÓ PÉTER (Budapest, 1930. III. 6.) okl. vegyész-mérnök, egyetemi doktor (1975), c. egyetemi docens (1976), Állami díjas. 1948–53: több laboratórium munkatársa, 1953–65: a VITUKI kutatója, majd a VIZITERV főtechnológusa, 1967-től a VIKÖZ-, ill. VGI-nél, majd a Környezetgazdálkodási Intézetnél felügyelet-vezető, főosztályvezető, iroda-, ill. osztályvezető. 1995-ben az Elgascar International tanácsadója, 1997-től napjainkig az OVF szakmai főtanácsadója. Főbb munkaterületei: víz- és szennyvíztisztítás, az ország vízvédelmi laboratóriumainak fejlesztése, vízminőségi információs rendszer, az olajkár-elhárítás és környezetkímélő technológiák kidolgozása. stb. Mintegy 100 publikációja jelent

meg. Külföldi útjain számos szakelőadást tartott. Részt vett több egyetemen az oktatásban és a szakmérnök-képzésben. (VP.e. 1958, Pro A. 1999)

PÁTER JÁNOS (Magyaregregy, 1905. IV. 5.–Pécs, 1976. V. 25.) orvos, egyetemi magántanár (1943), az orvostudomány kandidátusa (1952). 1929-től tanársegéd Debrecenben, 1933-tól az OKI munkatársa, 1935-től 1963-ig a MÁV Egészségügyi Kutató-laboratórium vezetője, 1963-tól 1975-ig, nyugdíjba vonulásáig, a pécsi Orvostudományi Egyetem Közegészségtani Intézetének igazgatója. Főbb munkaterületei: bakteriológia, közegészségügyi feladatok, foglalkozási ártalmak, vasút-egészségügy, sportorvosi vizsgálatok bevezetése stb. Több mint 100 publikációja jelent meg, sok német és orosz nyelven. Több állami és szakmai tudományos bizottságnak tanácsnak, társaságnak volt tagja, az MHT Balneológiai Szakosztálya 1978–87 között elnöke. (BÖ. é. 1951)

PÁVAI VAJNA FERENC (Csongva, 1886. III. 6.–Szekszárd, 1964. I. 12.) okl. geológus, egyetemi doktor (1910), a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (1957). 1911-ben Selmechányán tanársegéd, 1912–20: az erdélyi, horvátországi, dunántúli szénhidrogén-kutatásokban dolgozik, 1920–30: a PM Bányászati Főosztály szakértője, majd vezetője, 1930–44-ig (nyugdíjazásáig) a Földtani Intézet főgeológusa. 1950–56: mint reaktivált, újra a MÁFI munkatársa. Munkásságnak főbb területei: szénhidrogén-kutatás, vízföldtan (18 új fűrt termálkút, 5 gyógyfürdő pl.: Hajdúszoboszló, Debrecen), hőenergia-bányászat (a hévizek hőtartalmának hasznosítása) stb. Szaklapokban publikált mintegy 80 tanul-

mányt, cikket, dolgozatot stb. Több országban működött szakértőként, szakkongresszusok résztvevője. (Sch.F.é. 1943)

PERECSE FERENC (Monok, 1932. V. 10.) okl. mérnök, 1957-től 1961-ig a MÁV mérnöke, 1961–67: a Somogy Megyei Útépítő Vállalat építésvezetője, majd főmérnöke. A Somogy Megyei Tanács ÉKV osztályának csoport-, majd osztályvezetője. 1968-tól az OVH-OVF Vízellátási és Csatornázási Főosztályának osztályvezető-, főosztályvezető-helyettese. 1990–1992: az Országos Vízügyi Főigazgatóság főigazgatója. 1993-tól az általa alapított Közmű Bt. ügyvezetője. Fő munkaterületei: vasúti pályák tervezési és építése, út és egyéb mélyépítések Somogy megyében, Somogy megye közlekedési és vízügyi igazgatásának szakirányítása. Az ország vízellátásnak és csatornázásának, fürdőellátásának irányítása, a környezetvédelem ágazatközi koordinációja. Főigazgatóként a vízügyi szolgálat vezetője. Szaklapokban több mint 10 publikációja jelent meg. Aktív résztvevője volt a vízügyi főiskolai, szakközépiskolai és szakmunkásképzésnek, előadásokat tartott az Államigazgatási Főiskolán vízellátási és csatornázási szakigazgatási tárgykörben. Alapító tagja és első elnöke volt a Társaság Ipari Vízgazdálkodási Szakosztályának. Jelenleg a Vízellátási, Víztechnológiai és a Csatornázási Szakosztályokban tevékenykedik. (BÖ.é. 1988)

PERÉNYI KÁROLY (Budapest, 1926. VI. 5.–Budapest, 1990. V.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1970), c. egyetemi docens. 1948–51: kivitelező és tervező, 1951–53: a MEVIÉP-nél dolgozik, majd az OVH főmérnöke. 1959–69: a VITUKI

kutatója, osztályvezetője 1969-től 1976-ig Szarvason főiskolai tanár, igazgatóhelyettes, 1976-tól nyugdíjba meneteléig, 1985-ig a VITUKI főosztályvezetője. Főbb munkaterületei: a Tiszalöki Vízlépcső tervezése, öntözőtelepek építése-fenntartása, üzemeltetése, mezőgazdasági vízgazdálkodás, üzemi vízrendezés, kultúrtechnika stb. Irodalmi munkásságát 17 könyv, jegyzet és mintegy 100 egyéb publikáció jelzi hazai és külföldi szaklapokban. Több állami és nemzetközi szakmai testület, bizottság tagja. (Pro A. 1977)

PETRASOVITS IMRE (Törökszentmiklós, 1928. XI. 12.–Budapest, 1995. I. 27.) okl. agrármérnök, a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1957), doktora (1971). 1948-tól 50-ig SZÖVOSZ-segédellenőr, 1950–51-ben előadó, 1951–54-ben a Mezőgazdasági Vízügyi Tervező Intézet igazgatója. 1954–60: a Szarvasi Kutatóintézetben tudományos igazgatóhelyettes, 1960-tól az FM Öntözési Igazgatóság vezetője. 1962-től félállásban, majd főállásban a GATE docense, 1967-től egyetemi tanára, 1974–90 között tanszékvezető. 1970–72 között FAO-szakértő Szíriában. Kutatási területe agrohidrológia-epapotranszpiráció, agrohidrológiai és ökológiai potenciál, melioráció, öntözés, prognosztika stb. Számos állami tudományos bizottság, nemzetközi és hazai tudományos egyesület tagja, vezető testületének résztvevője. 18 könyv, ill. könyvrészlet, 15 jegyzet és mintegy 200 szakkikk szerzője. A Hidrológiai Társaság társelnöke 1980–1990-ig. (VS.n.d. 1988)

PÉTER GÁBOR (Csíkcsecsó, 1922. VI. 4.) okl. mérnök. 1948-ban a Fővárosi Csatornázási Művek mérnöke, 1949-től az ÁMTI, ill. a MÉLYÉPTERV tervezője,

szakosztály-, osztályvezetője, szakági főmérnöke, vállalati szakértője 1982. évi nyugdíjba meneteléig. Fő munkaterületei: városok, települések, ipari üzemek vízművei, vízellátási rendszerei, víztisztító-művek, tározók víztávvezetékek, üzemi vízgazdálkodás vízforgató-rendszerek, többszöri felhasználás, vízgazdálkodási és víztakarékossági mutatók stb. Számos külföldi exporttervezés résztvevője, irányítója (Indonézia, Libanon, Marokkó). Szakmai publikációinak száma mintegy 20, és 3 műszaki könyv társszerzője. Részt vett a műegyetemi mérnökképzésben mint konzulens. Nyugdíjasként mint szakértő tevékenykedett. A Társaság Vízellátási Szakosztály Vezetőségi tagja 20 éven át. Több társasági Bizottság megválasztott tagja. (Vitális Pályadíj, kitüntetések Biz.) (Pro A. 1982)

PICHLER JÁNOS (Arad, 1899. VI. 24.–Budapest, 1984. VIII. 19.) okl. mérnök. Több helyen szerzett gyakorlat után 1923-tól a Nádor-csatorna, majd 1932-től a Csepel-szigeti Ármentesítő Társulat szakaszmérnöke, ill. igazgató főmérnöke. 1948–51: az OVH-ban, 1951–53: az FM-ben szolgált, majd 1953–64: nyugdíjba meneteléig az OVH csoportvezető főmérnöke. 1964-től egy ideig még az OVIBER munkatársa. Főbb munkaterületei: halastavak tervezése, építése, fenntartása, ár- és belvízvédekezés, a Vízi Társulatok Beszerzési Szövetkezetének alapítása, az ÁBKSZ megszervezése, az Orsz. Láphasznosító Bizottság létrehozása, a Fertő tó és környékének fejlesztése stb. Szakirodalmi tevékenysége keretében közel 30 publikációja jelent meg. Több hazai állami és szakmai bizottság tagja, titkára, elnöke. (SE.e. 1960, Tt. 1974)

POMOGYI PIROSKA (Győr, 1954. I. 4.) okl. agrármérnök (1977), biol. tud. kandidátusa (1984). 1977–82 között a Keszthelyi Agrártudományi Egyetemen dolgozott, különböző kutatások résztvevője, ill. aspiráns. Tevékenysége 1982-től a Nyugat-dunántúli Vízügyi Igazgatósághoz kapcsolódik, itt is elsősorban a Kisbalatonhoz, a kisbalatoni védőrendszer kialakításához, működtetéséhez kötődik. Írásai is (mintegy 150 db) főleg e témakörben láttak napvilágot. Több szakmai bizottság tagja, társaságunk Limnológiai Szakosztálya vezetőségi tagja. (Pro A. 1999)

PONYI JENŐ (Kistelek 1929. I. 15.) okl. zoológus (1954). Egyetemi doktor (1959), a biológiai tud. kandidátusa (1961), majd doktora (1986), c. egyetemi tanár. 1957-ig a Nemzeti Múzeum állattárában, majd az ELTE Állatrendszertani Intézetben dolgozott. 1957-től a Tihanyi Biológiai Kutató Intézet osztályvezetője, tudományos tanácsadója. Az intézetben újra szervezte a Balaton hidrobiológiai kutatását, kiépítette a nemzetközi együttműködések, egyik szervezője és irányítója a „Hidrobiológus Napok”-nak. Aktívan részt vett a fiatalok képzésében Tihanyban, Kaposvárott és Keszthelyen. Fél éven át kanadai egyetemen oktatott. Több mint 170 publikációja látott napvilágot. Az MHT Limnológiai Szakosztályának több cikluson át, jelenleg is vezetőségi tagja. (Pro A. 1989)

PRIMÁS ANTAL (Budapest, 1925. XII. 19.–Budapest, 1997. VII. 26.) okl. mérnök, 1952–54: a szarvasi ÖRKI, 1954–55-ben a budapesti Öntöző és Talajjavító Vállalat mérnöke. 1956-tól 1976-ig az OMMI Meliorációs Osztályának műszaki vezetője. 1976-tól 1986. évi nyugdíjba meneteléig a

Vízgazdálkodási Intézet főelőadója, főmunkatársa. Szakmai munkássága a meliorációhoz kötődik. Résztvevője, irányítója, szervezője volt a térségi valamint üzemi meliorációs munkák műszaki részének, ezen belül különösen a hegyvidéki szőlőterületek fejlesztésének, rekonstrukciójának, a társulati és üzemi vízrendezési feladatok összhangja megteremtésének. Több mint 10 éven keresztül diplomatervezési konzulens, előadott a Mérnöki Továbbképző Intézetben. Szakcikkei, tanulmányai a felsorolt témakörökből kerültek ki. (Pro A. 1989)

PRINS, JACOB EGBERT (1925) Hollandia. A Delfti Műszaki Egyetemen 1953-ban szerzett diplomát építőmérnök szakon. Szakmai pályafutása továbbra is Delft-hez kötődik, ahol a Delft Hydraulics kutató és tanácsadó intézetnél dolgozik. Két évig (1955–56) a Massachusetts Institute of Technology vendégkutatója, majd különböző vezető beosztásokat tölt be Delftben. 1971 és 1987 között az Intézet igazgatói, illetve főigazgatói székében van. Kiterjedt oktatói tevékenysége mellett aktív szerepe van az IAHR szervezésében és egy-egy időszakra a szövetség főtitkára és elnöke. Műtárgyhidraulikai és hordalékszállítási kutatásain kívül sok tudományszervezési és környezeti kérdésekről is publikált. Támogatta munkájával az IAHR és a Delft Hydraulics magyar kapcsolatait. Előadást is tartott Társaságunk keretében. (Tt. 1977)

PUSKÁS TAMÁS (Nyíregyháza, 1930. II. 14.) okl. mérnök. Az egyetem elvégzésétől, 1952-től 1991 végéig, nyugdíjba meneteléig, a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet ill. Központ mérnöke, csoportvezetője, osztályvezetője, az igazgató víz-

rajzi tanácsadója. Közben egy évig (1965) a Középdunántúli Vízügyi Igazgatóságon szerez tapasztalatokat a vízügyi ágazat gyakorlatában. 1992-től egyéni vállalkozó. Munkássága korábban a vízgyűjtőterületek, kisvízfolyások vízkészletének felméréséhez kapcsolódik, majd a 70-es évtől teljesen a vízrajzhoz kötődik. Nevéhez fűződik a Magyarország víztározási lehetőségeinek feltárása, a kisvízgyűjtők vízgazdálkodási tanulmány-tervezésének megindítása, majd a hosszú távú vízrajzi fejlesztési irányelvek és a vízrajzi fejlesztési stratégia kimunkálása, a decentralizált vízrajzi szolgálat szakmai módszertani előírás-rendszerének és a tevékenység szakfelügyeletének kialakítása, az országos vízrajzi távmérő és figyelmeztető rendszer kidolgozása, a hazai vízrajzi mérési módszerek és eszközök korszerűsítést megindító PHARE program szakmai tervezése és szervezése. Több nemzetközi együttműködés magyar szakértője, a Közép- és Kelet-Európa vízmérleg elemeinek térképezését végző nemzetközi munkacsoport elnöke. A BME meghívott előadója. Szakirodalmi munkásságát 6 könyv megírása ill. megszerkesztése, több mint 50 publikáció közreadása jelzi. (VP.e. 1958, Pro A. 1986)

RADVÁNYI RUDOLF (Ceglédbercel, 1929. II. 12.) okl. mérnök. Vízügyi szolgálatát 1953-ban a Budapesti Vízügyi Igazgatóság jogelődjénél a Budapesti Árvízvédelmi és Folyamszabályozási Hivatalnál kezdte. A vízügyi igazgatóságnál dolgozott beosztott mérnök, csoportvezető, osztályvezető, főosztályvezetői beosztásokban, nyugdíjazásáig (1987). Szakmai munkássága a vízrendezés, a vízgazdálkodás, a vízellátás-csatornázás, a hatósági és a területi vízügyi felügyeleti szakterületekhez kö-

tődött, mely egységeket vezetett. Részt vett az 1964. évi vízügyi törvény előkészítésében, a vízi és a vízközmű társulatok szervezésében, a vízminőségi felügyeleti szervezet és a vízi környezetvédelem kialakításában, továbbá a területi vízkárelhárítás és az árvízvédelem munkájában, a palackos csecsemő vízellátás, a váci vízszennyezés elhárításában és vízpótlásának megszervezésében. 1974-ben a dunajvárosi pakura-szennyezés elhárítási munkáit irányította. A VIZIG történeti feltáró munkájának irányítója volt. Nyugdíjasként a VIZIG-nél és a DMRV Rt-nél 1988–93 között igazgatói tanácsadó. 1993-tól a KHVM szakfőtanácsosa és a regionális vízmű Rt-k állami tulajdonosi feladatok ellátásának résztvevője. A Magyar Hidrológiai Társaság Pest megyei Területi Szervezete létrehozásában vállalt fontos szerepet, melynek 1990–96 között titkára volt. (Pro A. 1991)

RAUM LÁSZLÓ (Budapest, 1949. VIII. 15.) okl. mérnök. 1973-ban a Műegyetem Vízépítési Intézetében laboratóriumi mérnök, 1973–76: a VIKÖZ munkatársa. 1976-tól újra a BME dolgozója a Vízgazdálkodási és Vízépítési Laboratóriumában 1988-ig, később pedig a Vízellátás-Csatornázás Tanszéken. Kutatómunkája során hidraulikai és vízminőség-védelmi, a vízhasználatok környezetvédelmi hatásainak vizsgálatával, illetve víz- és szennyvíztisztítási technológiai vizsgálatok irányításával foglalkozik. 15 szócikket publikált, társszerzőkkel 2 egyetemi jegyzet írója. 1977–80-ig a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály titkára, 1990-től 1996-ig a Társaság főtitkára. (VP.e. 1974.)

RÁCZ MIKLÓS (Szekszárd, 1928. X. 7.) okl. mérnök (1951), okl. szakmérnök (1970).

1951–53: a KPM munkatársa, 1954-től 1988-ig, nyugdíjba menetelig a Fővárosi Mélyépítési Tervező Vállalat tervezője, szakosztály-, majd 1973-tól irodavezetője. Munkássága elsősorban a főváros vízellátási, csatornázási, szennyvíztisztítási, árvízvédelmi létesítményeinek tervezéséhez kapcsolódik. Meghatározó szerepe volt a fővárosi lakótelepek közműrendszereinek kialakításában, foglalkozott továbbá a metróvonalak közműveinek tervezésével, valamint távlati és általános rendezési tervekkel. Nyugdíjasként jelentős szerepet kapott a Fővárosi Csatornázási Művek Rt. Műszaki és Környezetvédelmi auditjának kidolgozásában. Társszerzője a Budapest Városépítésének története c. könyvnek a „Közművek fejlődése” c. fejezet megírásával. Cikkei általában a főváros közműveinek fejlesztési kérdéseivel foglalkoztak. Több OMFB és országos tervpályázati bírálóbizottság tagja. (VP.e. 1963)

RÁKÓCZI LÁSZLÓ (Debrecen, 1929. I. 14.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1966), a műszaki tud. kandidátusa (1981), ELTE c. egyetemi docens. 1952–58: az UVATERV tervezője, majd 1958-tól nyugdíjba menetelig, 1989-ig tudományos kutató, főmunkatárs, tanácsadó a VITUKI-ban. Előadói és szakírói tevékenységét nyugdíjasként is folytatja. Főbb munkaterületei: üzemi vízellátás és csatornázás tervezőként, kutatóként, folyami hidraulikai, hordalékmozgási és folyószabályozási vizsgálatok, folyami és tavi hordalékmozgás nyomjelzése. Hazai és külföldi folyóiratokban, kongresszusi kiadványokban mintegy 100 publikációja jelent meg. Amerikában, Ázsiában és Európában több mint 50 országban, számos egyetemen, a VITUKI/ UNESCO Nemzetközi Hidrológiai To-

vábbképző Tanfolyam rendszeres előadója. Aktív résztvevője volt számos nemzetközi szakmai rendezvénynek, egyesületnek. Az MTA Hidrológiai Tudományos Bizottságának tagja. Többször tartott előadásokat külföldi egyetemeken. (VP.e. 1965)

RÉMÉNIÉRAS, GASTON Franciaország. A párizsi mezőgazdasági főiskola hidrológia tanára, a Société Hydrotechnique de France főtitkára volt. „Mérnök-hidrológia” könyve több kiadást is megélt és spanyol nyelvre is lefordították. Több magyar eredményre hivatkozik és előadásokat is tartott hazánkban. (Tt. 1971)

ROHRINGER SÁNDOR (Kassa, 1868. III. 28.–Budapest, 1945. V. 4.) okl. mérnök, az MTA levelező, majd rendes tagja (1936, 1941). 1891-ben lép állami szolgálatba. 1892-től a kassai Kultúrmérnöki Hivatal mérnöke, 1909-től főnöke. 1921-től az FM munkatársa, 1923-tól egyetemi tanár, a Vízépítési Tanszék vezetője 1939-ig, nyugdíjba menetelég. Főbb munkaterületei: a Fiume melletti Recsina patak szabályozása, Kassai Vízmesteriskola, az első korszerű vízépítési laboratórium létrehozása a műegyetemen, vízépítési kisminta-kísérletek, az alföldi talajvízszint-megfigyelő kúthálózat létesítése stb. Szakirodalmi munkásságát a „Hidraulikai Számítások” c. egyetemi tankönyvön kívül a Vízügyi Közleményekben megjelent közel 25 beszámoló, cikk stb. mellett számos más szaklapban (Hidrológiai Közlöny, Technika, Időjárás stb.) is publikált. Több hazai és nemzetközi szakmai szerv elnöke, tagja volt. (Tt. 1941)

RÓNAI ANDRÁS (Nagyszében, 1906. VI. 13.–Budapest, 1991. VIII. 13.) okl. közgazdász, egyetemi doktor (1935), a földtu-

domány doktora (1975). 1928–45 között az Államtudományi Intézet munkatársa, titkára, majd igazgatója, de már 1940-től egyetemi tanár a Műegyetem Közgazdaságtudomány Katán, 1950-től 1986-ig, nyugdíjba menetelég a MÁFI osztályvezetője. Tudományos munkássága politikai és gazdasági földrajzi, statisztika és nemzetiségtudomány, negyedkori geológia, hidrogeológia és a mérnökgeológia témakörére terjed ki. Elvégezte az Alföld talajvíz-térképezését. Elkészítette az alföldi mélységi vízfigyelőhálózatot. Szakirodalmi munkássága: 11 könyv, 9 térképfüzet-magyarázó- 13 atlasz, 10 önálló térkép és térképfüzet, mintegy 110 jelentősebb tanulmány (közülük 46 idegen nyelven) és ugyancsak 110 kisebb jelentőségű vagy ismeretterjesztő cikk stb. Több magyar és külföldi társaságnak, szakmai egyesületnek tagja, igen sok nemzetközi tudományos konferencia, kongresszus és bizottsági ülés résztvevője, előadója, melynek kapcsán 25 országban járt. A Hidrológiai Közlöny Szerkesztő Bizottságának elnöke 1959–85 között tagja haláláig. (BÖ.é. 1955, VP.d. 1971, Tt. 1978)

RÓNAKI LÁSZLÓ (Vásárosdombó, 1932. XII. 9.) okl. bányatechnikus (1953). 1953-tól a Mecseki Széntrösztnél, 1955–56-ban a Komlói Mélyfúró Vállalatnál technikus, 1956-tól a Mecseki Ércbányászati Vállalat hidrogeológusa. Munkaterületei: aknamélyítések, bányaterek víztelenítése, radiohidrológia-kutatás, források és vízkutak vizsgálata, karsztvizek, barlang- és forráskutatók, termálvizek stb. Mintegy 70 dolgozata, cikke, publikációja jelent meg, részben társszerzőkkel. Számos hazai és külföldi szakrendezvény aktív résztvevője, előadója. Több szakmai egyesület tagja. (VP.e. 1974)

RÓNAY ISTVÁN (Úrdomb, 1944. III. 6.) okl. mérnök (1978) 1968-tól a bajai VIZIG munkatársa, különböző beosztásokban dolgozott, végül a Vízkárelhárítási Osztály vezetője. 1988–90 között a Bajai Területi Szervezet szervező titkára, 1990-ben titkárrá választották. Társasági működése során számos helyi és országos rendezvény szervezője, közreműködője, több szakértői munkabizottság tagja a Társaság megbízásából (Pro A. 1996)

SALAMIN ANDRÁS (Budapest, 1944. IV. 20.) okl. mérnök, okl. alkalmazott matematikus (1970), egyetemi doktor (1971), okl. szakmérnök (1972), a műszaki tud. kandidátusa (1980). 1967–77 között a budapesti VIZIG, majd 1977-től 1989-ig a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat munkatársa, 1989–91 között az INFORT Magyar-Kanadai Vállalatnál dolgozik, 1991-től országgyűlési szakértő, majd tanácsadói és szakértői munkákat vállal. Fő szakterülete a hidrogeológia, hidraulika és a vízgazdálkodási automatizáció. Szakirodalmi munkásságát hét kiadvány és 50 publikáció jelzi. Az MHT diplomatervező pályázat bíráló bizottságának titkára volt hosszú éveken át. (VP.e. 1971)

SALAMIN PÁL (Budapest, 1913. IV. 23.–Budapest, 1984. X. 22.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1952). 1940-ben az ÖH-nál, majd a Kelet-magyarországi Villamossági Rt-nél dolgozik. 1945–47 között tervező-magánmérnöki irodát nyit. 1947-től 1977-ig, nyugdíjba meneteléig a Műegyetemen tanársegéd, adjunktus, docens, 1962-től egyetemi tanár, 1962–66: a Vízgazdálkodási Tanszék vezetője. Főbb munkaterületei: vízepítés, vízgazdálkodás, hidrológia, hidrometeorológia, hidraulikai laboratóriumi munka, síkvidéki vízrende-

zés, öntözés, talajvédelem. Szakirodalmi munkásságát 100 tanulmány, jegyzet, 150 kisebb ismertetés jelzi, melyek közül több idegen nyelven is megjelent. A Hidrológiai Közöny szerkesztője (1947–49), formai és tartalmi megújítója. Sok külföldi és hazai konferencián, kongresszuson, szakmai egyesületben tartott előadást, előadás-sorozatot kb. 1300 órában. a Műegyetemen kívül előadott az ELTE-n és a gödöllői, mosonmagyaróvári agrártudományi egyetemeken, mérnöktovábbképző kurzuson. Több külföldi és hazai tudományos egyesület tagja, tiszteleti tagja. (BÖ.é. 1952, Sch.F.é. 1967, Tt. 1977, VP.d. 1979)

SALACZ TAMÁSNÉ (Budapest, 1938. I. 8.) okl. vegyész-mérnök Szakmai munkássága az Országos Közegészségügyi Intézet, ill. jogutódjához kapcsolódik, hol főmunkatárs. Az MHT Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztályban végez aktív munkát. (Pro A. 1994)

SARLÓ KÁROLY (Árvaváralja, 1885. X. 6.–Budapest, 1955) okl. vegyész. 1907-ben az Országos Kémiai Intézetben dolgozik, 1908-ban nevelőtanár, majd ügyvédi irodában dolgozik. 1913-tól a Székesfővárosi Vegyészeti és Élelmiszervizsgáló Intézet szolgálatába lépett, 1937-től a Vízkémiai Osztály vezetője. 1939-ben a Rudas Gyógyfürdőben létrehozta a főváros ásvány- és gyógyvizeinek kémiai vizsgálatára alkalmas laboratóriumot, 1950-ben mint a Vízvizsgáló Osztály vezetője ment nyugdíjba. Fő munkaterületei: ásvány- és gyógyvizek kémiai értékelése, artézi kutak vizének analízise, több ezer alföldi kút vízösszetételének vizsgálata. Szakirodalmi tevékenységét számos – köztük 10 jelentős – közlemény mutatja. (BÖ.é. 1954)

SASS JENŐ (Budapest, 1944. V. 9.) okl. mérnök. 1969–70 között a Vízügyi Építő Vállalat mérnöke, 1970-től a VITUKI munkatársa, tudományos főmunkatárs, csoportvezető. Fő szakterülete a folyók és tavak medrének vízrajzi felvétele, továbbá a távérzékelés vízgazdálkodási hasznosítása. Eredményeiről több magyar ill. idegen nyelvű dolgozatban, valamint haza és külföldi előadásában számolt be. Részt vett a „Vízrajzi Atlasz”-sorozat és a nemzetközi Duna-monográfia szerkesztésében. A BME megbízott előadója. Igazságügyi műszaki szakértő. (VS.n.d. 1989)

SAUER, KURT Németország. Hidrogeológus professzor, a heidelbergi egyetemen az alkalmazott földtan és geofizika tanára volt, Baden-Württemberg tartomány földtani hivatalának elnökhelyettesi posztját is betöltötte. Több közleményben ismertetett magyarországi szakmai tudományos eredményeket. (Tt. 1971)

SCHERF EMIL (Trento, 1883. I. 4.–Budapest, 1967. VII. 14.) okl. vegyészmérnök, egyetemi doktor (1925), a földtudomány kandidátusa (1952). 1911-től a világháborúig a Műegyetem Talajkémiai Tanszékén működik. 1920–25: a M. Állami Földtani Intézet agrogeológusa, 1925–26: Rockefeller-ösztöndíjjal a Zürichi Műegyetemen dolgozik, majd visszatér a MÁFI-ba és műszaki-földtani, hidrogeológiai tevékenységet folytat 1944-ig, nyugdíjba menetelig. Főbb munkaterületei: paleohidrogeológia, komplex geológiai és kőzetkémiai módszerek kifejlesztése, hazánk negyedidőszaki földtani története, nyersanyagkutatás, a vízhálózat mélyszerkezettel kapcsolatos változásai, a klimatikus és légköri viszonyok befolyása a talajtípusok kelet-

kezésére stb. Szakirodalmi munkásságának – szigorú önkritikája, alaposága és szerénysége folytán – csak töredéke (kb. 10. dolgozat) jelent meg nyomtatásban. (Tt. 1967)

SCHEUER GYULA (Budapest, 1931. IX. 26.) okl. geológus, egyetemi doktor (1964), a földrajzi tud. kandidátusa (1984). 1955-től a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat tervezője, 1967-től szakosztály-, 1972-től osztályvezető. 1998-ban vonult nyugdíjba. Főbb munkaterületei: építésföldtan, építés-hidrologia, a dunai magaspartok mozgásának vizsgálata, a budapesti építéshidrologiai céltérképek és ezek magyarázója, karszt- és karsztos hévizek, lösz-összletek és egyéb negyedkori üledékek, édesvízi mészkövek stb. Szakirodalmi munkásságát mintegy 250 (részben társszerzőkkel és idegen nyelven) is megjelent szakcikk, közlemény, jelentés stb. dokumentálja. Az MHT Hidrogeológiai Szakosztálya vezetőségének több cikluson át tagja. (ZsV. e. 1971, Sch.F.é. 1980)

SCHIEFNER KÁLMÁN (Budapest, 1931. VII. 15.) okl. biológia-kémia szakos középiskolai tanár, egyetemi doktor (1964), okl. szakmérnök (1979). 1954-től a miskolci KÖJÁL biológusa. 1957-től a budapesti Országos Közegészségügyi Intézet Vízügyi Osztályának tudományos munkatársa, főmunkatársa, laboratóriumvezetője. Főbb munkaterületei: ivóvíz-, ásvány-, gyógy-, felszíni- és szennyvízvizsgálatok, hidrologiai kutatások. Velencei-tó vízösszetétele, Balaton mikrobiológiai elemzése, víztoxikológiai vizsgálatok, ökotoxikológiai tesztmódszerek, ivóvíztározók higiénés vizsgálatai, algaprodukcióval kapcsolatos környezethigiénés vizsgálatok stb. Szakirodalmi munkásságát mintegy 100 könyv-

részlet, jegyet, dolgozat, beszámoló, cikk (részben társszerzőkkel) stb. mutatja. Több mint 200 tudományos és ismeretterjesztő előadást tartott. Részt vett a műegyetemi szakmérnök-képzésben, rendszeresen előadott az Egészségügyi Főiskolán és az Orvostovábbképző Intézetben résztvevő tisztiorvos képzésben. (VP.e. 1964)

SCHILLER, HEINZ (Karlsruhe, Németország 1937) 1961-ben szerzett építőmérnöki oklevelet a Münchener Műszaki Egyetemen. Helyi és tartományi vízgazdálkodási és építési hatóságoknál dolgozott. 1973 óta a Bajor Tartományi Vízgazdálkodási Hivatal munkatársa. A bajorországi nagy folyók vízépítési munkával foglalkozik, 1978 óta a „Felszíni vizek hidrológiája és árvízjelző szolgálat” megnevezésű osztályt vezeti. A magyar hidrológusokkal a Duna Monográfia kidolgozása során került kapcsolatba. A hosszú időszakot átölelő munka befejezéséhez nagyban hozzájárult. Előadásokat tartott hazánkban és a Vízügyi Közleményekben publikált. (Tt. 1988)

SCHLEGEL OSZKÁR (Kaposmérő, 1907. II. 19.–Budapest, 2000. VII.) okl. mérnök. Állami vízügyi szolgálatát a Balatoni Kikötők Felügyelőségén kezdi 1932-ben, 1939-től a szombathelyi, 1943-tól a pécsi Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa. 1951–55: az FM-ben teljesít szolgálatot, majd 1955–56: a miskolci VIZIG osztályvezetője, 1956–71-ig, nyugdíjba meneteléig az OVF ill. OVH csoportvezetője. Főbb munkaterülete a balatoni kikötők tervezése, építése volt munkássága elején, majd a klasszikus kultúrmérnöki munkáknak volt gyakorlati, később egyik országos irányítója, útmutató személyisége. Aktívan részt

vett korának valamennyi jelentősebb árvízvédekezésében. A határvízi bizottságok közül a csehszlovák–jugoszláv–magyar bizottságokban tevékenykedett. Részt vett a bajai Felsőfokú Vízgazdálkodási Technikum oktatómunkájában. Több cikk, ismertetés, könyvfejezet megírása fűződik a nevéhez, részt vesz a magyar vízhálózati térkép megszerkesztésében. (Tt. 1986)

SCHMIDT ANTAL (Gara, 1944. IV. 11.) okl. középiskolai tanár, hidrológus, algológus, c. főiskolai docens. 1967-től a bajai VIZIG munkatársa, hidrobiológusa, mb. laborvezető 1972–77 között. 1990-től a bajai Környezetvédelmi Felügyelőség Mérőközpontjaként tovább működő laboratóriumának hidrobiológusa, algológusa (rendszerint, ökológia, vízminősítés). Az alsó-Duna, a Duna-Tisza közti szikes tavak vizsgálatával kapcsolatban mintegy 100 írása látott napvilágot. 1980 óta rendszeresen oktat középiskolában (vízkémia, hidrobiológia) és a bajai vízügyi főiskola előadója. Évekig vezetőségi tagja az MHT Limnológiai Szakosztályának és a megyei területi szervezetnek. A 80-as években megszervezi a Dél-Magyarországi Hidrobiológus Napokat. (Pro A. 1993)

SCHMIDT ELIGIUS RÓBERT (Karánsebes, 1902. III. 23.–Budapest, 1973. VII. 23.) okl. bányamérnök, egyetemi doktor (1929), egyetemi magántanár (1939), egyetemi rendkívüli tanár (1947), a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (1953), Kossuth-díjas (1956). 1930-ban a PM-ben szolgál, majd 1930–32: állami ösztöndíjas bécsi ill. koblenzi egyetemeken. 1932–42: a Földtani Intézet geológusa, 1942–44: a Magyar-Olasz Ásványolaj Rt. ügyvezető igazgatója. 1945–50: az Ipari, majd az Újjá-

építési Minisztériumban szolgál, 1950–51-ben a Földtani és Bányászati Központ főosztályvezetője. 1951-től 1973-ban bekövetkezett haláláig a MÁFI osztályvezetője, tudományos főmunkatársa. Főbb kutatási és munkaterületei: geotechnika, geomechanika, mélyfúrások technikája, nagy medencék vízföldtana, hévíz- és vízkutatások, az alföldi medence mélyföldtana stb. Termékeny szakíró, több mint 250 publikációt jelentetett meg. Legjelentősebb munkája a „Geomechanika” (1959) és a „Magyarország Vízföldtani Atlasza” (1962) c. könyvek. több szakmai egyesület vezetőségi tagja. Az MHT Hidrológiai Szakosztályának 1954-től haláláig elnöke. (Sch.F.é. 1962, Tt. 1971, VP.d. 1972)

SCHNEIDER SZILÁRD (Budapest, 1909. V. 14.–Budapest, 1985. XII. 30.) okl. gépész-elektromérnök, egyetemi doktor (1965). 1934-től különböző elektrotechnikai Rt-nél mérnök, köztük 1939–44 között a Magyar Brown Boveri Művek Villamossági Rt-nél. 1950–54-ben a MÁVAG fejlesztési csoportvezetője. 1954–70: a MÉLYÉPTErv irányító tervezője, szakosztályvezetője, műszaki tanácsadója. Mintegy 20 éven keresztül a szivattyúgyártás-tervezés, ill. az erősáramú fejlesztések szakterületén működött. Ezután a vízellátás-vízgépészet területén tevékenykedett. Többek között foglalkozott a nyomáslengések elméletével, a vízellátó hálózatok számítógépes vizsgálatával, hálózati hidraulika jelenségeivel. Vezető szaklapokban 15 terjedelmes tanulmányt publikált. Éveken keresztül oktatott a BME Mérnöktovbkképző Intézet tanfolyamain.(Tt. 1977)

SCHRÉTER ZOLTÁN (Dombóvár, 1882. X. 21.–Budapest, 1970. I. 14.) okl.

középiskolai tanár, egyetemi doktor (1908), az MTA levelező tagja (1938–49), a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (1953), majd doktora (1957). 1906-tól a Műegyetem tanársegédje, 1909-től a Magyar Állami Földtani Intézet geológusa, 1940–42-ig, nyugdíjba menetelégig az igazgatója. 1949-ben reaktíválják, és második nyugdíjba menetelégig, 1958-ig újra a MÁFI munkatársa. Főbb kutatási területei hazánkban: Budai-hegység hévforrásnyomai, a Bükk, a Borsodi-medencék, a hevesi és nógrádi szénmedencék, bükkszéki olajkutatás, Aggtelek és vidéke, a Cserhát, Tokaji-hegység, a Bakony, a Gerecse, az esztergom-dorogi szénmedence stb. Foglalkozott őslénytantal, geomorfológiával, anyagkutatási kérdésekkel, bánya-, ásvány- és hévizekkel stb. Számos kéziratot jelentésen kívül több mint 100 kisebb és 5 nagy terjedelmű mű tanulmánya jelent meg. (Tt. 1967)

SCHULHOF ÖDÖN (Budapest, 1896. III. 20.–Budapest, 1978. II. 2.) orvos doktor, egyetemi magántanár, az orvostud. kandidátusa. Háborús szolgálat után az I. sz. Belklinikán dolgozik, majd 1919–23: külföldi tanulmányutakat tett. Ezután a Gyermekvédő Liga és a Charite segéd-, ill. alorvosa. 1932–44: a Park Szanatórium Fizioterápiás Osztályának vezetője. A háborút követően Hévízen orvos, 1948-ban az Országos Fürdőügyi Igazgatóság igazgatóhelyettese, 1949-től az ORFI, 1951–66: az Országos Balneológiai Kutatóintézet igazgatója. Főbb munkaterületei: Gyógyvizek hasznosítása, gyógyfürdőügy fejlesztése, a borsodi iparvidék és környéke ásvány- és gyógyvizeinek orvosi felhasználása, a magyar balneológiai izotópok alkalmazása a balneológiai kutatásban, a

budapesti gyógyfürdők közegészségügyi helyzete stb. Szakirodalmi munkásságából (cikkek, tanulmányok stb.) kiemelkedik „Magyarország ásvány és gyógyvizei” c. könyv szerkesztése és egy részének megírása. Több szakmai egyesület vezető tisztségviselője. Az MHT Balneológiai Szakosztályának 1952–54 között elnöke, majd a Társaság ügyvezető elnöke 1961–64-ben. (Sch.F.é. 1958)

SEBESTYÉN OLGA (Nagyenyed, 1891. VI. 27.–Budapest, 1986. XI. 25.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1935), a biológiai tud. doktora (1972). Munkásságát mint tanár kezdte, majd 1921-től hét éven át az USA-ban kulturális-szociális munkát végez. 1930-tól 41 éven keresztül a Tihanyi Biológiai Kutató Intézet nemzetközileg elismert kutatója. Kutatótevékenysége elsősorban a Balaton élővilágához kapcsolódik, melynek keretében foglalkozott a tó zoo- és fitoplankton tanulmányozásával, a parti túrzások élővilágának kutatásával, a befolyó vizek vizsgálatával és történeti (paleolimnológiai) kutatásokkal. Egyike volt azoknak, akik már az 50-es években felhívták a figyelmet az eutrofizálódás veszélyére. Számtalan magyar és idegen nyelvű publikációja jelent meg. A Társaság Limnológiai Szakosztályának 1958–64-ig elnöke. (Sch.F.é. 1954, Tt. 1964)

SELLYEI GYULA (Budapest, 1929. XII. 23.–Budapest, 1998. IX. 21.) okl. vegyészmérnök. 1952–54-ig a Hejőcsabai Cementmű üzemvezetője. 1954-től a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda ill. Vállalat tervezője, szakosztály-, majd osztályvezetője. Működésének szakterülete a vízminőség-, vízkezelés-, faanyagvédelem és környezetvéde-

lem problematikája, az ezzel kapcsolatos beruházások tervezése. Publikációi is ezen témakörből kerültek ki. A BME Mérnök-továbbképző Intézetben több előadást tartott. 1971–74 között a Társaság titkára, majd 19 éven át a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály elnöke, a Hidrológiai Közlöny Szerkesztőbizottságának tagja. (VP.e. 1967, Pro A. 1980, BÖ.é. 1990, Tt. 1997)

SHOEMAKER, HAROLD JAN (Bandung, Java, 1913) Hollandia. 1946-ig vízépítési munkákon mérnökösködik Európában és az akkori Holland Kelet-Indiákon, majd a Delfti Hidraulikai Laboratóriumban tölt be különböző posztokat. 1971–79 között a laboratórium kutatási igazgatója. A műtárgyhidraulika területén hullámtörő gátak vizsgálatánál, a permanens áramlás elméleti kérdéseivel, vízellátó és öntözőrendszerek tervezési problémáival foglalkozott. Ápolta intézete magyar kapcsolatait és előadásokat tartott Magyarországon. (Tt. 1974)

SIKÓ ATTILA (Tiszavárkony, 1897. IX. 10.–Budapest, 1965. VII. 28.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1961). Munkásságát a Budapesti Kikötő Építési Kormánybiztosságánál kezdte, majd a Vízrajzi Intézetnél és az Öntözésügyi Hivatalnál dolgozik osztályvezető beosztásban, 1945–48: az újjáépítés területén tevékenykedett. 1948–52: az OVH, majd nyugdíjba meneteleig, 1954-ig a VITUKI munkatársa. Fő munkaterülete a talajmechanika, statika, hidraulika. Részt vesz ill. irányítja több nagyobb vízépítési létesítmény tervezését (pl. Nicki-gát, szolnoki gabonatarházak stb.). Szakirodalmi munkásságát az említett témakörökben írt számos tanulmány, dolgozat, cikk, publikáció – külföldön is átvett és megjelentetett képlet – jelzi. (Tt. 1958)

SIMONFAI LÁSZLÓ (Garamolaszka, 1910. XII. 6.–Budapest, 1998. VIII. 18.) okl. mérnök, 1935-ben a MÁVAG Hídosztályán kezd dolgozni. 1941–48 között társulati mérnök, majd igazgató főmérnök a Fekete-Körösi Társulatnál. 1948-tól 1964-ig az OVH-ban, FM-ben, VIZIBER-nél, az OVF-nél csoport-, később osztályvezető. 1964–71: a budapesti VIZIG igazgatóhelyettese. Főbb munkaterületei: ár- és belvízvédelem, belvízi műtárgyak, szivattyútelepek, esőztető öntözés stb. Előadott a Műszaki Egyetemen és az Agrár Egyetemen a szakmérnök-képzés és mérnöktovábbképzés keretében. Több szakkönyvet (részben társszerzőkkel), főiskolai és egyetemi jegyzetet írt, részt vett különböző szakmai (akadémiai, egyetemi, szabványügyi stb.) bizottság munkájában. (KJ.e. 1960, Tt. 1987)

SIMOR JÓZSEF (Baja, 1935. III. 11.) okl. vegyészmérnök, okl. szakmérnök (1972). Egyetemi tanulmányai előtt a vegyiparban dolgozik, majd 1961-ben a bajai VIZIG szolgálatába lép, ahol a vízminőségi Felügyelet, majd a Környezet- és vízminőségvédelmi osztály vezetője. Főbb munkaterületei: víz- és szennyvízvizsgálatok, víz- és szennyvíztisztítás, vízkémia, Duna radioaktivitás-vizsgálata, hígtrágyaelhelyezés stb. Oktat a bajai Felsőfokú Vízgazdálkodási Technikumban. Szakmunkásképző és technikai jegyzeteket ír, több cikket publikál szaklapokban. A Bács-Kiskun megyei Területi Szervezetnek 1972–90 között titkára. (Pro A. 1979)

SOLTI DEZSŐ (Pécs, 1941. VI. 2.) okl. mérnök (1964), okl. vízellátás-, csatornázás-, egészségügyi szakmérnök (1971), okl. gazdasági mérnök (1977), egyetemi

doktor (1986), c. főiskolai tanár (1987), c. egyetemi docens (1992). Kezdetől víziközmű üzemeltetéssel foglalkozik, 1967-ig a Baranya megyei Vízműnél, majd a Pécsi Vízműnél 1994-ig, jelenleg a Dunántúli Regionális Vízmű Rt.-nél. Kiemelt érdeklődési területe a használt vizek újrahasznosítása, az iszapkezelés és a hálózatok diagnosztikája és kitakarás nélküli rekonstrukciója. A felsőoktatásban az 1970-es évek óta vesz részt. Több tucat publikációja jelent meg (cikk, könyv, egyetemi jegyzet). Jelenleg a Vízügyi Közlemények és a Vízmű Panoráma Szerkesztőbizottságának munkájában is részt vesz. Az MHT-ban főleg a Területi Szervezetben fejt ki tevékenységét, több mint negyed százada a helyi vezetőség tagja, 1999-ig több cikluson keresztül elnöke. (Pro A. 2000)

SOMLYÓDY LÁSZLÓ (Kecskemét, 1943. IX. 30.) okl. gépészmérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1978), doktora (1985), az MTA levelező (1990), majd rendes tagja (1998). 1967–72 a Szellőzőművek mérnöke, 1972-től a VITUKI kutatója, intézeti igazgató, főigazgató. Közben 1980–92-ben a laxenburgi Nemzetközi Rendszerelemzési Intézetben kutató, 1992-től egyetemi tanár a BME-n. Jelenleg a Vízi Közmű és Környezetmérnöki Tanszék vezetője. Több hazai és külföldi tud. bizottság, tanácsadó testület tagja, az MTA Műszaki Tudomány Osztály elnöke. Kutatási területe: áramlás transzport és vízminőség felszíni vizekben, eutrofizálás, vízminőségi modellezés, döntéstámogató rendszerek, az éghajlatváltozás vízgazdálkodási hatásai, vízminőség szabályozás és környezetvédelem átmeneti gazdasági körülmények között, intenzifikálási eljárások a szennyvíztisztításban.

Négy könyve és több mint 100 cikke született a fenti témakörökben. (VS.n.d. 1987)

SPERLING, WALTER (1879–1965) Németország. Magyar rokonsága révén már a második világháború előtt ismerte hazánkat, ahol többször is megfordult. Régebbi hidrológiai tanulmányaiból az Ems folyó leírása és a Weser folyón végzett különleges hordalékvizsgálatai említendők. 1952-es nyugalomba vonulása után egymás után jelentette meg magyar vonatkozású ismertetéseit a „Gas- und Wasserfack”, Deutsche Gewasserkundliche Mitteilungen” és a „Die Wasserwirtschaft” hasábjain. Legnagyobb teljesítménye Bogárdi János: „Korrelációs számítás a hidrológiában” c. művének lefordítása volt. (Tt. 1962)

SREBRENOVIC, DIONIS Horvátország. A Zágrábi Műszaki Egyetem professzora, a Kultúrtechnikai Intézet vezetője, a Száva Igazgatóság tanácsadója. Fő munkái a Dráva-Száva vízgyűjtő és a karsztvidékek hidrológiájával, vízgazdálkodásával, árvédelmével foglalkoznak. (Tt. 1974)

STAROSOLSZKY ÖDÖN (Veszprém, 1931. XII. 26.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1968), a műszaki tud. kandidátusa (1967), doktora (1995), c. egyetemi tanár, Eötvös és Széchenyi díjas. 1954-től a VITUKI tudományos munkatársa, osztály-, főosztályvezetője, 1971–76: az OVH-ban főosztályvezető-helyettes ill. főosztályvezető 1976-tól a VITUKI-ban intézeti igazgató, majd főigazgató (1990) 1999-ig nyugdíjba menetelég. Fő kutatási területe: hidrológia, hidrometria, hidraulika, vízépítési műtárgyak, jog a vízépítésben stb. Több mint 200 publikációja – köztük több

kézikönyv – jelent meg, ennek mintegy fele külföldön. Részt vett a Műegyetem oktatói munkájában 11 éven keresztül másodállásban is. Aktívan részt vesz a szakmai nemzetközi (állami és társadalmi) szervezetek, köztük az ENSZ ill. a WMO tevékenységében, részben mint ezek szakértője a fejlődő országokban. Számos hazai és külföldi szakmai bizottság vezetője, tagja, köztük elnöke volt az MTA Vízgazdálkodás Tudományi Bizottságának (1991–96), a Nemzetközi Hidraulikai Szövetség alelnöke (1988–91), a WMO Hidraulikai Bizottság elnöke (1984–93). Az MHT 1996-ban elnökévé választotta. (VP.e. 1960, PJ.e. 1967, BÖ.é. 1974, VP.d. 1984)

STANESCU, VIOREL-ALEXANDRU (Pitesti, 1931. IX. 1.) Románia. A Román Tudományos Akadémia díját 1972-ben és 1990-ben nyerte el. 1990 óta a Román Mezőgazdasági Akadémia tagja. A bukaresti Országos Meteorológiai Intézet kutatója 1957 óta. 1990 óta, az Intézet Hidrológiai Főosztályának igazgatója. A Duna-medencében folyó hidrológiai együttműködés érdekében kifejtett tevékenységéért tüntette ki a Magyar Hidrológiai Társaság. (Tt. 1997)

STÉFÁN MÁRTON (1935. XII. 24.–Miskolc, 1994. VI. 1.) okl. mérnök. Az egyetemi évek után került az állami vízügyi szolgálatba a miskolci VIZIG-hez. Itt szinte minden műszaki beosztásban működött, míg műszaki igazgatóhelyettesé lépett elő. Nagy szakmai tapasztalata, területi helyismerete és hozzáértése tette alkalmassá a legnagyobb vízügyi igazgatóság szakigazgatásának irányítására. Külön említést érdemel vízgazdálkodási munkássága, Észak-Magyarország nagy

árvizei elleni védelem megszervezése, árvíz-védelmi művek fejlesztése, víztározók létesítése, a Tisza-tóval kapcsolatos fejlesztések beindítása, a különböző intézményekkel való jó kapcsolat kialakítása, a környezetvédelemben végzett odaadó tevékenysége. 1990-től alelnöke 1993-tól haláláig az MHT Borsod megyei területi szervezetének elnöke. (Pro A. 1978, Sch.F.é. 1993)

STÉFÁN MÁRTONNÉ (1935. VII. 30.) okl. mérnök. A diploma megszerzése után 25 évet dolgozott a miskolci VIZIG-en mint tervező, csoportvezető, osztályvezető, osztályvezető-helyettes, majd a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Tanácsnál teljesített szolgálatot, mint a vízügyi csoport vezetője. A VIZIG-en kiemelkedő, eredményes munkát végzett a területi vízkészlet-gazdálkodás, a tározógazdálkodás, valamint a vízrajzi munkák irányítása terén. Írásai a VIZIG Vizeink c. lapjában és más kiadványaiban láttak napvilágot. Sokat tett a tanácsi (önkormányzati) és a vízügyi hatósági munka összhangjának megteremtése érdekében. (Pro A. 1985)

STEIN JUDIT (Zirc, 1943. VIII. 29.) okl. erdőmérnök. 1967–74: a Veszprém megyei Tanácsi Tervező Vállalat tervezőmérnöke, 1974-től 1989-ig a székesfehérvári VIZIG Veszprémi Szakasz mérnökségének tervezőmérnöke, majd tervezési csoportvezetője. 1990-től a veszprémi „VÁR” Építő és Tervező Gazdasági Munkaközösségének tagja lesz. Szakmai munkája elsősorban vízfolyás-rendezési tervek készítésére terjed ki, de számos közúti, átteresz-tervezési munkájának elvégzése kapcsolódik nevéhez. A Veszprémi Területi Szervezetnek 1979–85 között titkára. (Pro A. 1984)

STIMM MIKLÓS (Miskolc, 1928. VII. 14.–Budapest, 1994. XI. 27.) okl. mérnök. 1951–61: a miskolci VIZIG szakasz mérnöke, csoport-, osztályvezetője, 1961-től az OVf, 1966-tól a Vízépítőipari Központ, ill. Tröszt csoport-, osztály-, főosztályvezetője. 1976-tól az OVH majd KVM főosztályvezető helyettese. 1988-ban vonul nyugdíjba. Fő munkaterülete: a termelés-irányítás, vállalat-felügyelet és a termelési kérdések közgazdasági vonatkozásainak feldolgozása volt. A műegyetemi szakmérnöki tagozaton 5 éven keresztül előadó, vizsgáztató, 6 szakkönyv, két kézikönyv szerzője, munkatársa, szerkesztője, lektora. Mintegy 75 szócikket publikált. Az MHT Vízépítőipari Szakosztályának több cikluson át vezetője tagja. (Pro A. 1987)

SUCHOMEL, PETER mérnök (1961). Először az alsó-ausztriai tartományi kormányzat munkatársa, majd a Bécsi Városi Vízművek üzemvezetője, főtanácsosa. A Duna-menti vízművek nemzetközi munkaközösségének alapító elnöke, a Duna-menti együttműködés terén kifejtett munkásságáért kapta társaságunk kitüntetését. Több nemzetközi egyesület tagja, szakbizottságok elnöke. (Tt. 1997)

SÜVEGES GYÖRGY (Székesfehérvár, 1952. IV. 21.) okl. üzemmérnök (1974), okl. mérnök (1979). szakmai pályafutását a székesfehérvári VIZIG-nél kezdte, majd a VIZITERV, ill. 1974-től a Szolnok megyei Víz- és Csatornamű Vállalatnál folytatta. Jelentős szakmai tapasztalatokat szerzett felszíni vízmű üzemeltetés terén. Több szabadalom tulajdonosa. A Társaság Szolnoki Területi Szervezet Vízellátási, Csatornázási Szakosztályának 1984 óta titkára. (Pro A. 1997)

SZABLYA FERENC (Budapest, 1902. VIII. 16.–1989. IX. 24.) okl. gépészmérnök. 1924-től a Pénzügyi Központnál dolgozik, 1926–1945: a fővárosnál mérnök a II. ügyosztályon. 1945-től nyugdíjba menetelég, 1976-ig a Fővárosi Csatornázási Műveknél főosztályvezető. főtechnológus, majd főmérnök. Főbb munkaterületei: Bp. távlati csatornázási terve, dél-pesti szennyvíztisztító telep, csatornázás, szennyvíztisztítás. Számos szakkönyv, jegyzet, szabvány megalkotásában részt vett. Oktatott a szakmérnök-képzésben és a szakmunkás-képzésben. Több szakmai bizottság tagja ill. vezetőségi tagja. Az MHT Oktatási Bizottságának alapító elnöke 1968–1977 között. (FJ.e. 1964, Tt. 1977)

SZABÓ ERNŐ (Budapest, 1929. II. 22.) okl. vegyész. Az egyetem után az Egyesült Vegyiművekben és a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézetben dolgozott 1953- és 1956 között. 1957-től a tihanyi Biológiai Kutatóintézet munkatársa. 1965-től a Szervesvegyipari Kutatóintézetben működött, majd 1967-től Svájcban a zürichi egyetem hidrobiológiai osztálya keretében oktatott, laboratóriumi vizsgálatok végzett. 1992-ben nyugdíjba vonult. A vízkémiai és hidrológiai szakterületéről mintegy 40 írást publikált. (VP.e. 1963)

SZABÓ LAJOS (Újmalomsok, 1931. VI. 6.) okl. mezőgazdasági mérnök, egyetemi doktor (1977). Mintegy húsz éven keresztül termelőszövetkezeti, majd tanácsi munkát végzett. 1978-tól a Pápa Környéki Vízitársulat ügyvezető igazgatója volt 1992-ben történt nyugdíjba menetelég. Szakisméreteit a társulati mozgalomban, területi szervezetében mint elnökségi tag, majd mint a Vízgazdálkodási Társulatok Területi

Választmányának elnökeként gyümölcsöztette. (Pro A. 1992)

SZABÓ LÁSZLÓ (1924.–Budapest, 1973. VII. 30.) okl. mérnök, egyetemi doktor, műszaki tud. kandidátusa. Szakmai munkássága a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda ill. Vállalathoz és a Műszaki Egyetem I. sz. Vízépítési Tanszékéhez kapcsolódik. Az FTI-ben mint szakosztályvezető, a Műegyetemen mint a tanszék hidraulikai laboratóriumának vezetője működött. Működési szakterülete a hidraulikához és a szennyvizekkel kapcsolatos kérdésekhez kötődtek. Publikációi száma meghaladja a harmincat. (VP.e. 1954)

SZABÓ MÁTYÁS (Budapest, 1940. VII. 1.) okl. mérnök (1965), okl. gazdasági mérnök (1977). A Középdunántúli Vízügyi Igazgatóság főépítésvezetője, szakaszmérnöke, műszaki igazgatóhelyettese, 1983-tól igazgatója. Szakmai tevékenységének fő területe a tószabályozás, vízgyűjtő rendezés, üdülőtavak rehabilitációja. 1979 óta foglalkozik a Balaton vízgazdálkodás fejlesztésével. A Velencei-tó fejlesztéséért 1985-ben állami díjat kapott. Szakirodalmi munkája is (5 publikáció) a tavak vízgazdálkodásával kapcsolatos. 1985-től az MHT elnökségének tagja, 1990-től a Középdunántúli Területi Szervezet elnöke. (Pro A. 1997, VS.n.d. 1997)

SZABÓ ZOLTÁN (ifj.) (Budapest, 1910. X. 8.–Budapest, 1987. XI. 21.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1936), a biológiai tud. kandidátusa (1972). 1932-től egyetemi tanársegéd, 1936–37-ben Szegeden a Vegykísérleti Intézetben dolgozik, 1937-től a Halélettani és Szennyvízvizsgáló Intézet, 1952–70 között a VITUKI

tudományos munkatársa. Főbb munkaterületei: halélettan, szennyvíztisztítási berendezések vizsgálata, mikrohordozók vizsgálatai, a vízellátás biológiai vonatkozásai, a Balaton szennyezettsége stb. Szakirodalmi munkássága keretében mintegy 60 publikációja (könyv, cikk, tanulmány) jelent meg. A Társulat Szennyvíz Szakosztályának alapító elnöke 1955–1961 között. (FJ.e. 1962, Sch.F.é. 1978, Tt. 1983)

SZAKALL KÁLMÁN (Rákospalota, 1909. IX. 4.–Budapest, 1992. VIII. 29.) okl. gépészmérnök. 1934–35-ben a GANZ-ban gyakornok, 1936–50: az Újpesti Vízművek mérnöke, cégvezető főmérnöke, ill. a Fővárosi Vízművek üzemmérnöke. 1951–52-ben a Dunaújvárosi Víz- és Csatornaművek főmérnöke. 1952-től nyugdíjba menetelég, 1968-ig a MÉLYÉPTERV szakosztályvezetője. Főbb munkaterületei: felszíni víztisztító művek, vas- és mangántalanító berendezések, ipari víztisztító és kezelő berendezések, acélcső-távvezetékek korrózióvédelme stb. Jelentős szakfordító tevékenységet végzett. Előadott a BME Mérnöktovábbképző Intézetben. Publikációs cikkek, közlemények, egyetemi jegyzet stb. található. A Társaság Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztályának vezetőségi tagja több cikluson keresztül. (WJ.e. 1967, Tt. 1981)

SZALAI ÁRPÁD (1932. IV. 3.) okl. vegyészmérnök. Vízügyi munkássága a Papíripari Vállalat Dunaújvárosi Gyárához kötődik, ahol mint gyárrészlegvezető dolgozik. 1994-ben vonul nyugdíjba. Szakterülete ipari vízgazdálkodás, vízkezelés, szennyvíztisztítás. Műszaki társadalmi szervezetek munkájának aktív résztvevője. A Társulat Dunaújvárosi Körzeti Csoport

alapító elnöke 1979–1990 között. (Pro A. 1987)

SZALAI GYÖRGY (Pápa, 1933. III. 1.) okl. mérnök, okl. mezőgazdasági vízgazdálkodási szakmérnök (1965), egyetemi doktor (1962), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1970). 1956-tól a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Földméréstani és Kultúrtechnikai Tanszékének tanársegédje, tud. főmunkatársa. 1976-tól a jogutód Vízgazdálkodási és Meliorációs Tanszék docense, 1991-től a tanszék vezetője. 1994-től egyetemi tanár. Oktatói tevékenységét tanszékén kívül a Budapesti Műszaki Egyetemen és a Kertészeti Egyetemen, valamint a Mérnöktovábbképző Intézetben is folytatja. Több szakkönyv és száznál több publikáció szerzője. Több országban tartott előadásokat, kongresszusokon, konferenciákon tud. napokon. A 70-es 80-as években szakértő (Iránban, Yememben, Guineában). Számos hazai és nemzetközi szakmai tudományos egyesület, szervezet tagja, választott tisztségviselője. 1996-tól a Hidrológia Hungarica Alapítvány Kuratóriumának elnöke. Az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának titkára 1970–77 között. A Magyar Hidrológiai Társaság főtitkára 1977–90 között. (MTESZ.d. 1979, VS.n.d. 1988, Sch.F.é. 1994, KJ.d. 1997)

SZALAY MIKLÓS (Budapest, 1924. II. 25.–Budapest, 1978. VI. 12.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa. 1947–51: a miskolci VIZIG-nél dolgozott, 1951–53-ban a Földalatti Vasút Talajmechanikai Laboratóriumának vezetője. 1954–61: a Műegyetemen adjunktus, 1962–67: a Khar-toumi Egyetemen tanszékvezető, 1968-tól haláláig ismét a Műegyetem Vízépítési

Tanszékén oktat. Oktatási munkássága felöleli a vízzel kapcsolatos – szinte minden – szakterületet. Irodalmi munkássága keretében 8 könyv, 9 egyetemi jegyzet és mintegy 60 publikációja jelent meg, igen sok külföldön. Több szakmai tudományos bizottságnak volt tagja. Az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztály elnöke 1974–78 között. (BÖ.é. 1977, VS.n.d. 1979)

SZALAY MIKLÓS (ifj.) (Budapest, 1951. VIII. 3.) okl. mérnök. Mérnöki munkásságát a budapesti VIZIG keretében 1975–77 között mint tervező kezdte, majd 1977-től a VGI ill. a Környezetgazdálkodási Intézetben folytatja. Fő munkaterületei: műszaki hidrológia, regionális vízgyűjtő-fejlesztés, modellvizsgálatok. Mint külső konzulens, bíráló, részt vesz a diplomatervek értékelésében. Több mint 15 szakcikket publikált. A Vitális Sándor n.d. bíráló bizottság tagja. (Pro A. 1990)

SZALONTAI GERGELY (Budapest, 1934. III. 14.) okl. vegyészmérnök. 1957–79: a Fővárosi Fürdőigazgatóság mérnöke, csoportvezetője. 1979-től az OVH ill. KVM, főmunkatársa. 1988-tól az Egészségügyi Minisztériumban dolgozik 2000-ben az OTH-OGYFI vezetője. Főbb munkaterületei: balneotechnika, fürdők hévízhasznosítási, üzemviteli, szabályozási, szakoktatási, statisztikai kérdései, a természetes gyógytényezők minősítési rendszerének fejlesztése, a felszínalatti vizek tulajdonságainak oknyomozó rendszerezése, stb. Szakirodalmi munkásságát (részben társszerzőként) mintegy 30 publikáció jelzi. Az MHT Balneotechnikai Szakosztályának titkára 1971–1991-ig. (VP.e. 1971, Pro A. 1993)

SZATHMÁRY MAGDOLNA (Nyékládháza, 1940. VIII. 25.) okl. gépészmérnök, környezetvédelmi szakmérnök (1976). Szakmai munkásságát a Mecseki Szénbányánál kezdte, mint tervezőmérnök, majd 1975-től a Déldunántúli Vízügyi Igazgatóságon különböző beosztásokban dolgozott. A Vízellátás Csatornázási Osztályt vezette 1988-ig, amíg az Országos Környezet és Természetvédelmi Hivatal és az Országos Vízügyi Hivatal nem egyesült. Ezt követően rövid ideig a Környezetvédelmi Osztály vezetője, majd a Déldunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság környezetvédelmi igazgató helyettese. A környezetvédelmi igazgatás önállóvá válásától 1997-ig a Déldunántúli Környezetvédelmi Felügyelőség igazgatója, majd 1997-től a Környezetvédelmi Minisztérium főosztályvezetője. 1998 január 1-től a Szamaterv Környezetvédelmi Kft. ügyvezetője. 1980-tól kisebb nagyobb megszakításokkal külső oktató a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán. Tevékenyen részt vett a térség tudományos életében az akadémiai munkabizottságok tagjaként, s elsősorban a vízvédelem területén írt mintegy 20–22 publikációval s közel ennyi szakmai előadással. Jelenleg a Magyar Hidrológiai Társaság Baranya megyei szervezetének elnökségi tagja. (Pro A. 1995)

SZÁSZHELYI P. PÁL (Budapest, 1913. VI. 29.–Budapest) okl. mérnök. 1938-ban az ÖH-ban, majd 1941-től a kolozsvári Kultúrmérnöki Hivatalban teljesít szolgálatot. 1941–45: az FM-ben főmérnök. 1945–47-ben a Csongrádi Földhivatal vezetője, 1947–49: az Országos Földhivatal kerületi felügyelője, 1949–52: újra az FM munkatársa, 1952–53-ban az OT osztályvezetője, 1953-tól az OVF ill. OVH

főosztályvezetője, főigazgató-helyettese ill. elnökhelyettese. 1972–76: nyugdíjba meneteléig az Országos Vízügyi Beruházó Vállalat vezérigazgatója. Főbb munkaterületei: öntözés, vízrendezés, a sík- és dombvidéki vízgazdálkodás komplex szemléletének érvényre juttatása, a Tiszalöki Öntözőrendszer kifejlesztése és hasznosítása, a kiskörei beruházás előkészítése, az I. építési ütem megvalósítása és üzembe helyezése. Több mint két évtizeden keresztül a Magyar–Szovjet és a Magyar–Jugoszláv kétoldalú Határvízi Bizottságok magyar delegációjának vezetője ill. helyettes vezetője. Több szakcikke jelent meg, előadásokat tartott a Műegyetemen és a Keszthelyi Mezőgazdasági Akadémián. Társaságunk elnökségének tagja több cikluson keresztül. (Tt. 1986)

SZEBÉNYI LAJOS (Nagykőrös, 1920. V. 13.) geológus, egyetemi doktor (1946), a földtud. kandidátusa (1958). 1939-től 1945-ig tanársegéd, 1945–47: a MÁFI-ban geológus. 1947-től 49-ig a PM munkatársa, majd újra a MÁFI kutatója 1952-ig. Utána a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium főmérnöke, a Földtani Főigazgatóság osztályvezetője. 1958-tól nyugdíjba meneteléig, 1982-ig a MÁFI főosztályvezetője. Fő munka- és kutatási területe a vízföldtan, ezen belül különösen a vízfeltáró (artézi) fúrások, hidrogeológiai feltárások, pannon rétegvizek, hévizek hőkészlete, vízadók vízkészlete, vízutánpótlása, vízmérlege. Közel 50 írása jelent meg nyomtatásban. Nemzetközi szakértői munkáiból (Irán, Nigéria, India) kiemelkedik négyéves kubai kiküldetése. Több tudományos szakbizottság tagja. Az MHT Hidrológiai Szakosztályának 1974–80-ig elnöke. (Pro A. 1978, Tt. 1987)

SZEIFERT GYULA (Miskolc, 1931. VIII. 25.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1965), egyetemi doktor (1968). 1954-ben lép a nyíregyházi VIZIG kötelékébe, ahol mérnök, szakmérnök, osztályvezető, igazgatóhelyettes főmérnök, 1976–85 között igazgató. 1985-től az OVH-ban főosztályvezető-helyettes nyugdíjazásáig (1991). Főbb munkaterületei: vízrendezés, folyószabályozás, vízhasznosítás, árvízvédelem, hidrológia, a nyírségi víztározás elveinek tisztázása, vízrajzi tevékenység korszerűsítése, települések vízi közművesítése, a vízgazdálkodás közgazdasági vonatkozásai. Részt vett a szovjet-magyar határvizekkel foglalkozó bizottság munkájában. Szakirodalmi munkásságát több mint 40 – megjelent, kézirat-cikk, dolgozat jelzi. Előadott a Műszaki Egyetem szakmérnöki kurzusain és a Debreceni Agrártudományi Egyetemen. A Szabolcs-Szatmár megyei Területi Szervezet titkára 1960–64 között, elnöke 1964–68-ig és 1979–84 között. (VP.e. 1962, Pro A. 1977, BÖ.é. 1979)

SZEPESSY JÓZSEF (Budapest, 1929. III. 29.–Budapest, 1993. IV. 6.) okl. mérnök, gazdasági mérnök, egyetemi doktor (1966). 1951–1958: a BME tanársegédje. Ezután a Vízügyi Beruházási Vállalat, majd az Országos Vízügyi Hivatal munkatársa, a budapesti Vízügyi Igazgatóság főmérnöke. 1971-től, nyugdíjba vonulásáig, 1990-ig a VITUKI-ban tudományos főmunkatárs, osztályvezető. Fő munkaterülete a vízzel terhelt földművek, különösen az árvízvédelmi töltések viselkedésének tanulmányozása, szivárgók, szigetelőrétegek tervezése. Részt vett a földgátak méretezési és ellenőrzési rendszerének országos kialakításában. Mintegy 30 tanulmánya je-

lent meg szakfolyóiratokban, kongresszusi kiadványokban, könyvekben. Az MHT Vízépítőipari Szakosztályának haláláig, több cikluson át vezetőségi tagja. (VS.n.d. 1985, 1992, Pro A. 1992)

SZEREDI ISTVÁN (Gyula, 1949. V. 30.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1979). Az 1972–1980 között a VIZITERV tervezője, osztályvezetője, létesítményi főmérnöke. 1990-től az A.W.E. Mérnök-szolgálati Kft. ügyvezető igazgatója. Működésének fő szakterülete a vízenergia hasznosítás és a dinamika. Dinamikai szakértőként területe az energetika és vízgépek átmeneti folyamatai, rezgés, kavitációs diagnosztikája. A vízenergia hasznosítás fejlesztése terén a koncepcionális és rendszer tervezés mellett szakterülete a szerkezettervezés, szervezés, energetikai, hidraulikai, gazdasági és finanszírozási elemzések. Több szakmai bizottság tagja, számos tanulmány, publikáció szerzője. Az MTA Köztisztületének tagja. Társaságunk Vízépítőipari Szakosztályának elnöke 1990–1993 között. (VS.n.d. 1991)

SZESZTAY KÁROLY (Nyírbétek, 1925. VIII. 24.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1955), doktora (1963), c. egyetemi tanár. 1950–54: a Műegyetemen aspiráns, tanársegéd. 1954–71: a VITUKI főmunkatársa, tanácsadója. 1971-től 1977-ig az ENSZ vízgazdálkodási osztályán tanácsadó, 1978–85 között a VGI főmunkatársa. Főbb munkaterületei: vízjárás-előrejelzés, párolgási kérdések, vízháztartási mérlegek, vízigények előrejelzése, árvízkarok csökkentése a fejlődő országokban, vízgyűjtőterületek fejlesztése, vízügyi infrastruktúrák nemzetközi áttekintése stb. Több hazai és külföldi szakmai egyesület,

bizottság tagja, elnöke. Szakirodalmi munkássága keretében számos cikk, tanulmány, beszámoló jelent meg, köztük a „Hidrológia” című kétkötetes tankönyv. 1975-ben Eötvös Loránd-díjat kapott. Az MHT nagyrendezvények aktív résztvevője. A Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály titkára 1955–58 között. (VP.e. 1952, BÖ.é. 1962, VP.d. 1971, VS.n.d. 1993, Tt. 1994)

SZÉKELY MIKLÓS (Püspökladány, 1894. V. 28.–Budapest, 1987. XI. 23.) jogtudományi doktor. A Belügyminisztérium törvény-előkészítő osztályán egészségügyi és szociálpolitikai kérdésekkel foglalkozott. 1944-ben illegalitásba kényszerült, a háború után a Népjóléti Minisztériumban államtitkár. az 1950-es években kitelepítettek, majd rehabilitáltak. Mint az Országos Gyógyfürdőügyi Igazgatóság igazgatóhelyettese vonult nyugdíjba. Már 1946-ban szorgalmazta a dolgozók széles körű üdültetését. Részt vett az állami szanatóriumi hálózat megszervezésében. A gyógyfürdőügyi szakigazgatás jeles képviselője volt. Több nemzetközi fürdőügyi szervezetben képviselte hazánkat. Számos hosszabb terjedelmű írásával, rendelettervezet kidolgozásával szolgálta a hazai fürdőügy fejlesztését. (Társaságunk Balneotechnikai Szakosztályának aktív tagja, vezetőségének támogatója. (DZ.e. 1963)

SZÉL SÁNDOR (Budapest, 1964. IX. 1.) okl. mérnök (1988), mezőgazdasági vízépítési szakmérnök. Szakmai munkássága a VITUKI-hoz ill. jogutód szervezeteihez kötődik. 1988-ban kezd dolgozni, jelenleg a VITUKI Consult Rt. Víz és Környezetgazdálkodási Informatikai osztályának vezetője. Mérnöki tevékenysége a

vízgazdálkodás és a vízminőség szabályozás matematikai modellezéséhez (Balaton-kutatások) és a matematikai elemzések (Duna vízjárása) témaköréhez kapcsolódik. Időszakosan résztvett a felsőoktatás munkájában (BME, ELTE, Bajai Műszaki Főiskola). Számos kutatási és zárójelentés összeállítója, mintegy 25 publikáció szerzője. Az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztályának tagja, 1993–97 között titkára. (VS.n.d. 1996)

SZÉPFALUSI JÓZSEF (Szeged, 1927. II. 12.) okl. középiskolai tanár, okl. mezőgazdasági mérnök (1976), szakmérnök, egyetemi doktor (1973). 1957-ig műhelyoktató, majd tanár, 1957-től a Szegedi VIZIG munkatársa, technikus, csoport-, osztályvezetője 1988-ig, nyugdíjba menetelég. Nyugdíjasként tolmács, műfordító, bel- és külföldi idegenvezető. Tanárként kémiát és fizikát tanít. A vízügy területén a VIZIG mezőgazdasági vízhasznosításhoz, majd a környezetvédelemhez kapcsolódó laboratóriumát vezette, majd osztályvezetőként az Alsó-Tiszavidék víz-, később környezetvédelmét szervezte, irányította állami és társadalmi szervezetekben. Részt vesz a környezetvédelmi propagandában, vízvédelmi kárelhárításban. A jugoszláv és román határvízi albizottság összekötője volt. Írásai a víz- és környezetvédelem témájában jelentek meg. Számos szakmai bizottság tagja. Hosszú ideig a MTESZ Csongrád megyei Elnökség tagja, két MTA bizottságban végzett munkát 1988-ig. (MTESZ.d. 1981)

SZIGYÁRTÓ ZOLTÁN (Budapest, 1926. II. 9.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1958), doktora (1982), c. egyetemi tanár (1986). 1949–52: a Vízépítési Tanszék

demonstrátora, tanársegédje, 1952–55: aspiráns, 1955-től nyugdíjba menetelég, 1986-ig a VITUKI-ban kutató, műszaki titkár, osztályvezető, tanácsadó. Fő munka- és kutatási területei: mezőgazdasági vízgazdálkodás, hidrológia, hidraulika, statisztikus törvényszerűségek a csapadék évi járásban, a vízrajzi munka felügyelete, vízhozam-hullámképek számítása valószínűségelmélet alapon stb. Szakirodalmi munkásságát több mint 150 publikáció dokumentálja, amiből könyv, önálló kiadvány 11. Mint meghívott, részt vesz a Műegyetem oktató munkájában. Több hazai szakmai bizottság tagja, elnöke. Mint egyetemi hallgató kapcsolódott be Társaságunk munkájába, s azóta is a társasági munka egyik motorja. A Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály titkára 1958–71 között, 1980–90 között a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály elnöke. A Társasági Díjak Bírálóbizottságának és a Kitüntetések Bizottságának több cikluson keresztül napjainkig elnöke. (VP.e. 1958, PJ. e. 1964, BÖ.é 1977, VP.d. 1982, Tt. 1995)

SZILÁGYI GYULA (Marosújvár, 1888. XII. 15.–Budapest, 1970. II. 10.) okl. mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (1952). 1913-ban lép állami szolgálatba a Balatoni Kikötők Felügyelőségén, 1926–38: a Vízépítési Tanszék adjunktusa. 1938–42-ben az FM-ben szolgál, 1943–46 között az ÖH elnökhelyettese, 1946–52-ig a Vízépítési Tanszéken egyetemi tanár, majd 1952–57: a VITUKI osztályvezetője. 1957-től nyugdíjba menetelég, 1959-ig ismét egyetemi tanár. Fő munkaterületei: hidrológiai statisztika, öntözés, talajtan, csatornázás, víztisztítás, szennyvízöntözés, folyamszabályozás, cső- és csáposkutak,

csatornák szivárgása, vízi közlekedés fejlesztése, nagy létesítmények tervezése stb. A hidrológiai statisztika tudományának hazai úttörője volt. Szakirodalmi munkássága keretében számos publikációja jelent meg, több évig a Vízügyi Közlemények szerkesztője. 1931–32-ben a Harvard Egyetem ösztöndíjasaként egészségügyi mérnökképzésben vett részt. Az MHT vezetésében aktív szerepet vállalt. (Tt. 1961)

SZILÁGYI MIHÁLY (Budapest, 1951. IV. 27.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1987). Mérnöki pályafutása 1975-től, a diploma megszerzésétől a Fővárosi Csatornázási Művekhez kötődött, ahol beosztott mérnöktől a műszaki vezérigazgató-helyettes beosztásig végigjárta a különböző posztokat (csoportvezető, osztályvezető, főosztályvezető, főmérnök). Működésének fő szakterületei: kommunális és ipari szennyvíztisztítás, szennyvíziszapok kezelése, elhelyezése, hasznosítása, továbbá a fővárosi csatornamű üzemeltetése (hálózat, átemelő telepek, szennyvíztisztító telepek stb.). Részt vett a mérnöktovábbképzésben, mint oktató. Több mint 30 szakcikke és oktatási programja jelent meg. A Társaság Szennyvíz Szakosztályának titkára 1985–93 között, s a Csatornázási és Szennyvíztisztítási Szakosztály elnöke 1999-től. (Pro A. 1991)

SZILÁRD GYÖRGY (Budapest, 1939. III. 18.) okl. mezőgazdasági mérnök, mezőgazdasági, vízgazdálkodási szakmérnök (1965). 1968-ban egyetemi doktor, c. egyetemi docens. Szakmai munkásságát a Hosszúhegyi Állami Gazdaságban kezdi (1960), majd az FM (MÉM) Tiszavidék Mezőgazdaságfejlesztési Irodájának osztályvezetője (1966). 1976-tól az OVH Víz-

rendezési, Vízhasznosítási és Társulati Főosztály főosztályvezető-helyettese, majd 1988-tól a KVM, 1990-től az OVF főosztályvezetője. Mérnöki tevékenységét a mezőgazdasági vízhasznosítás, vízrendezés és a víziközmű területén fejti ki. Több mint 75 publikációja jelent meg. Az MHT-ban a Mezőgazdasági, Vízgazdálkodási Szakosztály munkájában vesz részt. (Pro A. 1994)

SZILVÁSSY ZOLTÁN (Budapest, 1925. X. 24.) okl. mérnök (1951). 1951–54 között az ÉTI tud. munkatársa, 1954–61-ben a VIZITERV irányító tervezője, 1961–87-ben a VITUKI tud. főmunkatársa, műsz.-gazd. tanácsadója. Munkássága a szerkezetvizsgálatok, szerkezettervezés és az árvízvédelmi töltések állapotvizsgálata területére terjed ki. (Metroépítési, Keleti főcsat., Bős-Nagymaros stb.) Korának valamennyi nagy árvízvédekezésének szakértői résztvevője. Mintegy 40 publikációja jelent meg. A vízügyi szolgálat hivatalos angol nyelvű tolmácsa. Számtalan cikk és tanulmány, valamint szakkönyv (9 db) szakavatott angol nyelvű fordítását végezte. Több évet töltött ENSZ szakértőként Laoszban. 1954-től résztvesz a Hidrológiai Közöny szerkesztésében. (Pro A. 2000)

SZINAY MIKLÓS (Budapest, 1937. VII. 12.) okl. mérnök (1962), vízrendező és öntöző szakmérnök, egyetemi doktor (1981). 1955–57-ben a MÉLYÉPTERV alkalmazottja, majd egyetemi hallgató. 1962-től a Vízügyi Építő Vállalat kivitelezési munkáinak egyik irányítója, majd az igazgató műszaki titkára. 1970-től a MÉLYÉPTERV, 1977-től a VITUKI munkatársa, 1987-től a TAURUS dolgozója. 1993-tól

vállalkozó magánmérnök, szakértő. Több éven keresztül külföldön végez munkát. Több egyetem kutató munkájának résztvevője. Mintegy 100 publikációja – részben idegen nyelven – jelent meg. Hét éven keresztül a Mg. Vízgazdálkodási Szakosztály vezetőségi tagja, gyakori szakelőadója, elsősorban a meliozáció, a hígtrágya- és szennyvízöntözés témakörökben. (Pro A. 1997)

SZIRÁKI ISTVÁN (Szeged, 1911.) orvos, belgyógyász szakorvos (1937), reuma szakorvos (1955). 1932–34-ben a szegedi egyetemen, 1935–36-ban a Rusznyák Klinikán gyakornok, 1937–38-ban Maroslelén községi orvos, 1939-től 1947-ig honvédorvos, 1946–47-ben a szegedi 3. Honvédkórház parancsnoka. 1948–52: bányakerületi főorvos, SZTK felülvizsgáló főorvos. 1953-tól 1983-ig a hévízi SZOT szanatórium igazgató főorvosa. Főbb munkaterületei: fiatalok egészségügyi vizsgálata, bányák és bányászok egészségügyi vizsgálata, balneológia, reumatológia, vízgógyászat stb. Több tudományos cikket írt, nyolc külföldi országban tartott szakelőadást. Számos magyar és külföldi szakegylet és társaság tagja. (DZ.c. 1964)

SZLABÓCZKY PÁL (Miskolc, 1940. I. 24.) okl. bányamérnök, okl. mérnökgeológus szakmérnök. 1964–67-ben a miskolci VIZIG-nél, 1967–69-ben a MEZOBER-nél, 1969–83-ban az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalatnál, 1983-tól a Kelet-magyarországi Vízügyi Tervező Vállalatnál, 1988–96-ban a MÉLYÉPTERV-nél dolgozott. 1996-tól nyugdíjas szakértő. Főbb munkaterületei: hidrológia, műszaki földtan, ivóvízbeszerzés, környezetvédelem, hulladék-elhelyezés, építőanyag-kuta-

tás, bányászati geomechanika, tájegységek szerkezetana és ősföldrajza stb. Mintegy 80 publikációja jelent meg, közte a „Borsod és Környéke Vízföldtani Atlasz és Magyarázó” és az „Új, korszerű geológiai kutatási módszerek a mélyépítésben I–II–III.” c. kiadványok. A Hidrogeológiai Szakosztály titkára 1986–90 között. A Miskolci Területi Szervezet Hidrogeológiai Szakosztályának elnöke több cikluson keresztül. Az MHT Kitüntetések Bizottságának tagja 1993–1999-ig. (Pro A. 1978)

SZLÁVIK LAJOS (Pestszenterzsébet, 1947. III. 14.) okl. hidrológus-mérnök (1970), vízkészlet-gazdálkodási és hidrológiai szakmérnök (1978), egyetemi doktor (1982), PhD (1997), EURO mérnök (1999). 1970–74 között a nyíregyházi VIZIG mérnöke, 1974–84-ben a gyulai VIZIG osztályvezetője, 1985–91-ben a nyíregyházi VIZIG igazgatója. 1993–95-ben Baján Főiskolai igazgató. 1995–98-ban az OVF főigazgató-helyettese, 1999-től a VITUKI tudományos tanácsadója. 1994-től a bajai Főiskola vízrendezés-vízhasznosítás tanszékének vezetője, főiskolai docens; 1998-tól főiskolai tanár. Főbb szakterületei: árvízi hidrológia, árvízvédelem, vízraj, vízügyi informatikai alkalmazásfejlesztések, komplex vízgazdálkodásfejlesztés. Jelentős szerepe volt az árvízi szükségtározás módszerének kidolgozásában és a Körös-völgyben történő alkalmazásában. Munkásságának eredményeit több mint 70 publikációja tartalmazza. (Pro. A. 1977, VS.n.d. 1985, 1997, 1999, Sch.F.é. 1992, BÖ.é. 1999)

SZOLNOKY CSABA (Kolozsvár, 1932. I. 5.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1979). 1954-től a Műegyetem I. Vízépítési,

későbbi nevén Vízgazdálkodási Tanszékének tanársegédje, kutatómérnöke, adjunktusa, majd az önállósult Vízellátás-Csatornázás Tanszék docense, 1994–96-ban vezetője. 1999-től az Építőmérnöki kar tud. tanácsadója. Főbb oktatási és kutatási területei: vízellátás, csatornázás, hidraulika, víztisztítás, környezetvédelem, talajvízszint-süllyesztés, vízminőség-védelem, a Paksi Atomerőmű hűtővízellátása és vízminőségi kihatásai (c. kutatási munkáját az MTA vívdíjjal ismerte el) stb. Sokat tett a vízellátási-csatornázás önálló szakterületének megteremtéséért és fejlesztéséért. Szakirodalmi munkásságát több mint 100 kutatási jelentés, szakvélemény, mintegy 150 szakkikk jelzi, melyek közül néhány idegen nyelven is megjelent. (VP.e. 1961, MTESZ.d. 1983, Pro A. 1994)

SZONTAGH TAMÁS (Ózd, 1851. IV. 13.–Budapest, 1936. I. 30.) geológus, egyetemi doktor. 1882–86: tanársegéd, 1886–89-ben a Magyarhoni Földtani Társulat másodtitkára és a Földtani Közlöny szerkesztője. 1889-ben a Földtani Intézet szolgálatába lép, ahol geológus, főgeológus, aligazgató. 1924-ben igazgató címmel megy nyugdíjba. Fő munkaterületei: Zólyom megye közetei, geológiai térképezések, a Milleneumi Kiállítás földtani része, a MÁFI új székházának építés és múzeumának kialakítása, a Fertő-tó hidrológiai és agrogeológiai kérdései, a máramarosi sóbányák víztelenítése, budai várhegyi alagút vízmentesítése, artézi kutak, a bakonyi vörösföldben a bauxit felfedezése. Több mint 40 szakmai cikke, tanulmánya jelent meg. 1892–93: tanulmány- és gyűjtőutat tett több európai országban. A párizsi világkiállítások (1900) megszervezte a magyar földtani-bányászati részt. Kora minden nevesebb

magyar természettudomány társaságának vezetőségi tagja. (Tt. 1930)

SZÓKE MIKLÓS (Szombathely, 1936. V. 17.–Szombathely, 1987. XI. 18.) okl. gépészmérnök, vízgépész szakmérnök, 1954–59 között a Szombathelyi Gázmű Vállalat munkatársa, 1959-től a Szombathelyi Városi Tanács csoportvezető mérnöke, majd 1962–81: a Vas Megyei Vízmű Vállalat igazgatóhelyettes főmérnöke. 1981-től a Szövetkezeti Tervező, Kivitelező és Üzemszervezési Vállalat Vas megyei Irodavezetője. Főbb munkaterületei: gázművi beruházások, városfejlesztési koncepciók és tervek, kisvárosok és falusi települések vízellátása, szövetkezeti tervezések és beruházások. Az MHT területi rendezvényeinek szakmai szervezője, előadója. (Pro A. 1981)

SZÖLLŐSI-NAGY ANDRÁS (Budapest, 1949. V. 22.) okl. mérnök, a műszaki tudomány kandidátusa (1989), doktora (1992). 1972–74: a VITUKI mérnöke, 1974–76: a laxenburgi Nemzetközi Alkalmazott Rendszerelemzési Intézet kutatója, 1977: IBM munkatársa. 1981–85: vendégprofesszor Svédországban, Bangkokban, Kanadában. 1985–89: a VITUKI főigazgató-helyettese. 1989-től az UNESCO Víz tudományi Részlegének igazgatója. Kutatási területe: real-time előrejelzés, vízgazdálkodási rendszerek optimális szabályozása, sztohasztikus irányításelemlet. Több mint 100 tudományos közleménye és 3 könyve jelent meg. A Hidrológiai Közlönynek főszerkesztője 1986–89 között. (Pro A. 1979)

TAKÁCS LAJOS (Gyula, 1923. IX. 23.) okl. mérnök. 1939–44: nyomdász, 1944-től a gyulai Államépítészeti Hivatalnál munka-

vezető, útbiztos, 1954–57: a megyei Légtalmi Parancsnokság munkatársa. 1957-től a gyulai VIZIG mérnöke, csoportvezetője. Egyidejűleg 1964–66 között a Gyulai Városi Vízközmű Társulat műszaki vezetője, építésének irányítója. 1966-tól nyugdíjba meneteléig, 1982-ig igazgatója. Főbb munkaterületei: ár- és belvízvédelem, magyarromán közös érdekű belvízvédelmi művek, társulatok szervezése, szivattyútelepek korszerűsítése, gátrendszerek erősítése, árvízi szükségeltározók építése, hidrológiai észlelőhálózat fejlesztése, a békési és a körösladányi duzzasztó építése, üzemi vízrendezés, komplex melioráció, a VIZIG működési feltételeinek fejlesztése, a Hosszúfoki Vízügytörténeti Kiállítás alapítása. Jelentős tevékenységet fejtett ki a Körösök árvizeinek kivédésében, a védekezés-irányításban. Több cikke jelent meg, többek között a Vízügyi Közleményekben. 1967–84 között az MHT Békés megyei Szervezetének elnöke. (VP.d. 1975, Tt. 1987)

TAKÁCS SÁNDOR (Karcag, 1931. II. 3.) orvos (1955), közegészségtan, járványtan szakorvos (1961), az orvostudomány kandidátusa (1970), doktora (1985), c. egyetemi tanár (1988). 1955-től körzeti orvos, majd közegészségügyi felügyelő. 1961-től közegészségügyi osztályvezető, 1974-től a Borsod megyei KÖJÁL igazgatója. 1992-től az Országos Népegészségügyi Központban működik. Kutatási területe: a környezetminőség és az ember egészségének összefüggése, a környezetszennyezés kóros szerepe az idült nem fertőző betegségek keletkezésében. Óraadó a Miskolci Egyetemen, előadó az Egészségügyi Főiskolán. 4 könyve, és 170 hazai és külföldi szaklapban megjelent közleménye fémjelzi szakirodalmi munkásságát, melyekben kiemel-

ten foglalkozik a mikroelemek emberi szervezetében játszott szerepével a toxikus fémek hatásmechanizmusával. Az MHT Borsod megyei Területi Szervezetének több cikluson át alelnöke, rendezvények előadója, a Hidrológiai Közlönynek egy cikluson át szerkesztőbizottsági tagja. (Pro A. 1993)

TAKÁTS TAMÁS (Komádi, 1932. XI. 26.) okl. agrármérnök (1967), egyetemi doktor (1967), c. egyetemi docens, 1958–79 között a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Termőhelyismerettani Tanszékén az MTA Kutatócsoportjában dolgozott. 1979-től 93-ig a győri VIZIG Fertő-tavi Kutatóállomását vezette. Mint kutató a talajba került herbicidek és a talajban élő mikrometeorológiai és vízminőségi rendszerének vizsgálatával foglalkozott. Mint nyugdíjas szakértőként tevékenykedik. Mintegy 60 írása jelent meg ill. öltött testet tanulmányban és kutatási jelentésben. 1990-ben a Társaság Soproni Területi Szervezetének elnökévé választották, mely tisztelet 1996-ig töltötte be. A Hidrológiai Tájékoztató Szerkesztőbizottságának tagja. (Pro A. 1999)

TAMÁS GIZELLA (Budapest, 1926. XII. 21.–Budapest, 1975. VIII. 19.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1949). 1949–50: az ELTE gyakornoka, majd 1949-től haláláig, 1975-ig a Tihanyi Biológiai Kutatóintézet munkatársa. Fő munkaterülete a hidrobiológia, ezen belül az algológia. Sokat foglalkozott a Balaton vízi biocoenosis tanulmányozásával. Szakterületéről 50 publikációja jelent meg magyar és idegen nyelven. A Hidrobiológus Napok aktív résztvevője. (Vp.e. 1952)

TARJÁN LEVENTE (Baja, 1941. III. 16.) okl. fölmérő üzemmérnök (1964). Munkás-

sága 1964-től a bajai Tóth Kálmán Gimnázium és Vízügyi Szakközépiskola keretében zajlott. 12 évig volt felelős vezetője a műszaki szakképzésnek. 16 évig látta el a vízügyi szakközépiskolák országos szakfelügyelői, illetve szaktanácsadói feladatát. 1993-tól az iskola igazgatója. Pályakezdésétől résztvesz a vízügyi szakképzés alapdokumentumainak kidolgozásában. A Társaság Bajai Csoportjának alapító, majd vezetőségi tagja. Az Ifjúsági Bizottság elnökeként elsősorban a pályakezdő szakemberek és hallgatók társasági munkába való bevonásában szerzett maradandó eredményeket. (Pro A. 1995)

TARJÁN TIBOR (Weistrach, 1945. IV. 30.) okl. vegyészmérnök, okl. szakmérnök, egyetemi doktor (1981), euromérnök (2000). 1969-ben a Gyógyszerkutató Intézetben dolgozik, majd 1970-től a MÉLYÉPTELV technológus tervezője, irányító tervezője. Fő munkaterülete: víztisztító művek technológiai tervezése (Nyugat-Nógrád Térségi Vízmű vas- és mangántalanítása, Észak-szabolcsi Regionális Vízmű gáz- és vastalanítása, Fővárosi Vízművek I. sz. Víztisztító Gyáregység rekonstrukciója és bővítése stb.) uszodák, strandfürdők, ipari üzemek víztechnológiája. 1994-től az OVH főtanácsosa, hol munkaterülete a vízminőség és vízkezelési kérdések, továbbá a vízminőségi kárelhárítás. Két szabadalmat, és mintegy 20 szakdolgozatot készített, részt vett szabványok és műszaki irányelvek elkészítésében. MTESZ egyesületi műszaki szakértő. 1977–96 között a Vízkémia és Víztechnológiai Szakosztály titkára, 1996-tól elnöke. (Pro A. 1988, VS.n.d. 1994)

TAVY LAJOS (Zalatna, 1885. XII. 27.–Budapest, 1970. XII. 19.) okl. mérnök. 1908-ban a kassai Kultúrmérnöki Hivatalnál kezdi állami szolgálatát, majd 1910–14: a Kulpa Szabályozási Kirendeltségén dolgozik, mely után 1929-ig a csepeli Vármentes Kikötő építésén tevékenykedik. Ezt követően a székesfehérvári Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa, 1935–36-ban a győri hivatal vezetője. 1936–45-ig, nyugdíjba meneteléig az FM-ben szolgált, 1942–45 között a Kultúrmérnöki Osztály vezetője. Nyugdíjasként 1968-ig tovább dolgozott a győri VIZIG-nél. Főbb munkaterületei: Kulpa-rendezés, Soroksári-Duna-ág szabályozása, a Váli- és Gaja-völgy rendezés, Velencei-tó környékének telepítési feltételei, a nyúli vízmosáskötő gátak, a vízmesteriskola vezetése stb. Szakirodalmi publikációi a Vízügyi Közleményekben jelentek meg. (Tt. 1967)

TAXNER ERNŐNÉ (Budapest, 1943. VII. 21.–Budapest, 1999. X. 13.) okl. üzemmérnök, okl. irányítói értékelmező. Munkásságát a VITUKI-ban, a budapesti VIZIG-en, az OVH-ben a KVM-ben végezte, majd az OVF-ben dolgozik. 1969-től vízellátási és csatornázási, ezen belül ipari vízgazdálkodási szakterületen működik, mint előadó, főelőadó, főmunkatárs. 1991-től a Környezetvédelmi Minisztériumban miniszteri titkár, fősztályvezető-helyettes, a tárca ipari hidrotechnológusa. Aktívan részt vett az ipari hidrotechnológus-képzés megszervezésében és oktatásában, az MHT és MTESZ társasági munka egyik tevékeny aktivistája. 1986–1993-ig az Ipari Vízgazdálkodási Szakosztály alapító titkára, 1996-tól haláláig a MHT főtitkár-helyettese. (Pro A. 1992.)

THYLL SZILÁRD (Érsekújvár, 1934. X. 27.) okl. mezőgazdasági mérnök, egyetemi doktor (1967), okl. vízgazdálkodási szakmérnök (1971), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1985). 1959–60-ban a Szolnoki Cukorgyárban, 1960–61-ben a Szolnok megyei TSZ Beruházási Irodában műszaki ellenőr, 1961–63: Nyíregyházán öntözési felügyelő. 1963-tól a Debreceni Agrártudományi Egyetem adjunktusa, 1973-tól az Egyetem Szarvasi Főiskolai Karán docens, főiskolai tanár. 1992-től egyetemi tanár, 1976–94 tanszékvezető. 1994–1999-ben az Egyetem Mezőgazdaságtudományi karán a Víz és Környezetgazdálkodási Tanszék vezetője. Főbb munka-, ill. kutatási területei: öntöző telepek tereprendezése, komplex vízgazdálkodás, vízrendezés, talaj csővezetés, vízgazdálkodási beavatkozások környezeti hatása. 9 könyv, 10 egyetemi–főiskolai jegyzet, több mint 80 egyéb publikáció jelzi irodalmi munkásságát. Előadásokat tartott hazai és külföldi tudományos rendezvényeken, a Műegyetemen és mérnöki továbbképző tanfolyamokon, a Debreceni Egyetem Környezetgazdálkodási-Környezetvédelmi Szakmérnöki Szak vezetője. Több szakmai bizottságnak volt és jelenleg is tagja. Korábban a Békés megyei Területi Szervezet vezetőségének tagja, 1990-ben a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály vezetőségi tagjának választották. (Pro A. 1980)

TILESCH GYÖRGY (Turócnémeti, 1914. V. 9.) okl. erdőmérnök. 1938–45-ben magán-erdőgazdaságokban, majd a honvédség erdészetében dolgozik. 1946–52: állami erdőgazdaságokban, 1953–56: a Pécsi Tervező Vállalatnál tervező. 1956-tól 60-ig földmérő, 1961–69: a Baranya

Megyei Tanácsi Tervező Vállalat osztályvezetője, 1970–74: – nyugdíjba meneteléig – az Építőgazdasági Szervező Intézet főmunkatársa. Főbb tevékenysége területe: erdőgazdálkodás és erdőrendezés, geodéziai munkák, csapadékvizek felhasználása, baranyai vízgyűjtők, Pécs ipari vízellátása (VP.e. 1954)

TIMÁR MÁTYÁS (Budapest, 1932. IX. 28.) okl. vegyész-mérnök, okl. szakmérnök (1967). 1957–62-ig a gumiiparban, ill. a műanyagiparban dolgozott. 1962-től a Fővárosi Vízművek laboratóriumvezetője. 1968–70-ben a Tatabányai Szénbányák (VIDUS) főtechnológusa, 1970–74: a MÉLYÉPTERV irányító tervezője, majd a váci Regionális Vízmű csoportvezetője. Fő munkaterülete az ivóvizek minőségével kapcsolatos vegyész-mérnöki teendők ellátása, mind a tervezés, mind az üzemeltetés területén. A Komárom megyei Területi Szervezet titkára 1969–71-ben, majd a váci DMRV üzemi csoport titkára 1975–90 között. (Pro A. 1985)

TISZAY JÓZSEF (Jászkisér, 1949. I. 15.) villamosmérnök (1970), okl. mérnök (1983), gazdasági mérnök. 1970–73 között Jászberényben a Hűtőgépgyárban dolgozik, majd 1973-tól a Szolnoki VIZIG Kiskörei Szakmérnökségének üzemelési részlegvezetője, 1979-től a szakmérnökség vezetője. Munkássága az árvízvédelmi művek, a síkvidéki vízrendezési művek és szivattyútelepek, a Tisza-tó létesítményei, vízhasznosítási művek üzemeltetése és fenntartása, valamint az ezekhez kapcsolódó hatásvizsgálatok, valamint a fejlesztési kérdésekhez kapcsolódnak, továbbá a Kiskörei Vízlépcső különböző munkáihoz (üzemeltetés, üzemvitel, üzemirányítás)

kérdésköréhez kötődnek. Mintegy negyed százada irányítja a magyar és külföldi szakemberek látogatásának programjait, vezeti a látogatók tanulmányi programjait, köztük a Társaság tanulmányi kirándulásait. (Pro A. 1999)

TOÓKOS ILDIKÓ (Makó, 1930. VIII. 7.) okl. vegyész, egyetemi doktor (1970). 1953–54: a MÁFI-ban analitikus vegyész, 1954-től 1987-ig, nyugdíjba vonulásáig a VITUKI munkatársa, laboratóriumának vezetője, majd tudományos főmunkatársa. Fő szakterülete a különböző ipari és házi szennyvizek tisztítás-technológiájának kutatása-fejlesztése, és az új eredmények gyakorlati alkalmazásában való részvétel. Nyugdíjba vonulása után szakértői tevékenységét tovább folytatja. Gyakran meghívott előadó a felsőfokú oktatásban, továbbképző tanfolyamokon, nemzetközi szimpóziumokon. Szakterületének kelet-európai kutatói közül elsőként szerepelt szakmai „Who is who?” kiadványában. Több mint 60 publikációja jelent meg, jelentős részük külföldi szaklapokban. A Csatornázási és Szennyvíztisztítási, valamint az Ipari Környezet és Vízgazdálkodási Szakosztályának aktív tagja. (VP.n.d. 1980)

TÓTH ISTVÁN okl. vegyész. 1950-től 1963-ig az Országos Közegészségügyi Intézet, majd az MTA Mikrobiológiai Kutatócsoportjának munkatársa. Fő munkaterületei felszíni víz- és szennyvízvizsgálatok, szennyvízöntözés, algás szennyvíztisztítás. 1953–55-ben részt vett a hazai felszíni vizek rendszeres vizsgálatának megszervezésében. 1966-ban Svédországba költözött és ott a Környezetvédelmi Szolgálatnál dolgozik. (VP.e. 1955)

TÓTH JÓZSEF (Debrecen, 1932. IV. 17.) okl. vegyész. 1956-tól 1959-ig a debreceni Mezőgazdasági Minőségvizsgáló Intézet vegyésze. 1959-től a debreceni VIZIG laboratórium-, majd 1964-től ugyanott a Vízgazdálkodási és Víztisztítás-védelmi Osztály vezetője. 1989–91-ben a Környezetvédelmi Felügyelőség osztályvezetője. Főbb munkaterületei: vizek vizsgálata és tisztítása, szennyvizek tisztítása és hasznosítása, élővizek terhelhetősége, szennyvízöntözés, halastavak termelőképességének fokozása, szennyvizek tisztítása algákkal stb. Szakirodalmi munkásságát az említett munkaterületekhez kapcsolódó, több mint 10 publikációja jelzi. 1964–90 között a Hajdú-Bihar megyei Területi Szervezet titkára. (VP.e. 1974, Pro A. 1980)

TÓTH LÁSZLÓ (Mezőörs, 1944. I. 25.) okl. mérnök (1967), egyetemi doktor (1985). Szakmai munkássága 1967-től a MÉLYÉPTELVÉZ-hez kötődik, jelenleg a MÉLYÉPTELVÉZ Komplex Mérnöki Rt. elnök-vezérigazgatója. A több mint 30 éves mérnöki tevékenységét a vízellátáshoz és a szennyvíztisztításhoz kapcsolódó mély- és magasépítési szerkezettervezés területén fejeti ki. Számos országos tervpályázat eredményes résztvevője, 12 szabadalom kidolgozásának részese. Szaklapokban mintegy 30 publikációja jelent meg. A Társaság Vízépítési Szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1999)

TÓTH LÁSZLÓ (Tiszásas, 1930. V. 14.) okl. agromérnök, egyetemi doktor. 1950-től állami gazdaságban, 1959-től termelőszövetkezetben dolgozott, aktív munkásságának 25 évét – nyugdíjazásáig – Kecskeméten töltötte. Az 1960-as években kapcsolódott be a kecskeméti szennyvíz-

hasznosítás munkálataiba. Közreműködött a hasznosító telep létrehozásában, irányította annak beüzemelését, működését, az ott folyó kutatásokat. Több cikket, ismertetőt írt a telep működéséről, eredményeiről, a szennyvizek és iszapok mezőgazdasági elhelyezéséről. Több szakbizottság tagja, igazságügyi szakértő. (Pro A. 1987)

TÓTH MIHÁLY (Hajdúdorog, 1924. XI. 5.–Debrecen, 1989. XI. 23.) okl. mezőgazda, a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1955), doktora (1970). A mezőgazdasági akadémia elvégzése után az akadémiai tangazdaságban gyakornok. 1950-ben adjunktus, 1957-ben docens, majd 1965-ben egyetemi tanár, végig a Debreceni Agrártudományi Egyetemen, ahonnan 1983-ban ment nyugdíjba. 1966–69: az FM-ben a Kutatási Főosztály vezetője. Fő munkaterülete az ökonómia és a mezőgazdasági üzemszervezés volt, az élethivatásának tekintett oktató munkássága mellett. Nevéhez fűződik az agrárközgazdász, majd az üzemszervező agrármérnök-képzés kialakítása, annak fejlesztése. Aktív tevékenységet fejtett ki a hazai és nemzetközi tudományos életben, több szakmai bizottság vezetője, tagja volt. Az MHT Vízrendezési, Árvízmentesítési és Öntözési Szakosztály elnöke 1971–74-ig, majd a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály elnöke 1974–77 között. (Pro A. 1979)

TÓTH SÁNDOR (Budapest, 1947. IV. 10.) okl. mérnök, környezetvédelmi menedzser (1992). 1972–74: a Műegyetem vízépítési laboratóriumában tudományos s. munkatárs, 1974-től a budapesti VIZIG mérnöke. 1979-től az OVH, a KVM ill. a KHVM munkatársa, főmunkatársa, minisz-

tériumi tanácsosa. 1996–99 között a CH2M Hill Kft. igazgatója, majd üzletágvezetője. 1999 után magánszakértő. Munkaterülete először laboratóriumi modellkísérletek voltak, majd 1996-ig az árvízvédelem képezte fő működési területét, az Országos Műszaki Irányító Törzs vezetőhelyettese. Állandó résztvevője volt a magyar–román vízügyi vegyesbizottsági tárgyalásoknak mint titkár, majd meghatalmazott helyettes. Az MHT Árvíz- és Belvízvédelmi Szakosztályának titkára 1988–1993 között. (Pro A. 1991)

TÖLG ISTVÁN (Budapest, 1932. VIII. 2.) okl. agrármérnök. 1956-ban a Tatai Halgazdaságban dolgozik. 1956–62: MTA Biológiai Kutatóintézet, Tihany tudományos munkatársa, 1962–70: FM-ben tevékenykedik, 1970-től 1992-ig nyugdíjba meneteleg a Temperáltvízű Halszaporító Gazdaság (Százhalombatta) igazgatója. Fő szakterülete a limnológia, halbiológia, halgazdaság. Termékeny szakíró, 9 könyve jelent meg Magyarországon és külföldön, ezenkívül többszáz szakkikket, tanulmányt, ismeretterjesztő írást publikált szaklapokban és a sajtóban. A Hidrobiológus napok aktív résztvevője, előadója. (VP.e. 1962, Pro A. 1978)

TÖRÖK IMRE GYÖRGY (Szeged, 1940. III. 2.) okl. erdőmérnök (1963), okl. mezőgazdasági, vízgazdálkodási szakmérnök (1971), okl. euomérnök (1995), vízgazdálkodási szakértő. Vízügyi szakmai munkásságát 1966-ban az Alsó-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatóságon kezdte, 1968–1974 között főépítésvezető, ill. szakaszmérnök, 1974–1991 között szakágazati főosztályvezető-helyettes, árvízvédelmi és folyam-szabályozási osztályvezető. 1991-től mű-

szaki igazgatóhelyettes főmérnök, idő közben 1978–1980 Irakban az öntözési minisztériumban szakértő. Pályafutása során vízépítési tervezés, kivitelezés, üzemeltetés, a távlati tervezés és kutatás, nemzetközi kapcsolatok, s különösképpen vízkár és környezeti kárelhárítási feladatokat látott el, közöttük nevezetes árvízvédekezések (1970, 1975, 1999, 2000). Számos hazai és nemzetközi konferencián, szemináriumon előadó, mintegy 70 cikke jelent meg konferencia kiadványokban, tudományos és szakmai újságokban, szakkönyvi fejezetekben. Vízügyi történeti kutatásokkal és gyűjteményfejlesztéssel több évtizede foglalkozik. Az MHT-ban 1984-től 1993-ig az Árvíz és Belvízvédelmi Szakosztály elnökségének tagja, a Vitális Sándor Nívódíj Bizottság Bíráló Bizottság tagja, 1996-ban és 1999-ben a Társaság tisztújító közgyűlés Jelölő Bizottságának elnöke. Számos bizottságban, közöttük vándorgyűlések és egyéb nagy rendezvények, szervező – alapszabály és ügyrendkidolgozó – bizottságokban tevékenykedik. (BÖ.é. 1993)

TÖRÖK JÓZSEF (Kiskundorozsma, 1944. XII. 22.) okl. földrajz-biológia szakos középiskolai tanár (1968), geológus (1974), egyetemi doktor (1986). Munkásságát a szegedi VIZIG-en végzi 1968-tól, mint hidrogeológus. Szakmai tevékenysége a felszín alatti vizekkel való gazdálkodásra terjed ki, különös tekintettel a vízbeszerzési lehetőségekre, a vízkészletek vízbázisvédelmi teendőire és a hévízgazdálkodás környezetkímélő módozatainak kimunkálására. Szakirodalmi munkássága (22 publikáció) elsősorban a hévízgazdálkodás és a vízbázisvédelem témaköréhez kapcsolódik. (Pro A. 1996)

TÖRÖK LÁSZLÓ (Szolnok, 1930. VIII. 8.–Vác, 1981. V.) okl. mérnök. Tanulmányai befejezése után a Vízépítési Tanszék tanársegédje, ezt követően a debreceni VIZIG-nél teljesít szolgálatot. 1965-től haláláig Baján főiskolai tanár és igazgatóhelyettes. 1972–75: Mongóliában dolgozott. Fő munkaterületei: folyószabályozás, belvízrendezés, ár- és belvízvédekezés, öntözés, vízkészlet feltárás és -gazdálkodás, állattartó telepek, hígtrágya, szennyvíz, szennyvíziszap mezőgazdasági elhelyezése, Mongólia keretterve stb. Szakirodalmi munkásságát konferenciákon, kongresszusokon tartott előadásai mellett számos, szaklapokban megjelent írásai jelzik. 1959–64 között a Hajdú-Bihar megyei Területi Szervezet titkára, 1966–72-ben a Bács-Kiskun megyei Területi Szervezet titkára. (VP.e. 1954, KJ.e. 1967, BÖ.é. 1977)

TÖRÖK PIROSKA (Nagyenyed, 1902. XII. 29.–Budapest, 1992. VII. 12.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1935), a biológiai tud. kandidátusa (1957). 1930-tól 1949-ig a fővárosi Közegészségügyi és Bakteriológiai Intézetnél működött, 1950–55: az OKI tudományos osztályvezetője, 1955-től nyugdíjba meneteléig, 1968-ig a KÖJÁL Vízbilógiai Laboratóriumának vezetője. Főbb munkaterületei: az ivóvíz fizikai, kémiai, bakteriológiai mikroszkópos biológiai vizsgálata, vízvezetéki vizek mikroorganizmusainak vizsgálata, planktonvizsgálatok, üdítőitalok, fürdők és uszodák szennyvízkezelésének vizsgálatai, a mikrobiológiai vízvizsgálatok fejlődésének története stb. Mintegy 30 publikációja jelent meg. Az MHT Limnológiai Szakosztálya vezetőségének aktív támogatója. (EG.e. 1962)

TÖRÖK TIBORNÉ (Székesfehérvár, 1948. V. 4.) okl. mérnök, okl. közműépítő szakmérnök. Szakmai pályafutásának indulásától elsősorban a vízi közművek problémái foglalkoztatják. Mint a székesfehérvári VIZIG Víziközmű Osztályának tanácsosa, feladatai közé tartoznak a települési vízművek és szennyvíztisztító telepek felügyelete és a szakterületen a vízügyi szakigazgatási, szakhatósági feladatok ellátása 1989-től több cikluson keresztül a Közép-dunántúli Területi Szervezet tükára (Pro A. 1995)

TÓRY KÁLMÁN (Budatétény, 1891. II. 10.–Budapest, 1975. IV. 17.) okl. mérnök. 1914-ben a budapesti Folyammérnöki Hivatalban lép állami szolgálatba, majd 1923–26: a Vízépítési Tanszék adjunktusa. 1926-tól 1936-ig a győri Folyammérnöki Hivatal mérnöke, majd vezetője. 1939-ben az FM-ben szolgál, 1940–43: a Vízrajzi Intézet vezetője. 1943–45: az FM Folyammérnöki Ügyosztályának vezetője. 1949–58: az OVH ill. OVF munkatársa. 1958–61: a Dunabizottság Műszaki Főosztályának vezetője. Főbb munkaterületei: A Felső-Duna szabályozása, görgetett hordalék-mérések, magyar Dunaszakaszc részletes felvétele és rétegvonalas térképe, folyami hullámterek rendezése, új kisvízi szabályozási rendszer, a Duna hajózási kérdései. Szakcikkein és tanulmányain kívül kiemelkedő munkája „A Duna és szabályozása” c. monográfia és „Az Al-Duna és szabályozása” c. kötet. (Tt. 1963)

TRUMMER ÁRPÁD (Budapest, 1884. I. 23.–Budapest, 1961. XI. 30.) okl. mérnök. 1905–1933-ig a beszercebányai, a kassai, majd a miskolci kultúrmérnöki hivatalok munkatársa, a miskolcinak vezetője. 1933-

tól az FM Vízügyi Főosztályán szolgál, az Alföld öntözésének terveit készíti, később 1937–43: – nyugdíjba meneteléig – az Országos Vízügyi Igazgatóság vezetője. 1948-ban az OVH szolgálatába kerül, 1949–53: az FM-ben az ötéves öntözési program kidolgozását irányítja, 1953–55-ig a VIZITERV-nél tevékenykedik. Fő munkaterülete: vízfolyások rendezése, vízmosáskötések, lecsapolások, alagszóvezés, öntözés, öntözőrendszerek tervezése stb. Szakirodalmi tevékenysége keretében sok cikk, tanulmány, könyvfejezet stb. jelent meg, melyek közül (részben társszerzőkkel) kiemelkednek: „Az Alföld öntözése”, „Öntözések múltja és jelene”, „A magyar szikések”, „A Tiszántúl öntözése”, „A Kultúrmérnöki intézmény hatvan éve”, „Az öntözések alapelvei”. (Tt. 1954)

UBELL KÁROLY (Újpest, 1922. XII. 4.) okl. mérnök, a műszaki tudományok kandidátusa (1958). 1949–67-ig a VI ill. VITUKI kutatója, osztályvezetője, 1967–70-ig az UNESCO szakértője. 1971-től, nyugdíjba vonulásáig a Német Szövetségi Hidrológiai Intézet munkatársa. A VITUKI-ban a felszín alatti vizek hidrológiájával, a talajvizek mozgásával és az evapotranspiráció kérdésével foglalkozik. Mint UNESCO szakértő, Bagdadban igazgatói beosztásban vezet a Természeti Készleteket Kutató Intézetet, Koblenzben talajvíz-hidrológiai és -hidraulikai szakelőadó. Megszervezi az első Magyarországon rendezett Nemzetközi Hidrológiai Továbbképző Tanfolyamot, és szerkeszti az angol nyelvű jegyzetsorozatot. A mintegy 100 szakmai magyar és idegen nyelvű publikációi sorából kiemelkedő az 1983-ban Németországban írt és megjelent – társszerzővel közös – hidrogeológiai tankönyve. (P.J.c. 1961)

UHERKOVICH GÁBOR (Dobsina, 1912. X. 20.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1940), a biológiai tud. kandidátusa (1962), doktora (1991), c. egyetemi tanár (1992), az MTA Eötvös József Koszorús (Laureatus Academiae) kitüntetettje (1971), több hazai és külföldi tud. társaság tagja, kitüntetettje. 1937-ben a szegedi egyetemen gyakornok, majd 1938–48-ig Pápán ill. Budapesten tanítóképző intézeti tanár, 1948–57: Pécssett főiskolai tanár, tanszékvezető. 1957-től 1972-ig az MTA Tiszakutató Állomás kutatója, 1972–78: nyugdíjba menetelég a Pécsi Orvostudományi Egyetemen tudományos főmunkatárs. Főbb munkaterülete az algakutatás, hidrobiológia, limnológia. Szakirodalmi tevékenységét mintegy 150 algológiai tanulmány és 2 könyvterjedelmű monográfia jelzi. Aktív magyar oktatói munkáján kívül több nyugati egyetemen tartott „algakurzust”, és több külföldi algaprogram résztvevője. A Társaság Hidrológus Napok aktív résztvevője. (EG.e. 1967, Pro A. 1977, Tt. 1991)

UJVÁRI JÓZSEF (Nagyenyed, 1928. IV. 15.) Románia. Okl. geográfus (1951), kandidátus (Szentpétervár, 1954), a földrajz tud. doktora (Bukarest, 1962). 1954–58 között Bukarestben a Hidrometeorológiai Vezérigazgatóság alkalmazottja, valamint a bukaresti Tud. Egy. tanársegédje majd adjunktusa. 1958–79 között a kolozsvári Bolyai Tud. Egy. docense, 1980–93 között, nyugdíjazásáig egyetemi tanár. 1993-tól konzulens professzor. Kutatási területe: vízrajz, hidrológia, természeti földrajz, geoökológia. Szakterületén belül jelenleg az Erdélyi Medence kárpáti gravitációs ivóvízellátásának megoldása foglalkoztatja, e témában számos javaslatot készített és készít több nemzetközi és nemzeti hidroló-

giai-vízrajzi kongresszuson, a Nemzetközi Földrajzi Unió ülésein, és Magyarországon is. Az Unió egyik bizottsága elnökének is megválasztotta. A Magyar Professzorok Világtanácsa tagjai sorába fogadta, és most a második MPV Kongresszusának előkészítésében már részt vesz. Több mint száz (ezek közül több mint 10 Magyarországon) publikációt jelentetett meg. Hat könyvnek szerzője, társszerzője; melyek között a „Folyók, tavak, tengerek” című magyar nyelven látott napvilágot. (Tt. 1967)

URBANCSEK JÁNOS (Mezőgyán, 1919. X. 23.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1947). 1946-tól 1950-ig tanítóképző intézeti tanár, 1951–53-ig a BEM-ben ill. a MÁFI-ban geológus. 1953–56: a Mélyfúró Vállalat üzemi, majd főgeológusa, 1956-tól az Országos Vízkutató és Fúró Vállalat főgeológusa, 1967-től a VIKÖZ Vízföldtani Felügyeletének vezetője, majd 1981-ig a VGI főgeológusa. Főbb munka- és kutatási területei: földtani kutatások, lyukgeofizikai mérések alkalmazása, fizikai petrográfiai vizsgálatok, kúttechnikák, a mélységi víztárolók térbeli helyzete és egymással való összefüggésük, a kútataszteri felmérés és feldolgozás irányítása stb. Szakirodalmi munkásságát a „Magyarország mélyfúrású kútjainak katasztere” c. 10 kötetes (5000 oldal) összeállítás szerkesztése, a szövegrészek írása, s ezek mellett számos monográfia, tanulmány és egyéb publikáció dokumentálja, 5 éven keresztül a miskolci egyetemen meghívott előadó. A Hidrogeológiai Szakosztály vezetőségének aktív támogatója. (BÖ.é. 1963, VP.d. 1983)

URBANOVSZKY ISTVÁN (Mátételke, 1949. XII. 5.) vízellátási-csatornázási üzemmérnök (1971), műszaki tanár (1979),

okl. szakpedagógus (1988), okl. közoktatási vezető (1999). Szakmai munkásságát a Kelet-magyarországi Vízügyi Építő Vállalatnál kezdi 1971-ben. Elsősorban víztornyok ill. vízi közművek kivitelezési munkáiban vesz részt. 1975-től a szolnoki Vízügyi Szakközépiskola műszaki tanára, 1980-tól szakképzési igazgatóhelyettes. Oktatói tevékenysége a vízépítés, víz- és szennyvíztechnológia és a környezetvédelem témaköréhez kapcsolódik. Szakképzési szakértőként részese több nagyobb szakképzési ill. közoktatási program fejlesztésének. Tankönyv, tantervek, vizsgakövetelmények, oktatási segédanyagok szerzője. Az MHT Szolnoki Területi Szervezetének vezetőségében az MHT Ifjúsági Tanácsában közel tíz évig tevékenykedett. (Pro A. 1996)

VAJK ÖDÖN (Budapest, 1944. IV. 2.) okl. mérnök, okl. alkalmazott matematikus (1977). 1967-től folyamatosan a szolnoki VIZIG munkatársa, ahol különböző beosztásokban (tervező, csoportvezető, osztályvezető, szaktanácsadó) dolgozott. Szakcikkei a hidrológia és az előrejelzések témaköréből kerültek ki, munkásságából kiemelkedő a VIZIG számítástechnikai szervezésének kialakítása, valamint szakmai nagyrendezvények megszervezése, irányítása. A Szolnoki Területi Szervezet titkára 1971–85 között. A Vízgazdálkodási Szakosztály vezetőségnek tagja több cikluson keresztül. (Pro A. 1985)

VALLÓ SÁNDOR (Debrecen, 1924. III. 7.–Budapest, 1985. II. 15.) okl. mérnök, Állami Díjas (1978). 1950–57-ig a Honvédelmi Minisztérium és a Csatorna- és Vízvezeték-építő Vállalat mérnöke, műszaki osztályvezetője. 1957-től haláláig a

VIZITERV munkatársa, mint irányító tervező, osztályvezető, irodavezető majd közműfőmérnök. Fő munkaterülete: a közműves vízellátás, csatornázás és szennyvíztisztítás. Több exporttervezés irányítója. Közel 20 országban képviselte a VIZITERV-et és a Magyar Kereskedelmi Kamarát. Szakirodalmi munkáját négy szakkönyv és számos cikk jelzi. A VIZITERV „Tájékoztató”-jának és több kiadványnak szerkesztője, szerzője. A Műegyetem szakmérnök-képzésének és mérnök-továbbképző kurzusának előadója. Több szakmai nemzetközi egyesület magyar nemzeti bizottságának tagja. A Társaság nagyrendezvényei aktív résztvevője. (WJ.e. 1971)

VARGA ISTVÁN (Budapest, 1945. VI. 22.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1975), egyetemi doktor (1976), a műszaki tud. kandidátusa. 1969-től a VIZITERV tervezője, irányító tervezője. 1979-től a Műegyetem oktatója, 1988-tól docens. Tervezési tevékenysége során részt vett a kiskörei vízlépcső- és öntözőrendszereinek, valamint a drávai vízlépcsőrendszer tervezésében, utóbbinak főtervezőjeként. Tudományos munkái részben a környezeti áramlástan területére, a felszíni vízmozgások és transzportfolyamatok szimulációjára, részben pedig a vízépítési tevékenység gazdasági megalapozására irányulnak. Eddig mintegy 15 publikációja jelent meg. A MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztály titkára 1971–74 között. (VP.e. 1974.)

VARGA LAJOS (Désakna, 1890. I. 26.–Sopron, 1963. V. 10.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1914). 1918-tól 1945-ig a Sopron Honvéd Főreáliskola

tanára, tanulmányi felügyelő, ezredes. 1940-ben az MTA levelező tagja. A háború utáni mellőzések ellenére folytatja hidrobiológiai tevékenységét, és az MTA keretében dolgozott. 1951-ben a biológiai tud. doktora lett. 1952-től az MTA Talajbiológiai Kutató Laboratórium munkatársa, 1957–59 között igazgatója. 1959-től haláláig a Soproni Egyetemen főmunkatárs. Több száz tudományos dolgozatot, értekezést publikált. Az általa leírt fajok száma 29. Akadémiai levelező tagságát – postumus – 1989-ben helyreállították. A Társaság Soproni Területi Szervezet alapító elnöke 1961–63-ig. (Sch.F.é. 1961)

VARGA MIKLÓS (Székesfehérvár, 1944. III. 1.) okl. mérnök (1967), egyetemi doktor. Munkáját a székesfehérvári VIZIG-en kezdi. Itt először a hatósági-, majd a vízellátási és csatornázási osztályon dolgozott, később mint az utóbbi vezetője. Igazgatóhelyettesé nevezték ki, majd a győri VIZIG igazgatója lesz. Ez után az OVH elnökhelyettese. Átszervezés után a KVM miniszterhelyettese, államtitkára, újabb átszervezés után az ÁBKSZ igazgatójaként dolgozik. 1995-ben az OVF főigazgatója. A közműves feladatokon túlmenően széleskörű ismereteket szerzett vízgazdálkodási, vízkárelhárítási kérdésekben, a vízügy államigazgatás szakterületén. A Társaságban különböző tisztségeket töltött be, jelenleg a Társaság alelnöke. (BÖ.é. 1995)

VARRÓ ISTVÁN (Beocsin, 1911. II. 19.–Budapest, 1983. XII. 28.) okl. vegyészmérnök. Jugoszláviai működése után 1943–50-ig a magyar kozmetikai iparban dolgozott. 1950-ben a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda ill. Vállalat szolgálatában állott mint tervező, szakosztályvezető, osztályvezető-

helyettes. 1971. évi nyugdíjba meneteléig a vízminőség, a vízkezelés és korrózióvédelem kérdéseivel foglalkozott. Ezen témakörökben mintegy 20 publikációja, tanulmánya látott napvilágot. Az MHT Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztályának alapító elnöke 1961–77 között. (EG.e. 1963. Tt. 1977)

VARSÁ FERENC (Nagykikinda, 1909. VII. 24.–Budapest, 1986. III. 2.) okl. mérnök. 1931–35: a miskolci Kultúrmérnöki Hivatalnál, 1935–38: a Honvédségnél dolgozik, 1938-tól 1948-ig az Öntözésügyi Hivatalban, 1948–51: az OVH-ban, 1951–53: az FM-ben szolgál, 1953–60: az OVF osztályvezetője, 1960-tól nyugdíjba meneteléig, 1970-ig a Vízgépészeti Vállalat igazgatója. Főbb munkaterületei: Tiszafüredi öntözőrendszer egyik szakaszának építésvezetője, majd az egész rendszer üzemének irányítója, a Tiszalöki Vízlépcső előmunkálatainak, az öntözőrendszerek és -telepek létesítésének országos irányítása, a Vízgépészeti Vállalat lajosmizsei gyárának létrehozása, a gyulai, a kunhegyesi és budapesti üzemének korszerűsítése, a gyártótechnológia és az exporttevékenység fejlesztése stb. Irodalmi tevékenységét több tankönyv, jegyzet, cikk, VIZDOK-kiadvány mutatja. Öt éven keresztül oktatott a Vízmeisteri Iskolán, majd 2 éven át technikumban. (Tt. 1985)

VARSÁNYI ZOLTÁNNÉ Tóth Irén (1947. X. 25.) okl. vegyész, a földtud. kandidátusa. 1990 óta a Szegedi Tudományegyetem Ásványtani, Geokémiai és Kőzettani Tanszékén dolgozik. Publikációi hazai és külföldi folyóiratokban és konferencia kiadványokban jelennek meg. 1991-től tagja a Hidrológiai Közlöny szerkesztőbizottságának. (Pro A. 1994, VS.n.d. 1997)

VASS BÉLA (Pécs, 1923. VIII. 1.) okl. erdőmérnök. 1950–63-ig a MÁV Pécsi Igazgatóságának mérnöke, majd 1963-tól, nyugdíjba meneteléig, 1985-ig a Baranya Megyei Tanács V. B. Építési, Közlekedési és Vízügyi Osztályának vízügyi csoportvezetője, tanácsosa. Főbb munkaterületei: vasútvonalak és műtárgyak építése, helyreállítása, állomások bővítése, vasúti üzemi és ivóvízbeszerzések ill. vízművek építése, korszerűsítése. Települések vízellátása és szennyvízközművek építése, barlang- és karsztvízkutatás, forrásküszöb feletti karsztvíztározó építése stb. Több mint 10 publikációja jelent meg. A Baranya megyei Területi Szervezet alapító tagja. (Pro A. 1977, Tt. 1996)

VASVÁRI LÁSZLÓNÉ (Irsa, 1938. VII. 24.) okl. vegyész mérnök (1962). Szakmai munkásságát a MÉLYÉPTERV-nél kezdte és végezte nyugdíjas koráig, majd magántervezőként tovább dolgozik. 1971-től irányító, vezető tervező. Az országban sok nagy, évtizedek óta üzemelő ivó-, ipari- és uszodavíz-tisztító épült az általa tervezett technológiával. (pl.: Debreceni I., II. Vízmű, Nyugat-Nógrád Térségi Vízmű vas-mangántalanítója; Keleti-Főcsatorna Vízmű felszínivíz tisztítója; Nyergesújfalui Viscosagyár vízlágyítója; Budapesten a Komjádi, a Hajós Alfréd Uszoda, a Paskál, a Széchenyi, a Lukács Fürdő, vidéken a Dunaújvárosi, a Nagykanizsai, a Székesfehérvári Uszoda víztisztító-forgatója.) A víztisztítási szakterületen több újítás és díjnyertes pályázat kidolgozásának részese. Az MHT keretén belül több hazai és külföldi előadást tartott, szakcikket írt. A Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály aktív tagja. (Pro A. 1998)

VASZILJEV, OLEG F. (Moszkva, 1925.) Szovjetunió. 1951-ben szerez – mérnöki diplomája után – kandidátusi fokozatot a Moszkvai Talajjavítási és Vízgazdálkodási Intézetben. 1960-tól a műszaki tudományok doktora. Moszkvában tanársegéd, majd 1959-től a Szovjet Tudományos Akadémia (SZUTA) Szibériai Részlegének kutatóintézetében, Novoszibirszkben tevékenykedik, emellett 1962–69 között a Novoszibirszki Egyetem professzora. 1977–1980 között Laxenburgban, a IIASA-ban a természeti kincsekkel és környezettel foglalkozó csoportot vezeti. 1980-ban Novoszibirszkben megszervezi a természetes vizek hidrofizikájával és ökológiájával foglalkozó laboratóriumot, amelyet később intézetté szervez. Tudományos munkái a folyadékmechanika és kísérleti hidraulika területére esnek. Jelentős eredményeket ért el a nempermanens áramlás, a turbulens és rétegelt áramlás vizsgálata területén. Később érdeklődése részben a környezeti kérdések irányába terjedt, ilyen feladatok számítási megoldásain dolgozik. Közel 200 tanulmány szerzője vagy társszerzője. A SZUTA rendes tagja, a IIASA keretében sok közös kutatást szervezett magyar kutatókkal együtt, és több előadást is tartott Magyarországon. (Tt. 1979)

VAVRIK FERENC (Tónyárasd, 1918. XII. 22.–Dunakeszi, 1997. XI. 17.) okl. közgazda, egyetemi doktor. 1941-től egyetemi gyakornok. 1945–47: Csehszlovákiában dolgozik, majd repatriál. 1945–47-ben a Magyar Országos Szövetkezeti Központban, majd a SZÖVOSZ-nál revizor, szervező, osztály-, főosztályvezető. 1957–62: főkönyvelő. 1962-től nyugdíjba meneteléig, 1979-ig az OVF ill. OVH főosztályvezető helyettese, majd főosztály-

vezetője. Főbb munkaterületei: különböző típusú szövetkezetek megszervezése, nyilvántartási és számviteli rendszerük kidolgozása, a vízgazdálkodás szervezeti és gazdálkodási rendszerének továbbfejlesztése, a vízügyi szervezet ágazati szintre való fejlesztése stb. Szakirodalmi munkásságát számos könyv és tanulmány megírásában való részvétel és közel 10 jelentősebb publikáció jelzi. 1970-ben egyéves ösztöndíjjal tanulmányozta az USA vízgazdálkodásának szervezeti, beruházási és gazdasági rendszerét. A Társaság Közgazdasági Szakosztálya alapító elnöke 1974–80 között. (Pro A. 1980)

VÁGÁS ISTVÁN (Losonc, 1930. VI. 4.) okl. mérnök (1952), a műszaki tud. kandidátusa (1966), doktora (1979), c. egyetemi tanár (1989). 1952–54-ig egyetemi tanársegéd, 1954-ben a VIZITERV, 1955–65: a VITUKI mérnöke. 1966-tól nyugdíjazásáig, 1992-ig a szegedi VIZIG osztályvezetője, főosztályvezetője, főmunkatársa. Főbb munka- és kutatási területei: árvíz-, belvív- és talajvízi hidrológia, ülepítéstechnikai hidraulika, kisesésű folyók vízszíneinek természetes duzzasztása és süllyesztése, a matematikai analízis- és valószínűségelmélet, az entrópiaelmélet eredményeire építő hidraulika. Szakirodalmi munkásságából kiemelkedik a „Tisza árvizei” c. könyv és „Az exponenciális egyenletű vonalak nem euklideszi tulajdonságainak műszaki értelmezése” és társszerzőkkel írott „A verítékes honfoglalás” c. Tiszáról szóló kiadvány. Több mint 150 publikációja látott napvilágot. 1959–1989: a Hidrológiai Közlöny rovatszerkesztője, 1989-től főszerkesztője, 15 árvízvédekezésben vett részt. Több akadémiai bizottság tagja, elnöke, 1995–2001 között akadémiai köz-

gyűlési doktor képviselő. Az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztályának több cikluson át vezetőségi tagja, a Szegedi Területi Szervezet alelnöke, vez. tagja. (VP.e. 1958, KJ.e 1971, BÖ.é. 1978, Sch.F.é. 1991, KJ.d. 1994, Tt. 2000)

VÁRADI JÓZSEF GYULA (Berettyóújfalú, 1949. IX. 14.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1987). 1974-től a VITUKI, majd 1979-től az OVH ill. jogutód minisztériumainak munkatársa, főmunkatársa, osztályvezetője, minisztériumi tanácsosa. 1993-tól a KHVM Vízkárelhárítási Főosztály helyettes vezetője, 1994-től vezetője. Főbb munkaterületei: nagynyomású esőztető öntözőtelepek és nyílt csatornás öntözőrendszerek automatizálása, műtárgyak fejlesztése, tipizálása, a Tiszalöki Öntözőrendszer üzemviteli szabályzata, öntözési üzemtechnológiai előírások, alvív szintszabályozók fejlesztése, a kutatásfejlesztés (K+F) ágazati irányítása, vízrendezési fenntartás szükségességének meghatározása, Tisza-tavi nyilvánosságprogram megvalósítása, majd a vízkárelhárítási PR programjának elindítása és vitele, a vízkárelhárítási stratégia és az új vízügyi politika kialakítása is nevéhez fűződik. Irányítása alatt készült el az árvízvédelem hazai fejlesztésének új koncepciója, a síkvidéki vízrendezés rekonstrukciós programja, az integrált vízgazdálkodás egyik gyakorlati megvalósítását is jelentő új szemléletű folyógazdálkodási koncepció, amely a hagyományos építőmérnöki szemléleten túlmutatva a folyók ökológiai értékének megőrzésével, illetve fejlesztésével foglalkozik. Az 1998., 1999. és 2000. évi árvizek idején ő irányítja az Országos Műszaki Irányító Törzset. Szakirodalmi munkássága keretében közel 60 publiká-

ciója, főiskolai jegyzete jelent meg. Nyolc évig a bajai főiskola, ill. a BME külső előadója. A Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály titkára 1980–90-ben. Az MHT elnökségének tagja. (Pro A. 1989, Sch.F.é. 2000)

VÁRALLYAY GYÖRGY (Debrecen, 1935. VII. 17.) okl. agrármérnök (1957), egyetemi doktor (1964), a mezőgazd. tud. kandidátusa (1968), tud. doktora (1988), az MTA levelező tagja (1993), az MTA rendes tagja (1998). Munkahelyei: 1957–1960-ig az OMMI Talajtani Osztálya, Mosonmagyaróvár; 1960-tól az MTA Talajtani és Agrokémiai Kutatóintéete, Talajtani Osztály vezetője (1976–1997); intézeti igazgató (1981–1997); 1997-től kutatóprofesszor. Részfoglalkozású egyetemi tanár a Szent István Egyetemen (Gödöllő). Főbb kutatási területei: talajtani adatbázisok, talajtérképezés, a talaj vízgazdálkodási tulajdonságai és vízháztartása, talajdegradációs folyamatok, a talaj és környezet védelme. Publikációs tevékenysége: 121 szakcikk (ebből 67 idegen nyelven) hazai és külföldi folyóiratokban, számos további közlemény kongresszusi kiadványokban, 35 könyvrészlet (ebből 19 idegen nyelven). Több hazai és külföldi szakmai egyesület tagja, elnöke, folyóiratok szerkesztő bizottságának tagja, szerkesztője. Előadásokat tart egyetemeken, a UNEP-VITUKI nemzetközi továbbképző tanfolyamán. Az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának rendes tagja, a Hidrológiai Közöny szerkesztőbizottságának tagja. (Tt. 1998)

VÁRKONYI KÁLMÁN (Gyula, 1941. VI. 14.) mérnök (1975). Szakmai munkásságát a gyulai VIZIG árvízvédelmi és folyószabályozási szakágazatnál kezdte

1963-ban, s végig ott dolgozott 1998. évi nyugdíjba vonulásáig. 1973-tól árvízvédelmi csoportvezető, 1977-től osztályvezető helyettes, majd 1984-től osztályvezető. Mérnöki tevékenysége az igazgatóság árvízvédekezésének szervezéséhez, a védelmi művek rövid-, közép- és hosszú távú fejlesztéséhez, valamint azok karbantartásához kapcsolódik. Résztvevője korának a Körösökön levonult – töltésszakadásokkal, szükségeltározásokkal kísért – nagy árvízvédekezéseinek műszaki beosztottként és vezetőként egyaránt. A VIZIG kiadványaiban több tucat írása jelent meg. Az MHT Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Szakosztályában végez munkát. (Pro A. 2000)

VÁRNAI IVÁN (Szolnok, 1930. V. 20.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1965), okl. gazdasági mérnök (1977), egyetemi doktor (1987), 1954–61-ig a Vasútépítő Vállalat építésvezetője, 1961–62: műszaki ellenőr a Malomszerelő és Gépgyártó Vállalatnál, 1962–67: Vízügyi Építő Vállalat főépítésvezető, 1967–83: a Komárom Megyei Vízmű Vállalat ill. Észak-Dunántúli Víz- és Csatornaművek vállalati főmérnöke, igazgatója, 1983–90-ig (nyugdíjba vonulásáig) a Fővárosi Csatornázási Művek műszaki igazgatóhelyettese. Munkássága a különböző mérnöki létesítmények építésén kívül elsősorban a vízellátás, csatornázás, szennyvíztisztítás tervezéséhez, építéséhez, üzemeltetés irányításához kapcsolódik, beleértve a szennyvíziszapok kezelését, elhelyezését és hasznosítását is. Az Észak-dunántúli Víz- és Csatornázási művek üzemi szervezetének elnöke 1981–83 között. (Pro A. 1990)

VÁRSZEGI CSABA (Budapest, 1939. VIII. 22.) okl. gépészmérnök, okl. szak-

mérnök (1970). 1962–66: a GANZ-MÁVAG Gépgyárban mint tervező, a nagy teljesítményű vízturbinák teljesítményszabályozásával és a különleges, nagy átmérőjű elzárószerkezetekkel foglalkozott. 1966-tól a Fővárosi Vízműveknél dolgozott különböző beosztásokban, 1972-től főosztályvezető, 1984-től vízellátási főmérnök. Főbb munkaterületei a budapesti víztermelő egységek villamos- és gépészeti átemelőgépházak és tározók üzemének irányítása, a vízminőség-ellenőrzés (laboratóriumok, fertőtlenítő állomások) üzemeltetése. Mintegy 35 hazai és külföldön megjelent szakcikke jelzi tudományos aktivitását. Több szakbizottság (külföldi és hazai) tagja. A Társaság Vízellátási Szakosztályában 30 éve mint vezetőségi tag, 1999-től mint elnök dolgozik, a Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságában több éve tevékenykedik. (Pro A. 1978, VS.n.d. 1988, BÖ.é. 1999)

VENDEL MIKLÓS (Sopron, 1896. X. 8.–Sopron, 1977. II. 7.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1920), egyetemi magántanár (1925). 1933-ban az MTA levelező, 1943-ban rendes tagja, Kossuth-díjas (1952). 1919–23-ig Budapesten tanársegéd, adjunktus, 1924-től 1959-ig a Soproni Bányászati és Erdészeti Főiskola ill. Egyetem főiskolai tanára, egyetemi tanára, tanszékvezetője. 1960-ban a NIM csoportvezetője, majd az MTA Geofizikai Kutató Laboratóriumának csoportvezetője, ezt követően 1972-ig, nyugdíjba meneteléig a Bányászati Kutató Intézet osztályvezetője. Főbb munkaterületei: Sopron és környékének földtana, a fiatal kárpáti ércprovincia, a magmás kristályosodás, a közzethatározás módszertana, hidrogeológia, hévforrások és karsztvizek közötti összefüggések vizsgálá-

ta, a Fertő-tavi ásványvizek stb. Több mint 130 publikációjából kiemelkedő a „Kőzet-, Szén-, Ércmeghatározó módszerek” c. könyve. Több külföldi és hazai szakmai egyesület tiszteleti tagja, doktora. A Soproni Területi Szervezet elnöke (1963–77 között. (Tt. 1971)

VENDL ALADÁR (Ditró, 1886. XI. 18.–Budapest, 1971. I. 9.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1911), műegyetemi magántanár (1914). 1923-ban az MTA levelező, 1931-ben rendes és 1944-ben tiszteletbeli tagja, Kossuth-díjas (1948). 1908–12-ig műegyetemi tanársegéd, 1921-től 1927-ig a Földtani Intézet geológusa, 1927-től 1960-ig, nyugdíjba vonulásáig a Műszaki Egyetem Ásványtani és Földtani Tanszékének tanszékvezető tanára. Főbb munka- és kutatási területei: klasszikus közettani – laza, üledékes kőzetek –, hidrogeológiai vizsgálatok, a Somló- és Szárhegy geológiája és egykori hévforrása, a Duna Nagymaros-Szentendre szakaszának földtana, hidrológiai, tektonikai összefüggések, az óbudai suvadásos terület és Lágymányos talajvizei, budai keserű-vízforrások, a budapesti meleg gyógyforrások hidrogeológiája és védőterületeik stb. A mintegy 200 publikációjából kerekén 50 hidrogeológiai témájú. Kiemelkedik munkái közül a „Geológia” c. kétkötetes egyetemi tankönyve. Több külföldi szakmai társaságnak tagja, levelező tagja, az MTA Hidrológiai Főbizottságának évekig elnöke. A Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának elnöke 1941–44 között. (Tt. 1944)

VERMES LÁSZLÓ (Budapest, 1936. III. 20.) okl. agrármérnök, öntözéses növényterjesztő szakmérnök (1962), egyetemi

doktor (1970), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1975), az MTA doktora (1996). 1959–60-ban a debreceni Talajjavító Vállalatnál, 1960–61-ben a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen és az FM Öntözési Igazgatóságán dolgozik. 1961–82: a VITUKI tudományos kutatója, tudományos főmunkatársa. 1983-tól 1990-ig a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Vízgazdálkodási és Meliorációs Tanszékének tudományos tanácsadója, majd vezetője, 1990-től egyetemi docens, 1990–93-ban az FM osztályvezetője. 1993 óta főállású egyetemi tanár a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetemen, 1996–99 között a Talajtan és Vízgazdálkodás Tanszék vezetője. Főbb munka- és kutatási területei: nagyüzemi esőtető öntözések szervezése, szennyvízöntözési kísérletek végzése és komplex szennyvízhasznosító rendszerek tervezése, hígtrágya- és szennyvíziszap-hasznosítás, a pesterzsébeti és kecskeméti kísérleti telepek, valamint a kecskeméti szennyvízes liziméter-állomás létrehozásában és az ott folyó munkálatokban irányító közreműködés. A Vízgazdálkodás, a Hulladékgazdálkodás és a Környezetgazdálkodás tantárgyak oktatása. Termékeny szakirodalmi munkásságát 10 szakkönyv ill. egyetemi és főiskolai jegyzet, több mint 170 hazai és külföldi publikáció szerzője. Több szakmai szervezet és tudományos bizottság tagja ill. tisztségviselője. (Pro A. 1977, BÖ.é. 1988)

VERMES ZOLTÁN (Mezőberény, 1928. IV. 17.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1964). 1952–54: a gyulai Árvízvédelmi és Folyamszabályozási Hivatal szakasz-mérnöke. 1954–67: a VIZIBER csoport-vezetője, 1967–68-ban a Somogy megyei Beruházó Vállalat csoportvezetője, majd 1968-tól 1981-ig a pécsi VIZIG szakasz-

mérnöke, tanácsadója. Főbb beruházási szakterületei: Tiszalöki Vízlépcső, keleti és nyugati főcsatorna, szekszárdi és debreceni főgyűjtő, tassi hajózsilip átalakítása, kiskunsági főcsatorna, Sió torkolatimű, Délbudai Ipari Vízmű, Bős-Nagymarosi és Tisza II. vízlépcsők előkészítése, törpevízművek stb. (VP.e. 1965)

VESZPRÉMI BÉLA (Székesfehérvár, 1922. V. 9.) okl. középiskolai tanár, egyetemi doktor (1945). 1942–49: egyetemi gyakornok tanársegéd, 1950–58-ban az Országos Halélettani és Szennyvízvizsgáló Intézetben ill. a HAKI-ban tudományos kutató, osztályvezető, 1977–83-ban a MÉM Növényvédelmi és Agrokémiai Központ Vízélettani Laboratóriumának vezetője. Főbb kutatási területei: algavegetációk, vízínövényzetek, nádgazdálkodás, halászati biológiai vizsgálatok, plankton- és fenékfauna-vizsgálatok, halpusztulások okainak vizsgálata stb. Szakterületéről mintegy 150 írása jelent meg. Több előadást tartott a budapesti Tudományegyetemen és az Agrár egyetemen. A Hidrobiológus Napok egyik aktív résztvevője. (VP.e. 1951)

VEZSE SÁNDOR (Gergelyi, 1924. I. 24.) üzemgazdász. Állami szolgálatát 1938-ban a nyíregyházi Folyammérnöki Hivatalnál kezdte, mint munka- és építésvezető. 1950–53: a Hortobágyi Öntöző Vállalat építés-, majd kirendeltség, ill. műszaki vezetője. 1953-tól 1986-ig a miskolci VIZIG igazgatója. Fő munkaterületei kezdetben a Tisza és a Szamos folyamszabályozási munkálatai, árvízvédekezés, öntözőtelepek építése, üzemeltetése, végül három évtizeden keresztül az ország legnagyobb kiterjedésű igazgatóságának

vezetése, munkájának irányítása. Több társadalmi szervezet vezetője, tagja. Az MHT Borsodi Területi Szervezetének elnöke 1974–84 között. (VP.d. 1981)

VÉGH SÁNDORNÉ (Budapest, 1926. IV. 12.) okl. geológus, a földtani tud. kandidátusa (1957), majd doktora (1970). 1949–55: az ELTE Földtani Tanszékén tanársegéd, 1956-tól az Alkalmazott és Műszaki Földtani Tanszéken tanársegéd, adjunktus, docens, 1971-től tanszékvezető egyetemi tanár 1992-ig. 1993-tól, betegség miatti nyugdíjazása óta szaktanácsadó. Fő munka- és kutatási területei: triász rétegtan és őslénytan, triász karsztvizek, a Gerecse-előtér kőszén- és bauxit-előfordulása stb. Jó tollú szakíró. Számos hazai és külföldi szakmai egyesületnek és bizottságnak tagja. (VP.e. 1951)

VÉGVÁRINÉ BEDE ILDIKÓ (Esztár, 1937. VII. 21.) okl. mezőgazdasági mérnök, okl. szakmérnök (1962), egyetemi doktor (1971). 1960–77: a VITUKI tudományos munkatársa, 1978-tól a Városépítési Tudományos Tervező Intézet felmérője, majd vezető tervezője. Szakterületei: öntözés, esőztető berendezések, öntöző-víznormák, evapotranszspiráció, az időjárás változékonyságának, és az öntözőrendszerek kihasználtságának kapcsolata, szivárgásvizsgálatok, automatizált és öntözővíz-elosztó rendszerek, hosszú és középtávú területrendezés és -fejlesztés. Mintegy 10 publikációt adott közre. A Társaság Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának vezetőségi tagja több cikluson át. (Pro A. 1986)

VÍG KÁROLY (Székesfehérvár, 1932. X. 14.) okl. gépészmérnök, okl. szakmérnök (1975). 1952–69: a székesfehérvári Vadász-

tölténygyárban ill. a VIDEOTON-ban szerkesztő, tervezési ellenőr, osztályvezető, gyárreszlegvezető, 1969-től nyugdíjba vonulásáig a székesfehérvári VIZIG irányító tervezője, majd a gépészeti osztály vezetője. Főbb vízügyi munkaterületei: községek vízellátása, a földmunkák és a földművek fenntartásának gépesítése. A Középdunántúli Területi Szervezet titkára 1971–76 között. (Pro A. 1978)

VÍGH SÁNDOR (Szeghalom, 1933. III. 7.) okl. mérnök. 1957–70: a Kaposvári Közúti Építő Vállalat, 1970-től a Dél-dunántúli Vízügyi és Közműépítő Vállalat munkatársa. E helyeken mint építésvezető, termelési osztályvezető és igazgatóhelyettes főmérnök dolgozott nyugdíjba meneteléig. Munkássága fő területei: az építéstechnológia fejlesztésével kapcsolatosak, így a nagytablás zsaluzás elterjesztése, acélszerkezetű zsaluzatok alkalmazása, hegesztett betonacélhálók, szigetelőhabarcsok gépi felhordásának bevezetése, az építésiparosítás szorgalmazása. A Somogy Megyei Területi Szervezet munkájának aktív résztvevője. (Pro A. 1984.)

VIRÁG MIHÁLY (Makó, 1947. I. 8.– Pécs, 1992. II. 2.) okl. üzemmérnök. Az Alsó-Tisza vidékén eltöltött kezdő évek után a pécsi VIZIG-hez került és ott dolgozott korai haláláig. Magas szintű matematikai-elméleti tudásával vett részt az igazgatóság vízgazdálkodási feladatainak megvalósításában, a Dél-Dunántúl vízfolyásainak részletes műszaki-hidrológiai feldolgozásában, a vízgyűjtőfeltárás munkálataiban. Több írása jelent meg – részben társszerzővel – szaklapokban. (Pro A. 1992)

VITÁLIS GYÖRGY (Budapest, 1929. X. 3.) geológus, egyetemi doktor (1961), a földtud. kandidátusa (1970). 1952-ben a MÁFI geológusa, 1952–56: geológiai technikum tanár. 1956–62-ben a MÉLYÉP-TERV geológusa. 1962-től a SZIKKTI tud. főmunkatársa, majd főgeológusa. 1982-től 1992-ig a MÁFI Adattára, majd Dokumentációs Főosztálya vezetője. 1992–1998-ig a Fasori ev. gimnázium tanára. Főbb munkaterületei: geológiai tárgyak oktatása, városok és ipartelepek ivó- és ipari vízellátása, völgyzárógátas víztározók földtani előmunkálatai, cement- és mészipari nyersanyagok földtani kutatása, nyersanyagkataszterek és földtani céltérképek szerkesztése stb. Mint termékeny szakíró, 9 könyvet és 230 egyéb írást publikált. Rendszeresen tartott előadásokat a BME-n, az NME-n szakmérnöki kurzusokon, speciális kollégiumokon és mérnöktovábbképző tanfolyamokon. Az MTA Földtudományok Osztályának munkájában tevékenykedik a Hidrológiai Tud. Bizottság tagja. Több szakmai egyesület tisztségviselője. Az MHT Hidrológiai Tájékoztató c. kiadványának kezdettől (1961-től) a szerkesztője és a Hidrológiai Közlöny szerkesztőbizottságának tagja. A Hidrogeológiai Szakosztály vezetőségének több cikluson át tagja. Számtalan külföldi tanulmányút szervezője és vezetője. (VP.e. 1962, Pro A. 1977, Sch.F.é. 1986, MTESZ.d. 1992. VP.d. 1992, Tt. 1997)

VITÁLIS SÁNDOR (Selmecbánya, 1900. IV. 13.–Budapest, 1976. VI. 21.) geológus, egyetemi doktor (1923), egyetemi magántanár (1942), a föld- és ásványtud. doktora (1954), Kossuth-díjas (1951). 1922–46: a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. geológusa, majd a Földtani Osztály vezetője. 1946-tól

a MÁSZ ill. a Szénbányászati Igazgatóság osztályvezetője. 1949–51: különböző bányászati irányítószerv vezető munkatársa. 1952-től 1971-ig (nyugdíjba meneteléig) az ELTE tanszékvezető egyetemi tanára. 1952–53 között koncepció per áldozata. Főbb munkaterületei: Salgótarján és környékének geológiája, továbbá: szénkutatás a baranyai bányáknál, a sikondai és a püsködfürdői hévíz és a kisterenyei ásványvíz feltárása, a hazai radioaktív nyersanyagok, a recski érckutatás, a bándi, komlóskai istenmezei bentonit, az ország földtani újratérképezésének és hidrogeológiai felvételének szervezése stb. Szakirodalmi munkásságát több mint 100 publikáció és több száz kézíratos szakvélemény, jelentés dokumentálja. Saját egyetemén kívül előadott a Műegyetemen, a Mérnöktovábbképző Intézetben és több műszaki főiskolán. Számos tudományos állami és társadalmi bizottság, egyesület tagja. A Hidrológiai Közlöny szerkesztője 1943–46 és 51 években, Szerkesztő Bizottságának elnöke 1956–60 között. A Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának elnöke 1944–48 között, az MHT elnöke 1949–51 és 1961–76 között. (Sch.F.é. 1951, MTESZ.d. 1970)

VLADISLAVJEVIC, ZIVKO Jugoszlávia. A belgrádi Jaroslav Cerny Kutatóintézet egykori igazgatója, majd a belgrádi műegyetem mezőgazdasági vízgazdálkodás tanszékének tanára. Kezdeményezője a jugoszláv és magyar tudományos kutatóintézetek közötti együttműködésnek. (Tt. 1967)

VOLKER, ADRIAAN (Rotterdam, 1917.–2000. IX. 3.) Hollandia. A Delfti Műszaki Egyetemen 1940-ben szerzett diplomát építőmérnöki szakon. A Zuiderzee Meliorá-

ciós és Polderfejlesztési Igazgatóság hidrológiai osztályán kezdte pályafutását, ahol 1952-ben az osztály vezetője lesz. 1956-tól az Állami Vízügyi Hivatal, a Rijkswaterstaat Vízgazdálkodási és Hidraulikai Osztályának munkatársa. 1972-ig országos szintű vízgazdálkodási kérdésekkel foglalkozik, majd tevékenységének nagy részét a külföldi kapcsolatok ápolása és külföldi munkák teszik ki. Számítalan kiküldetése, különböző holland és ENSZ szervezeti együttműködés keretében végzett mérnöki munkái közül kiemelkednek a Délkelet-Ázsia deltavidékeinek vizsgálatai. Egész pályafutása alatt kiterjedt oktatói tevékenységet folytat, 1965-től, a Delfti Műszaki Egyetem professzora. Jeles holland és francia kitüntetések birtokosa. A holland–magyar vízügyi kapcsolatok előmozdításán kívül előadásokat is tartott hazánkban. (Tt. 1967)

VÖLGYESI ISTVÁN (Celldömölk, 1939. I. 28.) okl. geológus mérnök (1962), okl. mérnök (1976), egyetemi doktor (1983). Kezdetben a Földtani Kutató Fúró Vállalat geológusa, 1964-től a VIZITERV irányító tervezője, majd 1990-től az AQUARIUS Kft. vezető tervezője, szakértője. Több évet töltött Mongóliában térképező hidrológusként és Algériában hidrogeológus-tervezőként. Főbb működési területei: hidrogeológia, szivárgáshidraulikai modellezés, a felszíni víz-talajvíz kölcsönhatások (pl. parti szűrés) elméleti és gyakorlati vizsgálata. Tapasztalatait 12 publikációban adta közre. A Társaságban a Hidrogeológiai Szakosztály vezetőségi tagja. (VS.n.d. 1989, VS.n.d. 1994)

VÖRÖS FERENC (Barabásszeg, 1937. X. 1.) okl. gépészmérnök, Eötvös-díjas (1987). Szakmai munkássága végig a Fővárosi

Csatornázási Művekhez kapcsolódik, ahol 1956-tól 1998-ig dolgozik, mint technikus, gyakornok, csoportvezető, 1966-tól osztály, 1972-től főosztályvezető, 1975-től a szervezet igazgatója. Szakmai tevékenysége elsősorban a csatornamű üzemeltetésére, rekonstrukcióra szorítkozott, ezen belül is szivattyú- és tisztítótelepek üzemeltetése, hálózati üzemeltetés és rekonstrukciós területre terjed ki. Jelentős szerepe volt a legnagyobb hazai szennyvíztisztító telep (Észak-Pest) megvalósításában. Fontos szerepet vállalt a fiatal pályakezdő mérnökök oktatásában és nevelésében. Az MHT Szennyvíz Szakosztálya munkájának aktív támogatója. (Pro A. 1988)

VUKOVÁRY ATTILA (Baja, 1927.–Baja, 1989) okl. mérnök. 1950-ben az Aszfaltépítő Vállalatnál kezdte pályafutását, majd 1955-ben az akkor megalakuló bajai VIZIG szolgálatába állt. Dolgozott, mint beosztott mérnök, csoport-, osztályvezető, majd 1965-től nyugdíjba menetelég, 1987-ig a VIZIG igazgatóhelyettes főmérnöke tisztét töltötte be. Főbb működési területei: vízhasznosítás, vízrendezés, árvízvédelem, ágazati szakigazgatás irányítása. Részt vett a bajai Felsőfokú Vízgazdálkodási Technikum és a Vízügyi Szakközépiskola megszervezésében, irányításában. Irányítószerepet vitt a jugoszláv-magyar határmenti vízügyi együttműködés munkáiban. Az MHT Bácskiskun megyei Területi Szervezetének elnöke 1966–88 között. (Pro A. 1981, Tt. 1988)

WESZELSZKY GYULA (Szlatina, 1872. V. 10.–Budapest, 1940. VI. 20.) okl. gyógyszerész, egyetemi doktor (1898), egyetemi magántanár (1912). 1895–98: tanársegéd, adjunktus, 1998-tól a M. Gyógyszerészegylet gyógyszerész-gyakornoki tan-

folyamának tanára, majd igazgatója. 1916-tól az Egyetemi Radiológiai Intézet vezetője, 1918-tól, nyugdíjba meneteléig, 1937-ig igazgatója. Főbb munkaterületei: geotermikus gradiens, juvenilis vizek, a budapesti hévizek rádiumemanációja, Hévízi-tó kémiai vizsgálata, radioaktivitás, hazai ásványvizek radioaktivitása. Szakirodalmi munkássága a felsorolt témák területéről származik, de megemlítendő a „Chemia” c. gyógyszerésztankönyv is. Az MHT elődjének, a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztálya titkára 1920–22-ben és elnöke 1929–39 között. (Tt. 1940)

WISNOVSZKY IVÁN (Lugos, 1930. X. 1.) okl. mérnök, egyetemi doktor (1966), c. főiskolai tanár (1968). 1954–61: a budapesti VIZIG szakaszmérnöke, csoportvezetője. 1961-től nyugdíjba meneteléig, 1991-ig az OVF ill. OVH, majd a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium munkatársa főmérnöki, csoportvezetői, osztályvezetői beosztásokban. Főbb munkaterületei: folyószabályozási hatékonysági vizsgálatok, kis vízgyűjtőterületek árvíz-hidrológiája, vízügyi szakoktatás és kutatás szervezése, a városi csapadécsatornázás hidrológiai alapjai, közreműködés a vízügyi szakközépiskolák és a bajai főiskola létrehozásában, fejlesztésében. Szakirodalmi munkásságát több mint 60 publikáció (tankönyv, tanulmány, beszámoló, ismertetés, szacikk stb.) jelzi. Mint előadó, részt vesz a BME, a Pollack Mihály és Ybl Miklós műszaki főiskolák oktatói munkájában. Több állami és MHT bizottság (Lászlóffy W. diplomadíj, Lampl Hugó oktatási díj, Oktatási bizottság) tagja, elnöke. (VP.e. 1958, Pro A. 1979, Tt. 1996)

WITTMAN MIHÁLYNÉ (Budapest, 1941. IX. 7.) okl. mezőgazdasági mérnök,

okl. mezőgazdasági vízügyi szakmérnök. Gyakornoki éveit az OMMI Meliorációs Osztályán töltötte tervezési és hatósági feladatok ellátásával. Ezt követően a VGI munkatársa, a Vízrendezési és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Osztályon főmunkatárs, majd megbízott osztályvezető. 1989-től a MÉMNAK Meliorációs osztályának helyettes vezetője, majd az OVF osztályvezető helyettese. A MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztálya vezetőségi tagja. (Pro A. 1995)

WITTNER ILONA (Buj, 1950. IX. 21.) okl. hidrobiológus (1974), környezetvédelmi szakmérnök (1978) Ph.D. 1974 óta a Hajdú-Bihar Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat ill. Hajdú-bihari Önkormányzatok Vízmű Rt. hidrobiológusa, majd 1990-től laboratórium vezetője. Egyik fő szakmai munkaterülete a vízmikrobiológia, ezen belül az ivóvíz-, a szennyvíz-, felszínivíz, vízi üledékek bakteriológiai vizsgálata, különös tekintettel a kén- és foszforvegyületek bakteriális átalakulására. Másik fontos kutatási területe a vízminőség-vízminősítés, ezen belül az ökológiai vízminősítés témaköre. Részt vesz egyetemen és főiskolán a hidrobiológia oktatásában, gyakorlatok vezetésében. Hazai és külföldi szaklapokban több cikke jelent meg. Igényes írásai közül kiemelkedett a Nature című folyóiratban megjelent – Dévai Istvánnal közösen jegyzett – írása, melyért szakirodalmi nívódíjat nyertek. A Hidrobiológus Napok aktív résztvevője, a Limnológiai Szakosztály vezetőségének több cikluson át tagja. (VS.n.d. 1990)

YEVJEVICH, VUJICA (Szerbia, 1913) USA. 1936-ban szerzett mérnöki oklevelet Belgrádban, majd a Grenoble-i Egyetemen

szakosodott vízépítő mérnökké. 1946 és 1957 között a Belgrádi Egyetem Építőmérnöki Karán oktat. Az Amerikai Egyesült Államokba költözik, és 1960-tól a Colorádói Egyetem Építőmérnöki Karának professzora. Jelentős oktatási tevékenységet folytat az egyetemen kívül is. Alapvető tanulmányokat végez a hidrológiai statisztika területén. Kilenc könyv szerzője, hétnek szerkesztője, emellett a hidrológiai statisztika, hidrológia és vízkészlet-gazdálkodás területén 180 cikket ír. Közreműködik a Colorádói Egyetem, valamint az Amerikai Tudományos Akadémia magyar kapcsolatainak kiszélesítésében. Több előadást tartott társaságunk keretében, és a Vízügyi Közleményekben cikkei jelentek meg. (Tt. 1987)

ZÁDOR ALFRÉD (Diósgyőr, 1910. V. 13.–Sopron, 1989. III. 3.) okl. erdőmérnök. 1935-től 1948-ig különböző helyeken erdőmérnök, hivatalvezető. 1948–53 között jogellenesen börtönben (1964-ben teljes mértékben rehabilitálják), 1954-től a győri VIZIG mérnöke, csoportvezetője. 1965-től 1973-ig, nyugdíjba meneteléig a Soproni Vízgazdálkodási Társulat igazgató főmérnöke. Szakirodalmi tevékenysége – több mint 10 publikáció – főleg a Fertő-táj kérdéseihez kapcsolódik. Több szakmai bizottság tagja. A Soproni Területi Szervezet vezetésének aktív támogatója. (Tt. 1981.)

ZÁKONYI FERENC jogi doktor. Munkásságának első felét a közigazgatásban töltötte, utoljára mint Siófok főjegyzője. Ezután a Veszprém Megyei Idegenforgalmi Hivatal kirendeltségvezetője Balatonfüreden, majd a hivatal vezetője nyugdíjba meneteléig. A Balaton ügyének lelkes képviselője, megőrzésének, eredeti szépsége

visszaállításának állandó szószólója. A Balatonnal kapcsolatos számos tudományos és ismeretterjesztő kiadvány szerkesztője, szerzője. A Rádióban rendszeresen előadásokat tartott a Balaton és környéke nevezetességeiről, kiemelten a tó vizéről. Írásaival, előadásaival hazánk értékeinek megbecsülésére nevelt. (Tt. 1985)

ZÁKONYI JÁNOS (Budapest, 1946. XI. 28.) okl. közgazda. Vízügyi munkásságát a Vízgazdálkodási Intézetben kezdte, majd az OVH-ban folytatta, és átszervezések következtében, a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztériumban dolgozott főosztályvezetőként, miniszteri főtanácsosként. Később külföldön vállalt munkát. Munkássága szorosan kapcsolódott a vízügyi szolgálat nemzetközi tevékenységéhez, sokat tett a környező országokkal kialakított jó vízügyi együttműködés fejlesztéséért, valamint a vízügyi export fejlesztéséért. (Pro A. 1990)

ZIEGLER KÁROLY (Kolozsvár, 1898. I. 25.–Budapest, 1985. I. 22.) okl. mérnök. 1924–40: a Szekszárd-Bátai Ármentesítő Társulat szakaszmérnöke, 41–48 között a Hosszúfoki Ármentesítő Társulat igazgatófőmérnöke, 1949–51: Szolnokon, Gyulán, majd újra Szolnokon hivatalfőnök. 1952-ben a KPM osztályvezetője 1953-tól az OVH osztályvezetője, főosztályvezetője, 1958-tól nyugdíjba meneteléig, 1960-ig főigazgató-helyettes. Főbb munkaterületei: árvízvédelem, árvédekezés, belvízrendezés, szivattyútelepek, öntözés, nemzetközi vízügyi kapcsolatok szervezése, a kétoldalú vízügyi bizottságokban való aktív irányító tevékenység. Jelentős szerepe volt az 1954-es és 1956-os, valamint az 1965-ös árvízvédekezés irányításában. Foglalkozott az

árvízvédelmi töltések altalajának, elő- és háttérének együttes földtömeggként való figyelembe vételével, és a Felső-Duna árvízvédelmi biztonságának fokozásával stb. Több szakmai bizottság tagja. Az MHT Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztály elnöke 1956–58-ban, valamint a Vízgazdálkodási Szakosztály alapító elnöke 1964–76 között. A Szeniorok Tanácsának alapító elnöke 1982–85 között. (Tt. 1956. VP.d. 1975)

ZOLLER JÓZSEF (Piskitelep, 1917. VIII. 5.–Budapest, 1997. X. 14.) okl. mérnök. 1949-től 1978-ig, nyugdíjba menetelégig, az ÁMTI ill. a MÉLYÉPTERV tervező mérnöke, szakosztályvezetője, majd osztályvezetője. Főbb munkaterületei: források feltárása és foglалása, a folyók kavics-teraszainak hidrogeológiai vizsgálata, vízműtelepítési javaslatok, rétegvizekre telepített vízművek hidrogeológiai vizsgálata, bányavíz-készletek felmérése és hasznosítása, karsztvíz-készletek feltárása, talajvíz elleni védekezés, lösz magaspartonk csúszásának, omlásának megakadályozása, környezetvédelem stb. Több mint 10 publikációja jelent meg. Több szakmai bizottság tagja. A Hidrogeológiai Szakosztály munkájának aktív támogatója. (ZsV.e. 1966)

ZORKÓCZY ZOLTÁN (Szolnok, 1932. VII. 10.) okl. mérnök, okl. szakmérnök (1965). 1956–73: a győri VIZIG szakaszmérnöke, osztályvezetője, főosztályvezetője. 1973–94 között az OVH, ill. a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium osztály-, majd főosztályvezetője. Főbb munkaterületei: árvízvédelem és folyószabályozás, ezen belül a nagybajcsi és rajkai gázlók szabályozása, Cikola-szigeti ágrendszer rendezése, új szabályozási elvek

kialakítása, az árvízvédelmi gátak erősítése, az országos árvízvédelmi rendszer és szervezet fejlesztése, új mértékadó árvízszintek megállapítása. Részt vett valamennyi dunai és később minden nagyobb országos árvíz elleni védekezésben, azok szervezésében és irányításában. Szakirodalmi tevékenységét mintegy 10 publikáció, könyvfejezet, főszerkesztői és továbbképző jegyzet stb. jelzi. A Társaság Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Szakosztály alapító titkára 1975–85 között, majd 1986-tól napjainkig elnöke. (Pro A. 1980, Sch.F.é. 1989, KJ.d. 1993)

ZSUFFA ISTVÁN (Hódmezővásárhely, 1933. VIII. 20.) okl. mérnök, okl. matematikus (1966), egyetemi doktor (1962), a műszaki tud. kandidátusa (1984), doktora (1992). 1956–62: a VITUKI tudományos munkatársa, 1962–67: a székesfehérvári VIZIG hidrológusa, 1968-tól 1978-ig a bajai VIZIG osztályvezetője, Számítástechnikai Központjának vezetője. 1978-tól a VITUKI, majd a VGI főmunkatársa, osztályvezetője. 1987-től a pécsi Pollack Mihály Műszaki Főiskola bajai Vízgazdálkodási Intézetének tanszékvezető főiskolai tanára, 1992-től tanszékvezető egyetemi tanár a BME-n. Főbb munkaterületei: Magyarország vízkészlete, kísérleti telepek berendezése és üzemeltetése, hosszú idejű előrejelzések, vízgazdálkodási keretterv korszerűsítése, a tározó medencéknek az átmenet valószínűségi mátrixokkal történő méretezése, vízkészleteknek a sztochasztikus folyamatok elméletével való részletesebb elemzése, műszaki alkalmazott hidrológia stb. Szakirodalmi tevékenységét több mint 50 publikáció jelzi. A Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztály elnöke 1978-tól 84-ig, majd 1987-től napjainkig. (VP.e. 1961, PJ.e. 1966, VP.d. 1973)

